

PODRECZNIK DLA EDUKATORÓW OSÓB DOROSŁYCH

SUCCESS, POWER, EQUALITY, ASYLUM AND
KNOWLEDGE: JUST HER

Redaktorzy Naczelni: Open Europe

Współprace: ASTED, Gifted Ireland, IRIS, Let Her In, Nikanor, Open Europe, Stitching EuNation

Projektowanie: Open Europe

© JUSTHER!, 2024

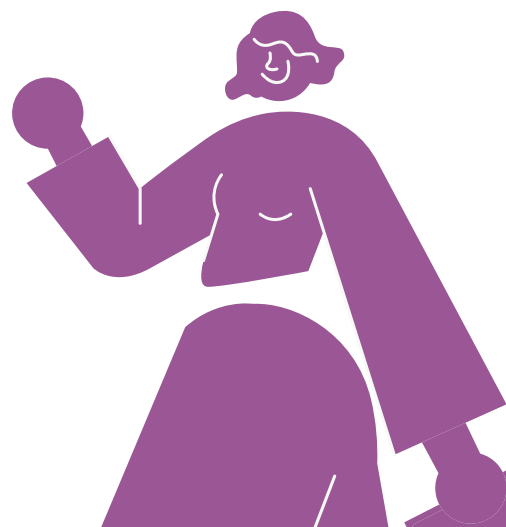
Reprodukcja do użytku niekomercyjnego jest dozwolona, pod warunkiem uznania Źródła.

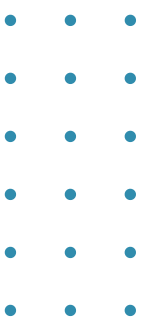
© UNIA EUROPEJSKA, 2024

Wsparcie Komisji Europejskiej w produkcji tej publikacji nie stanowi poparcia dla jej treści, które odzwierciedlają jedynie poglądy autorów. Komisja nie może ponosić odpowiedzialności za jakiegokolwiek wykorzystanie informacji w niej zawartych w sektorze gościnności.

SPIIS TREŚCI

Wprowadzenie	4	
01	Zrozumienie potrzeb migrantek i uchodźczyń	5
02	Zrozumienie tożsamości migrantek i uchodźczyń	26
03	Kreowanie otwartego i różnorodnego środowiska edukacyjnego	45
04	Nauka języków i opowiadanie jako narzędzie integracji	71
05	Uczenie się oparte na projektach jako metoda nabywania języka	105
06	Programy wspólnej nauki i mentoringu	137
07	Zrozumienie wspólnych wartości Unii Europejskiej poprzez opowiadanie historii	159
Dodatkowe zasoby	190	
Słownik	193	
Bibliografia	203	
Odpowiedzi na samoocenę	211	

WPROWADZENIE

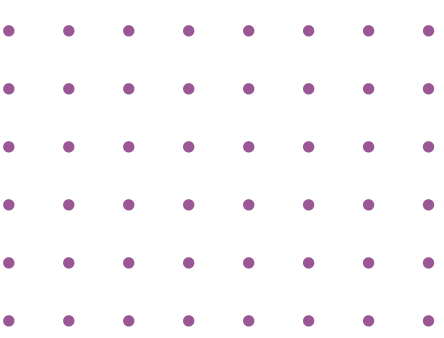
Projekt „Success, Power, Equality, Asylum and Knowledge: Just Her!” (Just Her!) stanowi kompleksową inicjatywę mającą na celu wzmocnienie migrantek i uchodźczyń poprzez rozwój ich umiejętności językowych i podstawowych umiejętności życiowych, poczucie przynależności oraz promowanie równości płci. Podręcznik został opracowany jako kluczowe źródło informacji dla edukatorów dorosłych pracujących z migrantkami i uchodźczyniami.

Celem tego podręcznika jest dostarczenie edukatorom wiedzy, strategii oraz narzędzi niezbędnych do zaspokojenia szczególnych potrzeb migrantek i uchodźczyń. Dzięki zrozumieniu tych potrzeb, edukatorzy mogą stworzyć kulturowo wrażliwe środowisko nauki, które wspiera integrację oraz wzmacnia te kobiety. Podręcznik podkreśla znaczenie nauki języków obcych i przedstawia dowodowe podejście do nauczania dostosowane do różnorodnych stylów uczenia się oraz dynamiki grupy.

Dzięki tym zasobom edukatorzy osób dorosłych będą lepiej przygotowani do motywowania i angażowania migrantek oraz uchodźczyń. Pomogą im także w podnoszeniu kwalifikacji, integracji w społecznościach lokalnych i aktywnym uczestnictwie w życiu społecznym. Projekt „Just Her!” wspiera edukatorów w dotarciu do tych kobiet, ich zaangażowaniu oraz wzmacnianiu ich pozycji, co ostatecznie przyczynia się do tworzenia bardziej inkluzyjnych i sprawiedliwych możliwości nauki.

Stosując wytyczne z podręcznika, edukatorzy nie tylko poprawią swoje umiejętności, ale również wspomogą integrację i wzmocnienie pozycji migrantek oraz uchodźczyń. Wspólnie możemy stworzyć środowisko nauki, w którym wszystkie kobiety będą czuły się doceniane i wspierane oraz będą mogły osiągnąć swój pełny potencjał.

ROZDZIAŁ 1: ZROZUMIENIE POTRZEB MIGRANTEK I UCHODźCZYŃ

WPROWADZENIE

W tym module przeanalizujemy trudności społeczno-ekonomiczne, z jakimi stykają się kobiety migrujące lub poszukujące schronienia w nowych krajach.

Zgodnie z najnowszymi danymi statystycznymi*, w Unii Europejskiej (2023) mieszka 448,8 miliona osób:

- 27,3 miliona to obywatele spoza UE (6% całkowitej populacji UE)
- 42,4 miliona urodziło się poza UE** (9% wszystkich mieszkańców UE)

Integracja migrantów przybywających do UE oraz europejskich społeczności stanowi wspólne wyzwanie dla obu stron. Jak wskazuje artykuł opublikowany przez Europejską Stronę ds. Integracji, migrantki i uchodźczynie napotykają podwójną trudność w procesie integracyjnym, ponieważ muszą zmagać się z podwójnym obciążeniem wynikającym zarówno z bycia kobietami, jak i migrantkami (EWSI 2018).

Dodatkowo, w 2019 roku Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju zauważyła, że imigrantki „są systematycznie dyskryminowane na rynku pracy w porównaniu do lokalnych rówieśników oraz mężczyzn imigrantów”. Ostatecznie badania pokazują, że kobiety często otrzymują mniej wsparcia niż mężczyźni w kontekście integracji, nauki języka i aktywizacji zawodowej.” (EWSI 2018).

W niniejszym module zidentyfikujemy niektóre z kluczowych trudności, przed którymi stoi grupa docelowa, określone jako:

- Bariery językowe;
- Różnice kulturowe;
- Dostęp do sieci.

Opiszemy historie Estery, Fadumy, Amal i Deqy, pokazując, jak poradziły sobie z wyzwaniami, które napotkały.

W związku z tym istotne jest wspieranie procesu społecznej i ekonomicznej integracji migrantek. Sukces pełnej integracji migrantów w krajach UE zależy od integracji kobiet, co obejmuje aspekty takie jak integracja na rynku pracy, budowanie relacji społecznych oraz promowanie zatrudnienia i niezależności ekonomicznej.

W tym kontekście projekt Just Her ma na celu adresowanie luk w procesie integracji migrantek i uchodźczyń poprzez poprawę ich możliwości zatrudnienia oraz nawiązywanie i wzmacnianie więzi z nowymi społecznościami.

Na zakończenie tego rozdziału będziesz w stanie:

- Zidentyfikować główne wyzwania związane z migracją;
- Zrozumieć, że migrantki stanowią heterogeniczną grupę; status prawny, pochodzenie etniczne oraz inne czynniki wpływają na rodzaj przeszkód utrudniających ich społeczną i zawodową integrację w społeczeństwach goszczących.

1. Zrozumienie potrzeb migrantek i uchodźczyń

1.1. Przewycięzanie barier poprzez edukację i umacnianie pozycji

Zapewnienie uchodźczynom dostępu do edukacji jest kluczowym priorytetem humanitarnym i strategicznym. Szkoła symbolizuje rutynę, normalność, cel oraz czas spędzony z dala od presji i trudów życia uchodźcy – co jest istotne zarówno dla dziewcząt, jak i chłopców, aczkolwiek w niektórych przypadkach szczególnie dla dziewcząt, które są narażone na przemoc seksualną oraz wykorzystanie ze względu na płeć.

Zdobywając wiedzę na temat swoich praw oraz sposobów ich egzekwowania, uchodźcy uzyskują siłę. Edukacja wzmacnia ich odporność wobec ogromnych wyzwań, przed którymi stają ludzie zmuszeni do opuszczenia swoich domów. Polityki skierowane na ten obszar, takie jak dostępne programy edukacyjne, kształcenie zawodowe i działania mentorskie, które odpowiadają na codzienne problemy populacji uchodźczyń. Programy te nie tylko przełamują bariery kulturowe, ale także uczą uchodźców praktycznych umiejętności, co przyczynia się do ich ekonomicznego wzmocnienia. Działania te mają znaczenie nie tylko dla indywidualnego umocnienia jednostek, lecz również dla kreowania globalnej stabilności oraz zapewnienia rozwoju przyszłych pokoleń w relokowanych społecznościach.

- • • Promowanie płynnego zaangażowania uchodźczyń w edukację jest kluczowe. Inwestując w edukację tej wrażliwej grupy, tworzymy fundamenty dla ekonomicznie samowystarczalnych społeczności, co przyczynia się do ogólnej stabilności obszarów zmagających się z problemami przymusowego przesiedlenia. Edukacja jest skutecznym sposobem na przerwanie cyklu ubóstwa i wspieranie rozwoju społeczności.

Silne kobiety stają się przedstawicielami dobrobytu gospodarczego i społecznego pokoju, wpływając nie tylko na swoje życie, ale także na odporność i postęp całych społeczeństw.

Dostęp do edukacji jest podstawowym prawem człowieka, niezbędnym do zdobywania wiedzy i do „pełnego rozwoju osobowości ludzkiej”, jak stwierdza Powszechna Deklaracja Praw Człowieka.

Co więcej, edukacja czyni nas bardziej odpornymi i niezależnymi jednostkami. Jednak dla milionów uchodźczyń edukacja pozostaje tylko aspiracją. Wiele krajów europejskich wprowadziło inicjatywy mające na celu usunięcie przeszkód, z jakimi borykają się uchodźczynie w dostępie do edukacji. Plany te różnią się zakresem i podejściem, ale mają wspólny cel – tworzenie inkluzywnych możliwości edukacyjnych i ekonomicznych. Oto kilka przykładów:

- Szwecja i Norwegia podkreślają integrację poprzez edukację, oferując specjalne programy, które odpowiadają na unikalne potrzeby uczniów uchodźców, w tym wsparcie językowe, usługi doradcze oraz programy mentoringowe, aby ułatwić przejście do systemów edukacyjnych.
- W Niemczech projekt PerMenti wspiera nowo przybyłe imigrantki, szczególnie uchodźczynie z wyższym wykształceniem lub doświadczeniem zawodowym, w planowaniu swojej kariery zawodowej podczas nauki niemieckiego i uczestnictwa w kursach integracyjnych.
- W Słowenii niektóre kreatywne i kulturowe zawody nie wymagają wcześniejszego formalnego wykształcenia ani uznania umiejętności, co zapewnia większą elastyczność.
- W Holandii Uniwersytet w Utrechcie prowadzi projekt Inclusion, który umożliwia uchodźcom i osobom ubiegającym się o azyl uczestnictwo w różnych kursach uniwersyteckich oraz organizuje niektóre doraźne szkolenia. Choć projekt nie koncentruje się wyłącznie na migrantkach, pomógł zorganizować kurs umiejętności ICT dla kobiet z niską znajomością komputerów.

- Te konkretne inicjatywy pokazują zaangażowanie w rozwiązywanie złożonych wyzwań, przed którymi stoją uchodźczynie. Dostosowując programy do specyficznych potrzeb tej wrażliwej grupy, kraje europejskie dążą do stworzenia Środowiska, w którym edukacja jest dostępna, co przyczynia się do ich wzmocnienia i integracji w nowe społeczności.

“Pomaganie ludziom jest tymczasowe; wzmocnianie pozycji ludzi jest trwałe.”

-Yvonne Ndaga Endam, założycielka Endam Home of Hope, jednej z organizacji kierowanych przez kobiety (WLO), laureatów Nagrody Innowacji NGO UNHCR 2022.

Obraz 1. Ester Sunday pochodzi z Nigerii i obecnie mieszka w Rzymie, Włoszech.
[@ Lena Mucha/UNDP]"

Ester: Z Nigerii do Włoch aby osiągnąć pełny potencjał

Opis: Pozostanie w Afryce oznaczało dla Ester jedną z dwóch rzeczy: wczesne małżeństwo lub wczesną ciążę. Obie opcje zniszczyłyby jej marzenia. Nie chciała marnować swojego potencjału.

Scenariusz: Dotarła do Europy przez Libię. Spędziła rok pracując w Libii jako sprzątaczką i pomoc domowa dla hiszpańskiej rodziny. Traktowali ją dobrze i postrzegali ją jak swoją córkę. Gdy w Libii wybuchł konflikt, rodzina musiała wyjechać do Hiszpanii i poprosiła ją, aby pojechała z nimi, ale Ester nie mogła odejść, ponieważ nie miała wystarczająco dużo czasu, aby zdobyć paszport. Wzięła sprawy w swoje ręce i znalazła drogę do Włoch, gdzie przybyła w 2014 roku.

Główne problemy, z którymi się zmagала, to bariery w pełnej integracji w społeczeństwie włoskim, szczególnie bariery językowe, które uniemożliwiały jej naukę lub aplikowanie o pracę.

„Moje największe problemy to bariery, które uniemożliwiają pełną integrację z włoskim społeczeństwem, szczególnie językowe – gdy próbuję się uczyć lub aplikować o pracę.”

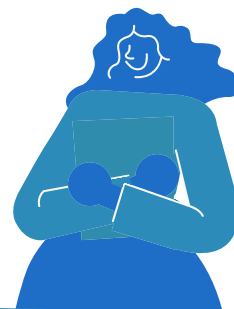
-Ester

Rozwiązanie / Wynik: Na szczęście udało jej się znaleźć pracę jako sekretarka w agencji rządowej. Ponadto śpiewa i pisze, więc jako wolontariuszka prowadzi chór w ośrodku dla uchodźców, a także stylizuje włosy dorywczo, aby zarobić dodatkowe pieniądze.

Kluczowe wnioski: Ester dąży do większych rzeczy w życiu, a jej chęć osiągnięcia celów pozwala jej pokonać przeszkodę, jaką stanowi znalezienie pracy w swoim języku oraz wolontariat. W międzyczasie uczy się nowego języka, aby kontynuować naukę i zbudować profesjonalną karierę.

Jedną z głównych przeszkód migrantek i uchodźczyń są różnice językowe i kulturowe między krajem pochodzenia a krajem przyjmującym. Dodatkową trudnością jest uznawanie ich wcześniejszych umiejętności edukacyjnych i zawodowych.

Kraje europejskie powinny włączyć wsparcie językowe, aby zniwelować bariery, z jakimi borykają się uchodźczynie w dostępie do edukacji.

„Nie wiedziałam, jak korzystać z e-maila ani nawet jak otworzyć konto; arkusze kalkulacyjne były dla mnie nie do pomyślenia. Teraz mogę zarządzać swoimi kontami, prowadzić moje finanse i pisać do sąsiadów, którzy mieszkają dalej, aby zaoferować im moje empanady. Mogę zarabiać na życie bezpośrednio z domu i dotrzeć do ludzi, do których wcześniej nie mogłam.”

- Desiree Nunez, uchodźczynie o edukacji cyfrowej

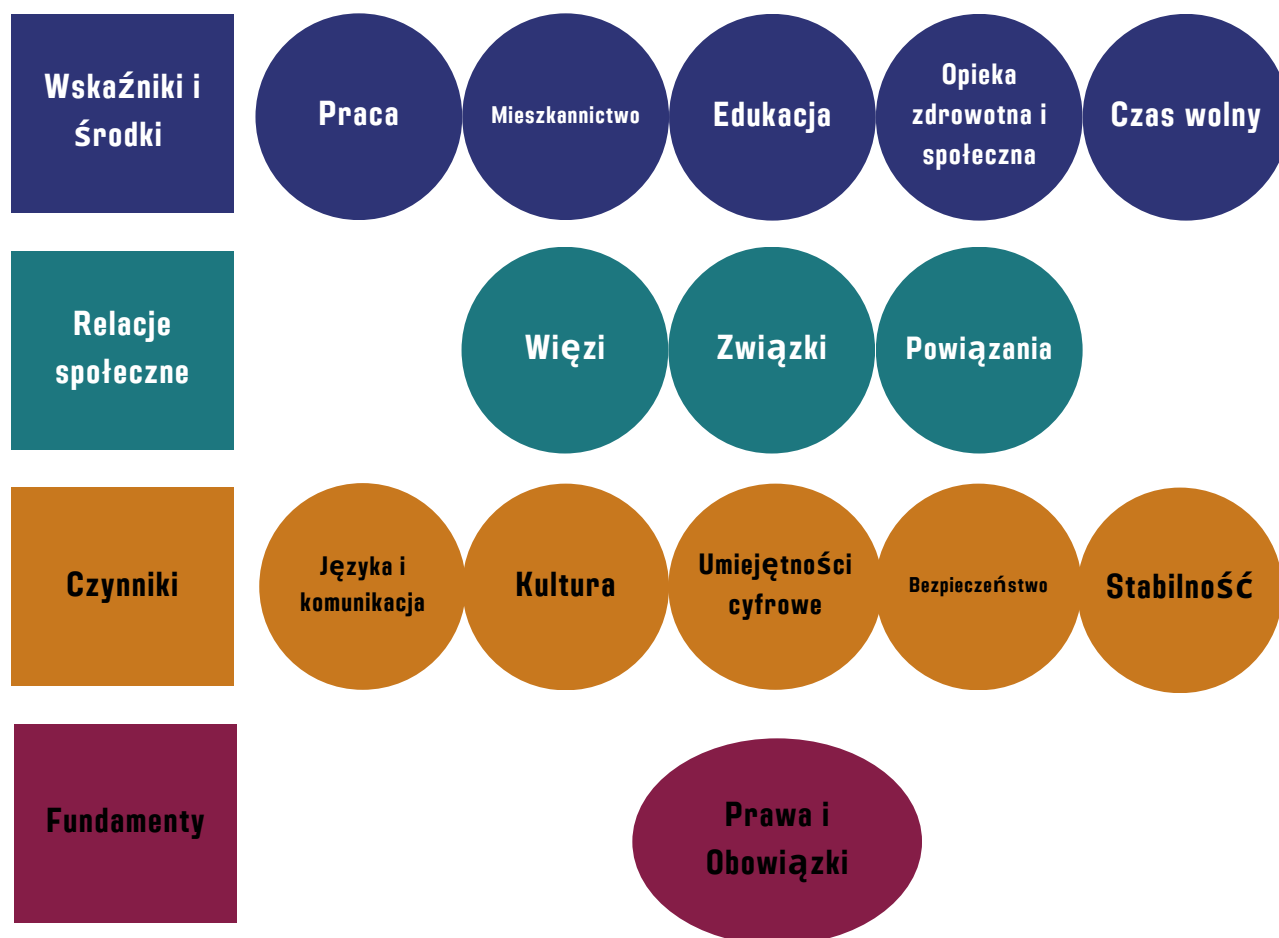

2. Badanie wyzwań kulturowych związanych z integracją

Podczas gdy koncepcja integracji opiera się na założeniu, że nowi przybysze muszą dostosować się do społeczeństwa przyjmującego, większość badaczy rozumie integrację jako proces wielowymiarowy, wymagający od imigrantów gotowości do adaptacji, ale także od społeczeństwa gospodarza gotowości do ułatwienia integracji. W polityce integracja często ma na celu osiągnięcie samowystarczalności poprzez naukę języka i znalezienie płatnej pracy, a także zwraca się uwagę na nauczanie nowoprzybyłych o kulturze społeczeństwa gospodarza.

Jeśli chodzi o odpowiedzialność za osiągnięcie tych celów, nacisk kładzie się na wysiłki podejmowane przez nowoprzybyłych. W ten sposób wymagania polityki dotyczące integracji mogą być łatwo mylone z asymilacją. Aby uwzględnić perspektywę grupy docelowej, która często jest pomijana w dyskusjach na temat integracji, wcześniejsze badania badały rozumienie integracji przez uchodźców, które wskazały, że uchodźcy dzielili wspólny sen o równych szansach i prawach, demokratycznym uczestnictwie i akceptacji.

- Na podstawie podejścia opartego na mieszanej metodzie, postrzeganie 'udanej' integracji obejmuje
- zarówno środki, jak i wskaźniki integracji (zatrudnienie, mieszkalnictwo, edukacja, zdrowie i czas
- wolny), relacje społeczne (związki, więzi i powiązania), czynniki ułatwiające (znajomość języka i
- kultury, umiejętności cyfrowe, bezpieczeństwo i stabilność) oraz fundament (prawa i obowiązki).

Obraz 2. Ramowy plan integracji uchodźców; Źródło: Ndofor-Tah et al. (2019)

Integracja jest ponadto rozumiana jako dostosowanie (w pewnym zakresie) do społeczeństwa europejskiego, szczególnie w odniesieniu do poznawania i szanowania norm, wartości oraz zwyczajów. Jednakże, podczas gdy niewielu jest za całkowitym dostosowaniem, większość uchodźców podkreśla znaczenie stawiania się częścią społeczeństwa przyjmującego, jednocześnie zachowując poczucie swojej tożsamości etnicznej.

2.1 "Nikt nie powinien widzieć, jak jego marzenia są miażdżone przez uprzedzenia."

Nawet jeśli dzisiaj w Europie znajduje się od około 9 do 15 milionów muzułmanów, jasne jest, że obecność muzułmanów i islamu w Europie budzi debatę. Szczególnie wrażliwym tematem, który przyciąga silnie spolaryzowane opinie, jest z pewnością kwestia równości między mężczyznami a kobietami w społecznościach muzułmańskich.

- Nie-muzułmanie podkreślają, że nauki religijne, ich interpretacja oraz metody ich stosowania, oprócz tradycyjnych obrzędów, zagrażają wciąż kruchym osiągnięciom walki o równość między mężczyznami a kobietami w społeczeństwie europejskim. Zwykle wyłania się dość negatywny i uproszczony obraz relacji płciowych w społecznościach muzułmańskich. Niemniej jednak, nawet wewnątrz społeczności muzułmańskich toczy się ta sama debata, badająca zarówno cele do osiągnięcia (jakiej równości?), jak i nauki religijne oraz strategie, które powinny być wdrażane.

Byłoby bardzo nietrafne opisywać obecny obraz muzułmańskich kobiet w Europie jako pole podzielone na obóz feministyczny/współczesny i konserwatywny/przeszły. W rzeczywistości sytuacja jest znacznie bardziej płynna, złożona i wielowarstwowa, z wieloma opiniami i zachowaniami – często o przeciwnym charakterze – współistniejącymi razem.

Chociaż w europejskich społecznościach muzułmańskich wciąż utrzymują się archaiczne i patriarchalne cechy, które podważają autonomię i równość kobiet, wiele muzułmańskich kobiet staje się niezależnymi, zdecydowanymi osobami. Wzmocnione wyższym poziomem edukacji oraz niezależnym dostępem do wiedzy religijnej, mają potencjał, aby stać się ważnymi przedstawicielkami radykalnych przemian wewnątrz tradycji, która nie musi przechodzić przez radykalne środki. Niemniej jednak, znajomość języka kraju zamieszkania oraz możliwości zatrudnienia są kluczami do ich pełnego sukcesu.

Życzenia muzułmańskich kobiet w Europie dotyczące ich własnej przyszłości oraz przyszłych pokoleń są wyjątkowo zwyczajne. Ich powtarzające się marzenia to być szanowanym jako jednostki, żyć w pokoju i w zgodzie z prawem oraz czuć się zintegrowanym.

• • • Już w wieku trzynastu lat projektantka mody, deweloperka biznesowa i miłośniczka technologii
• • • Faduma Aden wiedziała, że będzie prowadzić skandynawską markę odzieżową dla kobiet z
• • • całego Świata z różnych Środowisk.

Obraz 3. Faduma Aden, urodzona w Somalii, mieszka w Sztokholmie w Szwecji.
[@Emma Svensson/ELLE]

Coraz więcej osób zdaje sobie sprawę, że powinny kierować swoje działania do grup, które wcześniej były zapomniane.

Opis: Faduma studiowała w Szwecji, zdobywając licencjat z administracji biznesowej, a następnie kontynuowała naukę, zdobywając tytuł magistra w dziedzinie informatyki i nauk systemowych. W tym czasie postrzegała technologię jako równą innowacji i przedsiębiorczości, coś, co jest bardziej przyszłościowe i nowoczesne.

Jednak po ukończeniu studiów poczuła się zamknięta w ramach pracy w firmie doradczej: jest zbyt pomysłowa i chce mieć wpływ poprzez swoją kreatywną pracę.

Scenariusz: Faduma zawsze kochała innowacje i bycie kreatywną. Miała małe szkicowniki i zawsze wymyślała nowe rodzaje produktów. Zaczęła w wieku 7 lat, tworząc rozwiązania i „wynalazki”. W domu czuła wsparcie od rodziców - uwielbiała również sztukę w szkole. Potem rozwinęła swoje zainteresowanie modą. Nie interesowały ją tak bardzo trendy, ale bardziej rozwój nowych wzorów produktów. Szczególnie chciała stworzyć coś dla kobiet takich jak jej matka, która zawsze prezentowała się jak fashionistka na swój sposób.

Rozwiązanie/Wynik: Pierwszym krokiem Fadumy była tylko idea, że grupy konsumenckie, często ignorowane przez większe marki, powinny być dostrzegane i uwzględniane – ich potrzeby powinny być zaspokojone. Jest bardzo oczywiste, że niektóre firmy pomijają te możliwości biznesowe po prostu z powodu braku różnorodnych perspektyw wewnątrz przedsiębiorstw.

To nie jest świadoma decyzja o wykluczeniu, ale po prostu brak perspektywy wśród liderów i zespołów, aby nawet rozpoznać kogo i jak uwzględnić. Dlatego, gdy chodzi o modę, zaczęła uczęszczać na targi tekstylne i miała wizję lub szkicowała pomysły na to, co później miało stać się jej marką modową, Jemmila (co oznacza „piękna” w języku arabskim) – marką, która oferuje skandynawski styl mody muzułmańskiej.

Wyposażona jedynie w pomysły i wielką ambicję, wzięła udział w Światowym Islamskim Forum Gospodarczym w Dubaju i nawiązała świetne kontakty – jednym z nich była przewodnicząca całego wydarzenia! Zaczęli rozmawiać, a ona wyjaśniła jej swoje pomysły – dwa lata później, w 2016 roku, została zaproszona ponownie, aby wystąpić w panelu na ich forum w Dżakarcie. Po powrocie została nominowana do nagród innowacyjnych w Sztokholmie. Te doświadczenia razem dały jej pewność siebie, aby brać udział w kolejnych konkursach i prezentować swoje pomysły. Zdała sobie wtedy sprawę, że istnieje wiele uprzedzeń, nie tylko wobec niej jako przedsiębiorczyni, ale także wobec jej wiary.

Jemmila miała na celu być czymś więcej niż tylko prostą marką modową, chciała inspirować, umacniać i tworzyć społeczność opartą na szacunku i zrozumieniu. Strona internetowa prezentowała silne, zdeterminowane i odnoszące sukcesy kobiety, które ucieleśniały ducha Jemmili i prowadziła serię wywiadów, aby dzielić się historiami osób wprowadzających zmiany, liderów i inspirujących muzułmańskich kobiet.

Jemmila została stworzona w 2015 roku i trwała do 2018 roku. Faduma mówi o tym doświadczeniu:

„Wspaniale jest zachować elastyczne podejście i nauczyć się odpuszczać. Dla tych, którzy czują się ograniczeni w miejscu, w którym się znajdują i w dostępnych tam możliwościach – pamiętajcie, że świat jest wielki! Podążajcie za swoimi marzeniami poza miasto i kraj, w którym jesteście!”

-Faduma, fundatorka Jemmila.

- • • Kluczowe wnioski: Zbudowanie międzynarodowej sieci było kluczowe dla uruchomienia projektu Jemmili i przezwyciężenia uprzedzeń. Obecnie Faduma specjalizuje się w DEI, CSR, rozwoju biznesu, opowiadaniu historii i innowacjach oraz zdobyła ponad dziesięć nagród za osiągnięcia w zakresie innowacji, wpływu i przywództwa.

- • • Uchodźczynie z kręgu muzułmańsko-arabskiego mają silne powiązanie ze swoją kulturą, wiarą (religią) i rodziną, co również wpływa na ich praktyki informacyjne. Choć działalność kulturowa i religijna może odzwierciedlać różnice kobiet w stosunku do społeczeństwa europejskiego, stanowi jednocześnie integralny element ich krajobrazów informacyjnych oraz budowy przynależności do miejsca, w którym żyją, a także sprzyja skutecznej integracji.

Dlatego ważne jest, aby społeczeństwo przyjmujące – w tym decydenci i inni urzędnicy – zrozumiało wartość tych czynników w życiu uchodźczyń, aby stworzyć społeczeństwo, które szanuje ich różnorodność kulturową i wspiera proces integracji.

.....

3. Promowanie wspólnot inkluzyjnych dla integracji społecznej

Uchodźczynie doświadczają unikalnych wyzwań integracyjnych, które mogą wpływać na ich dobrostan, w tym utraty wartości kulturowych, zwyczajów religijnych, połączeń społecznych (rodzina i przyjaciele), przystosowania do nowej kultury, zmian w tożsamości, zaburzeń psychicznych i stresu. Uchodźcy stają w obliczu nie tylko wyzwań integracyjnych, ale także różnych problemów informacyjnych, takich jak brak informacji, nadmiar informacji, dezinformacja, brak umiejętności czytania ze zrozumieniem informacji, fragmentacja krajobrazów informacyjnych i kulturowo dopracowane informacje po przybyciu do nieznanego środowiska. W szczególności uchodźczynie mają unikalne potrzeby informacyjne i napotykają trudności w dostępie do informacji dotyczących zdrowia i chorób związanych z kobietami.

Ludzie stopniowo budują swoje własne krajobrazy informacyjne, rozwijając zdolność do rozumienia dyskursów i narracji w danym kontekście społecznym, aby uzyskać dostęp do informacji. Te ustalone krajobrazy stają się fragmentaryczne, gdy uchodźcy są zmuszeni do migracji do nowego kraju w poszukiwaniu nowych sposobów poznawania i działania w obcym społeczeństwie. Wśród wielu wyzwań integracyjnych o charakterze ekonomicznym, społecznym, politycznym i kulturowym, brak więzi społecznych jest najbardziej wpływowym czynnikiem, który tworzy problemy informacyjne i uniemożliwia uchodźcom aktywne uczestnictwo w społeczeństwie.

3.1 Budowanie mostów do nowych społeczności, zapewniając poczucie przynależności

Integracja jest możliwa, gdy uchodźca ma dostęp do użytecznych, istotnych i właściwych informacji na temat codziennych problemów życiowych oraz wie, jak wykorzystać te informacje w różnych praktycznych sprawach na początku osiedlenia, takich jak: znalezienie domu, pracy, usług medycznych, szkoły dla dzieci, dostania się na uniwersytet, przewodnik dla matek itp.

Krajobraz kulturowy stopniowo pomaga uchodźcom w odbudowie ich życia, tworząc połączenia z nowymi społecznościami i zapewniając im poczucie przynależności oraz tożsamości dzięki wsparciu psychologicznemu i duchowemu ze strony rówieśników, doświadczonych uchodźców i nowoprzybyłych. Działania w tych krajobrazach pomagają im przezwyciężyć stres związany z przeszłymi doświadczeniami i zachęcają do dalszego działania. Szczególnie weterani wśród uchodźców w tych społecznościach uważani są za bezpieczne, godne zaufania i kompetentne źródło informacji.

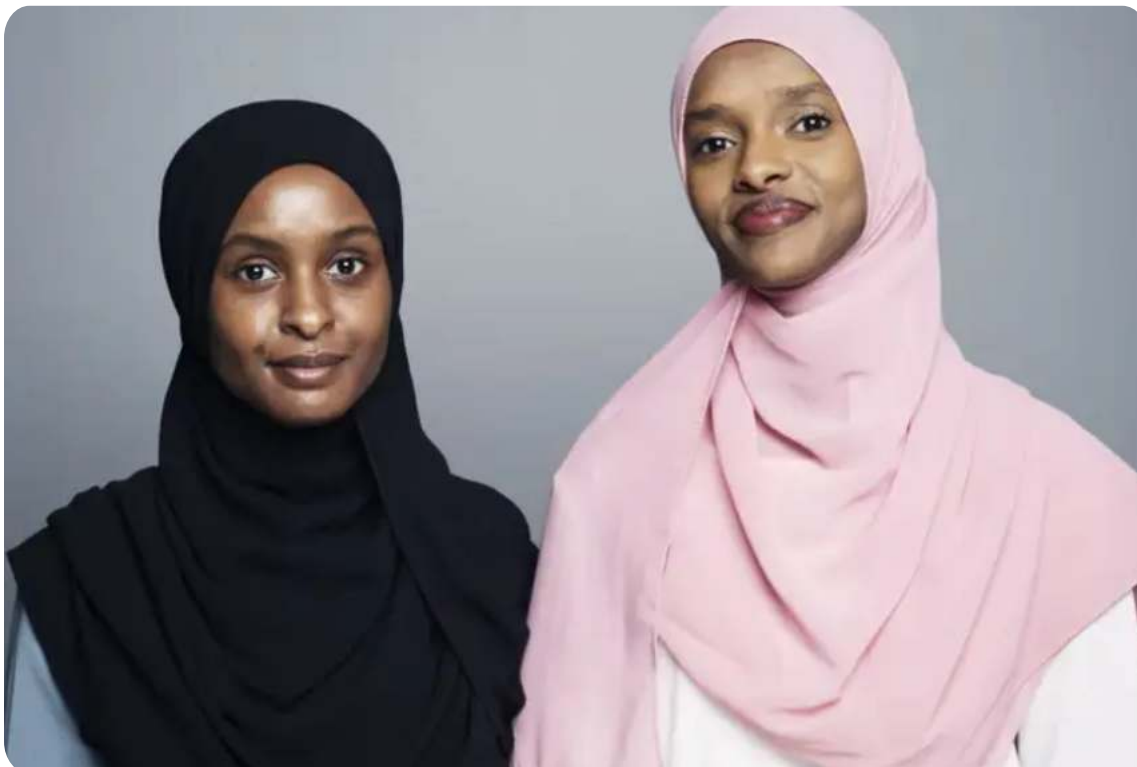
Ułatwiają oni zrozumienie kulturowo złożonych informacji w pewnym stopniu nowoprzybyłym, dzieląc się swoimi osobistymi doświadczeniami z przeszłości, opowiadając zabawne historie i żarty (które zawierają informacje) oraz ostrzegając o przewidywanych ryzykach związanych z poszukiwaniem, dostępem i dzieleniem się informacjami w lokalnym społeczeństwie z wyprzedzeniem. Uchodźczyńom łatwiej jest zrozumieć wszelkie informacje, gdy wyjaśniają je im ich własni ludzie.

„Było dla mnie bardziej zrozumiałe, jak umówić się na wizytę w banku, gdy mój przyjaciel mi to wytłumaczył, niż przeglądanie strony internetowej, która była wystarczająco długa i myląca.”

- Uchodźczyńi, o użytecznych informacjach.

Poszukiwanie, dzielenie się i korzystanie z informacji w nieznanym społeczeństwie nie ogranicza się jednak tylko do wspólnot etnicznych. Ogólnie rzecz biorąc, w społecznościach z większym doświadczeniem, zwłaszcza w pierwszych latach procesu integracji, informacje od uchodźczyń cieszą się zaufaniem, są doceniane i traktowane z szacunkiem.

Amal and Deqa pomagają kobietom przedsiębiorczym urodzonym za granicą w urzeczywistnianiu ich pomysłów i marzeń.

Obraz 4. Deqa Abukar i Amal Said to kobiety stoją za siecią Womenisa (@ Moa Linette/SelmaStories)

Stajesz się tym, co widzisz. Jeśli nigdy nie widzisz kogoś, kto wygląda jak ty, robiącego to, co chcesz robić, to sprawia, że jest to dwa razy trudniejsze.

Opis: Deqa Abukar mówi, że jej rodzice nie dorastali w Szwecji; przyjechali tu z Somalii, gdy miała siedem lat. Wiele osób mieszkających w społeczno-ekonomicznie wrażliwych obszarach lub urodzonych za granicą brakuje formalnych sieci kontaktów, które w dużym stopniu wpływają na to, co robisz w życiu.

Scenariusz: W 2014 roku Deqa Abukar i Adnan Yousuf założyli szwedzką sieć przedsiębiorczości Bling, organizację non-profit skupioną na przedsiębiorczości jako narzędziu do tworzenia zmian i wzrostu w społeczeństwie. Oferują darmowe porady, mentoring i możliwość nawiązywania kontaktów.

Amal Said pracowała w szkole i zaczęła myśleć o tym, jak wzbudzić zainteresowanie wśród młodych ludzi, którzy chcą stworzyć coś dla siebie i osiągnąć swój pełny potencjał. Zgłosiła się do Deqi i Adnana z pomysłem na stworzenie lepszych możliwości dla młodych ludzi poprzez szkolenia w zakresie przywództwa. Zdała sobie również sprawę, że jest niewiele kobiet, które zakładają firmy lub mają możliwości marzyć w ten sam sposób.

- • • Rozwiązanie/Wynik: W 2018 roku Deqa i Amal założyły Womenisa, sieć będącą częścią Bling, ale skoncentrowaną na kobietach. Celem jest zjednoczenie kobiet, wzmocnienie ich i stworzenie warunków do nawiązywania kontaktów między sobą. Dzięki stypendium Womeneur wyróżniają kobiety, które wprowadziły pozytywne zmiany dla siebie lub w społeczeństwie. Organizują również spotkania networkingowe, warsztaty i wieczory inspiracyjne. W marcu 2020 roku otrzymały feministyczną nagrodę Selma Roku za swoją pracę. Podczas pandemii koronawirusa, kiedy wiele ich przedsiębiorców miało trudności, działały jako pośrednicy pracy i nawiązały kontakty z innymi firmami, które pragną większej różnorodności i większej liczby kobiet na kierowniczych stanowiskach.

Kluczowe Wnioski: Deqa i Amal pragną wzmocnić przedsiębiorczość kobiet i stworzyć więcej kobiet liderów, docierając do tych, które nie czują się włączone. Najważniejszym elementem tego jest posiadanie sieci kontaktów, a to w dużej mierze dotyczy reprezentacji: dostrzegania, że inne osoby, które wyglądają jak one i pochodzą z podobnego środowiska, mogą osiągnąć sukces. "Jeśli ty możesz to zrobić, to ja też!" - to jest zaraźliwe!

Coraz więcej kobiet odważa się wierzyć, że mogą studiować, rozwijać karierę i zakładać własny biznes. Brak kontaktów społecznych jest najważniejszym czynnikiem uniemożliwiającym uchodźcom aktywne uczestnictwo w społeczeństwie; aby promować integrację, rolę poszczególnych pośredników (a dokładniej w formie przyjaciół, usługodawców i wolontariuszy) w dostarczaniu informacji powszechnie uznaje się za kluczową.

.....

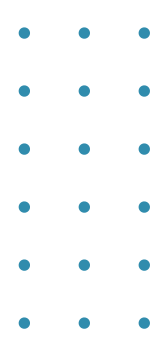
PODSUMOWUJĄC

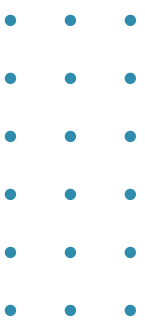
Bariera językowe, uprzedzenia, izolacja społeczna i brak relacji społecznych to kluczowe problemy, z którymi borykają się migrantki w procesie społecznej i ekonomicznej integracji.

Jedną z głównych przeszkód, z jakimi zmagają się migrantki i uchodźczynie, są różnice językowe i kulturowe między krajem pochodzenia a krajem przyjmującym oraz trudności w uznawaniu wcześniejszych kwalifikacji edukacyjnych i zawodowych. Kraje europejskie powinny zapewnić wsparcie językowe, aby sprostać barierom, z jakimi spotykają się uchodźczynie w dostępie do edukacji.

Chociaż działalność kulturalna i religijna może symbolizować różnice kobiet w porównaniu do społeczeństwa europejskiego, jednocześnie stanowi część informacyjnych krajobrazów kobiet, budowania przynależności do miejsca, w którym żyją, oraz ułatwia udaną integrację. Dlatego ważne jest, aby społeczeństwo przyjmujące – w tym decydenci i inni urzędnicy – zrozumiało wartość tych czynników w życiu uchodźczyń, aby stworzyć społeczeństwo, które szanuje ich różnice kulturowe i wspiera proces integracji.

Brak relacji społecznych jest najważniejszym czynnikiem uniemożliwiającym uchodźcom aktywne uczestnictwo w społeczeństwie; aby promować integrację, uznano rolę indywidualnych pośredników (a dokładniej w formie przyjaciół, dostawców usług i wolontariuszy) jako kluczową w zakresie informacji.

TEMAT DO PRZEMYŚLEŃ

Edukacja i możliwości zatrudnienia są skutecznymi środkami przerywania cyklu ubóstwa i wspierania rozwoju społeczności.

Wzmocnione kobiety stają się przedstawicielami dobrobytu ekonomicznego i społecznego pokoju, wpływając nie tylko na swoje życie, ale także na odporność i postęp całych społeczeństw. Dodatkowo, biorąc pod uwagę globalne powiązania między dobrostanem ludzi, inwestowanie w edukację i zatrudnienie uchodźczyń staje się kluczowym krokiem w kierunku budowania bardziej stabilnego i pokojowego świata, w którym wszystkim, niezależnie od statusu uchodźcy, oferowane są równe możliwości.

- Jak społeczności mogą lepiej wspierać i zachęcać do edukacji i zatrudnienia kobiet, aby wspierać dobrobyt ekonomiczny i społeczny pokój?
- Jaką rolę odgrywają edukacja i możliwości zatrudnienia w przerywaniu cyklu ubóstwa i jak te możliwości mogą być bardziej dostępne dla wrażliwych populacji?
- W jaki sposób inwestowanie w edukację i zatrudnienie uchodźczyń przyczynia się do globalnej stabilności i promowania równych możliwości?
- Czy wiesz, że 18 grudnia to Międzynarodowy Dzień Migrantów? Dowiedz się więcej tutaj.

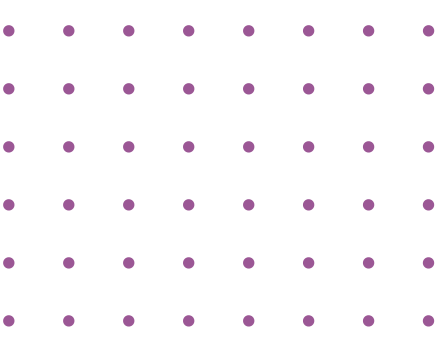

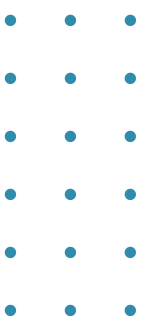
SAMOOCEA

- Zgodnie z EWSI 2018, jakiego rodzaju niedogodności doświadczają migrantki i uchodźczynie w procesie integracji?
 - Żadne
 - Płeć
 - Wiek
- Aby skutecznie się zintegrować, które czynniki są uznawane za kluczowe?
 - Relacje społeczne oraz Środki i wskaźniki integracji
 - Ułatwienia i fundament
 - Wszystkie powyższe
- Kiedy obchodzony jest Międzynarodowy Dzień Migrantów?
 - 18 Grudnia
 - 15 Grudnia
 - 18 Stycznia

ROZDZIAŁ 2: ZROZUMIENIE TOŻSAMOŚCI MIGRANTEK I UCHODźCZYŃ

WPROWADZENIE

W coraz bardziej połączonym Świecie migracja i przymusowe przesiedlenie to realia, które dotyczą milionów ludzi na całym Świecie. W ramach tego globalnego zjawiska migrantki i uchodźczynie stają się szczególnie wrażliwą grupą, napotykającą wiele unikalnych wyzwań i przeszkód w poszukiwaniu bezpieczeństwa, możliwości i zakorzenionej tożsamości. W tym kontekście niezwykle ważne jest zbadanie złożoności tożsamości, doświadczeń i wyzwań, przed którymi stają te kobiety, a także omówienie kwestii takich jak różnorodność kulturowa, intersekcyjność oraz wpływ przesiedlenia na ich tożsamość. To badanie nie tylko pozwala lepiej zrozumieć realia migrantek i uchodźczyń, ale także podkreśla znaczenie uznawania i szanowania ich narodowych i kulturowych korzeni, co sprzyja budowaniu bardziej inkluzywnych i empatycznych społeczeństw.

W tej jednostce, zatytułowanej „Zrozumienie tożsamości migrantek i uchodźczyń”, postaramy się dostarczyć czytelnikowi zrozumienie procesu migracji i przymusowego przesiedlenia, w tym czynników, które skłaniają kobiety do opuszczenia swoich krajów ojczystych, trudności, jakie napotykają w trakcie podróży oraz warunków w krajach przyjmujących; zbadamy, jak migrantki i uchodźczynie poruszają się w kontekście budowy swojej tożsamości w obliczu zmian kulturowych i społecznych, a także jak negocjują swoje poczucie przynależności w nowych środowiskach. Przyjrzymy się, jak różne wymiary tożsamości migrantek i uchodźczyń, w tym ich płeć, etniczność, klasa i orientacja seksualna, wpływają na siebie nawzajem oraz jak te przecięcia wpływają na ich doświadczenia i możliwości. Zbadamy konkretne wyzwania, przed którymi stają migrantki i uchodźczynie.

Uchodźczynie stają w obliczu wyzwań związanych ze zdrowiem psychicznym, dostępem do usług zdrowotnych oraz dobrostanem emocjonalnym, a także strategii radzenia sobie i odporności, które rozwijają. Na koniec przeanalizujemy aktywną rolę migrantek i uchodźczyń w społeczeństwie przyjmującym, w tym ich uczestnictwo w życiu gospodarczym, politycznym i społecznym, a także bariery, które napotykają w realizacji swoich praw i udzielania się w pełni.

Zrozumienie tożsamości migrantek i uchodźczyń jest kluczowe z kilku powodów. Po pierwsze, uznanie i zrozumienie ich tożsamości jest fundamentalne dla traktowania ich z godnością i szacunkiem. Każda kobieta ma unikalną historię i tożsamość ukształtowaną przez swoją kulturę, doświadczenia i aspiracje, dlatego ważne jest, aby uznać i szanować tę różnorodność. Ponadto, zrozumienie ich tożsamości może przyczynić się do ich wzmocnienia, umożliwiając im aktywne uczestnictwo w społeczeństwie i podejmowanie decyzji, które wpływają na ich życie. Również kluczowe jest promowanie ich integracji społecznej poprzez projektowanie polityk i programów, które respektują ich wartości i tradycje. Tożsamość odgrywa również ważną rolę w ich odporności i adaptacji do nowego środowiska, a zrozumienie, jak jest ona konstruowana i redefiniowana w kontekście migracji, może wspierać pozytywne i zdrowe procesy dostosowawcze. Na koniec, zrozumienie ich tożsamości jest kluczowe w walce z dyskryminacją i rasizmem, w kwestionowaniu stereotypów i uprzedzeń, aby stworzyć bardziej inkluzywne i sprawiedliwe środowiska, w których wszyscy ludzie mogą się rozwijać. Krótko mówiąc, zrozumienie tożsamości migrantek i uchodźczyń jest niezbędne do promowania ich godności, wzmocnienia, integracji społecznej, odporności oraz walki z dyskryminacją, przyczyniając się tym samym do budowy bardziej sprawiedliwych i opiekuńczych społeczeństw.

Na koniec tego rozdziału będziesz w stanie:

1. Rozpoznać różne czynniki, takie jak kultura, doświadczenia migracyjne i kontekst społeczno-ekonomiczny, które wpływają na kształtowanie tożsamości migrantek i uchodźczyń.
2. Analizować i rozumieć indywidualne i zbiorowe doświadczenia migrantek i uchodźczyń, uznając różnorodność ich kulturowych tła, historii życiowych i wyzwań.
3. Zrozumieć, jak tożsamość migrantek i uchodźczyń jest kształtowana przez wiele wymiarów, takich jak płeć, etniczność, klasa społeczna i orientacja seksualna, uznając znaczenie podejścia do tych przecięć w sposób holistyczny.
4. Zastosować szacunek i empatyczne podejście: rozwijać umiejętności interakcji z wrażliwością i empatią wobec migrantek i uchodźczyń, uznając i ceniąc ich indywidualne i zbiorowe tożsamości, a także ich unikalne doświadczenia i perspektywy.

1. Badanie unikalnych tożsamości i doświadczeń

Aby zrozumieć doświadczenia i potrzeby migrantek i uchodźczyń, niezbędne jest zbadanie ich unikalnych tożsamości, doświadczeń i wyzwań. Te kobiety doświadczają konfrontacji czynników wpływających na ich proces integracji, takich jak płeć, migracja, status prawny, kultura i kontekst społeczno-ekonomiczny.

Migrantki i uchodźczynie często stają się ofiarami przemocy ze względu na płeć zarówno w swoich krajach pochodzenia, jak i w krajach, do których zmierzają. Może to obejmować przemoc domową, handel ludźmi i nadużycia seksualne. Tradycyjne role płciowe mogą nakładać dodatkowe obowiązki, takie jak opieka nad dziećmi i prace domowe, które utrudniają ich integrację oraz dostęp do możliwości edukacyjnych i zatrudnienia. Z powodu ograniczonego dostępu do usług zdrowia reprodukcyjnego kobiety mogą napotykać dodatkowe trudności w uzyskaniu odpowiedniej opieki medycznej.

W wyniku migracji te kobiety doświadczają transformacji swojej tożsamości, w tym zmian w tym, jak czują się w społeczeństwie goszczącym oraz jak postrzegają siebie. Mogą także znaleźć się w konflikcie pomiędzy swoją tożsamością kulturową z kraju pochodzenia a tożsamością, którą wykształciły w swoim obecnym środowisku.

- Czasami muszą dostosować się do nowych sytuacji i ról, które mogą być bardzo różne od tych, które miały w swoich krajach pochodzenia. Odbudowa ich wizerunku i poczucia własnej wartości jest w tym niezbędna. W niektórych przypadkach migracja oferuje możliwość zdobycia większej autonomii i niezależności, zwłaszcza jeśli pochodzą z bardziej tradycyjnych społeczeństw, gdzie ich role są bardziej ograniczające.

Status migracyjny może wpływać na dostęp do podstawowych usług, zatrudnienia i ochrony prawnej. Kobiety bez dokumentów mogą być bardziej narażone na wykorzystywanie w pracy i nadużycia z powodu strachu przed deportacją. Migrantki i uchodźczynie mogą mieć trudności w dostępie do sprawiedliwości, szczególnie w przypadkach przemocy i nadużyć.

Może być trudno utrzymać swoje tradycje, jednocześnie dostosowując się do nowej kultury. Presja na integrację może wpływać na oczekiwania kulturowe ich społeczności pochodzenia. Dostęp do usług, zatrudnienia, możliwości edukacyjnych i integracji społecznej może być utrudniony przez barierę językową. Sieci społecznościowe mogą być kluczowym zasobem dla adaptacji i wsparcia emocjonalnego, ale mogą również narzucać normy i oczekiwania kulturowe, które ograniczają autonomię kobiet.

Migrantki i uchodźczynie mogą napotykać ograniczenia w zakresie możliwości zatrudnienia i edukacji z powodu obowiązków rodzinnych, dyskryminacji na rynku pracy i braku uznania ich kwalifikacji. Warunki mieszkaniowe mogą być niestabilne lub niewystarczające, co wpływa na ich dobrostan fizyczny i psychiczny. Problemy ubóstwa i braku zasobów są powszechne. Ekonomiczne, prawne i językowe bariery mogą ograniczać dostęp do usług, takich jak zdrowie, edukacja i pomoc społeczna.

Wiele migrantek i uchodźczyń wykazuje niezwykłą odporność i siłę pomimo trudności. Aby bronić swoich praw i poprawić warunki życia, angażują się w sieci wsparcia społecznościowego, organizacje oddolne i ruchy aktywistyczne. Promowanie sprawiedliwości społecznej i równości płci wymaga wzmocnienia pozycji tych kobiet.

Niezwykle ważne jest, aby polityki integracyjne migracji uwzględniały unikalne potrzeby migrantek i uchodźczyń, a także ich wkład w społeczeństwo przyjmujące. Może to obejmować działania na rzecz zwalczania przemocy ze względu na płeć, zapewnienia równego dostępu do usług społecznych oraz promowania ekonomicznego i politycznego uczestnictwa kobiet.

Jak jest to osiągnąć?

Edukacja i podnoszenie świadomości są kluczowe w zapobieganiu przemocy ze względu na płeć. Należy wdrażać programy edukacyjne promujące równość płci, wzajemny szacunek i zapobieganie przemocy już od najmłodszych lat. Obejmuje to kampanie w szkołach, społecznościach i mediach, mające na celu zwalczanie stereotypów płciowych i promowanie zdrowych relacji. Wszyscy pracownicy kluczowych sektorów, takich jak zdrowie, edukacja, służby socjalne i organy ścigania, powinni przejść obowiązkowe szkolenia dotyczące przemocy ze względu na płeć oraz różnorodności kulturowej. To zapewnia odpowiednie i wrażliwe reagowanie na potrzeby migrantek i uchodźczyń. Wsparcie społeczności i sieci społeczne: Zachęcaj do tworzenia sieci wsparcia społecznościowego, w których kobiety mogą dzielić się swoimi doświadczeniami, otrzymywać wsparcie emocjonalne oraz uzyskiwać informacje na temat dostępnych zasobów dla ofiar przemocy. Upewnij się, że uchodźczynie i imigrantki mają równy dostęp do bezpiecznych schronisk, infolinii, poradnictwa oraz usług prawnych. Te usługi powinny być dostosowane kulturowo i dostępne w różnych językach. Promuj równość płci i wzajemny szacunek jako podstawowe wartości we wszystkich politykach i programach, zarówno na szczeblu lokalnym, jak i krajowym. Obejmuje to przepisy prawne, które sankcjonują przemoc ze względu na płeć i chronią prawa kobiet.

Równy dostęp do usług społecznych, dostęp do informacji kulturowo istotnych oraz dostęp do informacji, które zapewniają łatwe zrozumienie dla kobiet z różnych kultur i środowisk migracyjnych. Pomoc w procedurach biurowatycznych, tłumaczenia oraz towarzyszenie podczas ważnych wizyt. Pomaganie imigrantkom i uchodźczynom w integracji z lokalną społecznością poprzez programy zachęcające do udziału społecznego, kulturalnego i sportowego.

Promuj uczestnictwo ekonomiczne i polityczne oraz zapewnij edukację finansową, wsparcie w zakresie przedsiębiorczości i programy szkoleniowe dotyczące zatrudnienia. To pomaga kobietom zdobyć niezależność ekonomiczną i zmniejsza ich podatność na przemoc. Promuj aktywne uczestnictwo imigrantek i uchodźczyń w życiu politycznym i społecznym. Obejmuje to zapewnienie im szkoleń przywódczych, dostępu do informacji o ich prawach politycznych oraz możliwości udziału w decyzjach, które wpływają na ich życie, a także wspieranie i finansowanie projektów społecznych prowadzonych przez migrantki i uchodźczynie, które zajmują się specyficznymi wyzwaniami i wspierają zbiorowe wzmocnienie pozycji.

Obraz 5. Źródło: Cavan. Uchodźczynie - matka i córka

Historia Aminy

Opis: W Niemczech projekt skierowany do uchodźczyń z różnych regionów okazał się kluczowy we wzmacnieniu ich pozycji i integracji. Dzięki intensywnym programom nauki języka i szkoleń zawodowych, te kobiety zdobyły praktyczne umiejętności, takie jak szycie i gotowanie, co ułatwiło im dostęp do pracy oraz przedsiębiorczości. Ponadto otrzymują wsparcie psychospołeczne i poradnictwo prawne, aby przezwyciężyć traumy z przeszłości i zrozumieć swoje prawa. Dzięki mikrokredytom oraz współpracy z lokalnymi firmami wiele z nich rozpoczęło udane działalności gospodarcze, wzmacniając swoją autonomię ekonomiczną i pozytywnie przyczyniając się do rozwoju społeczności.

Scenariusz: Amina przyjechała do Niemiec jako uchodźczyni trzy lata temu z powodu konfliktu w Syrii. Amina zapisała się na intensywny kurs języka niemieckiego i szkolenia zawodowego, oferowany przez lokalne centrum dla uchodźczyń. Przez sześć miesięcy regularnie uczęszczała na zajęcia językowe i brała udział w szkoleniach z zakresu szycia oraz podstawowych umiejętności komputerowych. Z powodu traumatycznych doświadczeń z czasów wojny w Syrii, Amina otrzymała indywidualne wsparcie psychologiczne w centrum.

- • • To pomogło jej radzić sobie ze stresem i lękiem związanym z przesiedleniem i adaptacją do nowego środowiska. Zainspirowana umiejętnościami nabytymi podczas szycia, Amina postanowiła założyć własną firmę zajmującą się produkcją tradycyjnych syryjskich ubrań dostosowanych do lokalnych gustów. Dzięki wsparciu projektu uzyskała mikrokredyt i porady dotyczące podstaw zarządzania biznesem. Amina aktywnie uczestniczyła w wydarzeniach społecznościowych organizowanych przez centrum, gdzie prezentowała i sprzedawała swoje wyroby. Pozwoliło jej to nie tylko wygenerować dodatkowy dochód, ale także lepiej zintegrować się z lokalną społecznością i podzielić swoją kulturą. Dzięki projektowi Amina mogła założyć swoją firmę zajmującą się szyciem, zwiększyć swoje dochody i poczuć się pewniej oraz silniej w nowym życiu w Niemczech. Obecnie bada możliwości rozwoju swojego biznesu i dalszego wkładu w życie społeczne swojej społeczności.

Rozwiązanie/ Wynik: Po pomyślnym ukończeniu programu nauki języka niemieckiego i szkolenia zawodowego oraz otrzymaniu wsparcia psychospołecznego w radzeniu sobie z traumami z przeszłości, Amina postanowiła skupić się na swojej pasji do szycia. Dzięki mikrokredytowi uzyskanemu w ramach projektu mogła założyć własny warsztat, zajmujący się produkcją tradycyjnych syryjskich ubrań dostosowanych do lokalnego rynku. Amina wynajęła małą przestrzeń na swój warsztat i zakupiła niezbędne maszyny do szycia oraz materiały. Zaczęła projektować i wytwarzać unikalne stroje, łączące tradycyjne syryjskie elementy z lokalnymi trendami. Brała udział w lokalnych targach i jarmarkach organizowanych przez społeczność i centrum zasobów, gdzie prezentowała i sprzedawała swoje wyroby. Odpowiedź była pozytywna, gdyż wiele osób doceniło jakość i autentyczność jej pracy. Z czasem biznes Aminy rozrósł się. Zatrudniła miejscową asystentkę do pomocy w szyciu i zarządzaniu warsztatem. Ponadto zaczęła przyjmować zamówienia na miarę i rozszerzyła swoją ofertę o akcesoria i dekoracje tekstylne. Amina stała się szanowaną postacią w lokalnej społeczności. Aktywnie uczestniczyła w wydarzeniach kulturalnych i współpracowała z innymi lokalnymi przedsiębiorcami w inicjatywach społecznych.

Kluczowe wnioski: Kompleksowe programy wzmacniające dla migrantek i uchodźczyń są kluczowe dla ich udanej integracji. Szkolenia z języka i umiejętności zawodowych, wsparcie psychospołeczne oraz dostęp do zasobów ekonomicznych są fundamentalne dla poprawy ich autonomii i dobrostanu. Aktywne uczestnictwo w społeczności oraz uznanie ich wkładu kulturowego wzmacniają integrację społeczną. Współpraca między sektorami rządowymi, organizacjami pozarządowymi oraz społeczeństwem obywatelskim jest kluczowa dla opracowania polityk, które są inkluzywne i wrażliwe na różnorodność kulturową i płciową. To podejście nie tylko przynosi korzyści migrantkom i uchodźczynom, ale także wzbogaca i różnicuje społeczności przyjmujące.

2. Analiza wpływu przesiedlenia na tożsamość.

Wymuszone przesiedlenie ma głęboki i wieloaspektowy wpływ na tożsamość kulturową migrantek i uchodźczyń.

Kiedy osoby lub grupy osób są zmuszane do opuszczenia swoich domów lub miejsc stałego zamieszkania z powodu czynników, na które nie mają wpływu, a które zagrażają ich życiu, bezpieczeństwu lub dobrostanowi, mówimy o wymuszonym przesiedleniu. Wymuszone przesiedlenie zmusza migrantki i uchodźczynie do opuszczenia swoich społeczności, tradycji i znanego im otoczenia. Ich poczucie przynależności kulturowej i ciągłości może zostać naruszone przez poczucie straty i nostalgii, wynikające z tej separacji.

Migrantki i uchodźczynie często muszą odbudować swoją tożsamość w procesie adaptacji do nowego kraju. Tworzenie nowej tożsamości przez migrantki i uchodźczynie po wymuszonym przesiedleniu jest skomplikowanym procesem, który obejmuje szereg czynników osobistych, społecznych, kulturowych i prawnych:

Czynniki osobiste:

- Postrzeganie i odbudowa tożsamości kobiet zależy od indywidualnych doświadczeń przed przesiedleniem, takich jak edukacja, praca i role rodzinne, a także od doświadczeń w trakcie przesiedlenia, takich jak trauma i strata.
- Odporność, czyli osobista zdolność do adaptacji i radzenia sobie z wyzwaniami, a także dążenie do autonomii w podejmowaniu decyzji i działaniach, są kluczowe w procesie odbudowy tożsamości.
- Postrzeganie siebie, które jest kształtowane przez to, jak widzą i traktują siebie w nowym środowisku, odgrywa istotną rolę w formowaniu ich tożsamości.

Czynniki społeczne:

- Sposób, w jaki lokalna społeczność ich przyjmuje i jest gotowa do integracji, ma ogromny wpływ na proces adaptacji i odbudowy ich tożsamości.

- Społeczne i kulturowe oczekiwania dotyczące tego, co oznacza bycie kobietą w nowym społeczeństwie, mogą kwestionować lub wzmacniać ich wcześniejszą tożsamość i postrzeganie siebie.
- Dostępność i jakość relacji społecznych oraz wspólnotowych wpływają na zdolność do nawiązywania znaczących relacji oraz znajdowania wsparcia emocjonalnego i praktycznego.

Czynniki kulturowe:

- Mówienie językiem kraju gospodarza pomaga w integracji, umożliwiając wyrażanie i rozumienie istotnych aspektów kulturowych i społecznych
- Sposób, w jaki kobiety konstruują swoją tożsamość w kontekście wielokulturowym, zależy od ich zdolności do zrozumienia i akceptacji nowych norm kulturowych, przy jednoczesnym zachowaniu i docenianiu własnych.

Czynniki legalne:

- Możliwość korzystania z praw (takich jak prawo do pracy, edukacji i opieki zdrowotnej) oraz dostęp do zasobów ekonomicznych są kluczowe dla autonomii i zdolności podejmowania decyzji wpływających na ich tożsamość.
- Możliwość odbudowy życia i tożsamości w nowym kraju zależy od zdolności do uzyskania odpowiedniego i stabilnego zatrudnienia.

Jak promować integrację, autonomię i dobrostan migrantek i uchodźczyń?

Obraz 6. Źródło: Canva. Kobieta w niebieskiej hijabie siedząca na brązowo-białej tkaninie.

Konieczne jest zajęcie się różnymi obszarami wsparcia, które sprzyjają integracji, autonomii i dobrostanowi migrantek i uchodźczyń, które są zmuszone do stworzenia nowej tożsamości z powodu przymusowego przesiedlenia. Oto trzy możliwe rozwiązania tego problemu:

1. Utworzenie programów, które nie tylko zapewniają podstawową pomoc, taką jak mieszkanie i opieka medyczna, ale także oferują wsparcie psychospołeczne i emocjonalne, aby wzmocnić odporność migrantek i uchodźczyń. Takie programy obejmują działania sprzyjające więziom społecznym i wspólnotowym, specjalistyczną terapię traumy oraz warsztaty z zakresu samooceny i umiejętności radzenia sobie z trudnościami. Pomogłoby to im odzyskać tożsamość kulturową i osobistą w nowym środowisku.
2. Rozwój programów edukacyjnych, które zachęcają do nauki lokalnego języka oraz do zrozumienia międzykulturowego. Umożliwiłoby to kobietom wyrażanie i utrzymywanie swojej tożsamości kulturowej oraz poprawiło ich integrację w społeczeństwie gospodarza. Ucz ich.
3. Rozpoznanie i uwzględnienie poprzez politykę unikalnych potrzeb migrantek i uchodźczyń. Obejmuje to usuwanie barier prawnych i administracyjnych, które uniemożliwiają równy dostęp do praw, takich jak praca, edukacja i opieka zdrowotna. Polityki wrażliwe na płeć powinny również brać pod uwagę oczekiwania społeczne i kulturowe, które mogą negatywnie wpływać na postrzeganie siebie i tożsamość tych kobiet, tworząc środowisko włączające i akceptujące.

Przykład1:

Program mieszkaniowy (refugeehousingsolutions) dla migrantek i uchodźczyń w Niemczech jest doskonałym przykładem rzeczywistego programu zapewniającego mieszkania migrantkom i uchodźczynom w Europie. Program, zainicjowany przez Arbeiterwohlfahrt (AWO) we współpracy z miastem Berlin i innymi organizacjami, ma na celu zapewnienie mieszkań uchodźczynom i migrantkom, które zmagają się ze specyficznymi wyzwaniami wynikającymi z ich płci i statusu migracyjnego.

Celem projektu jest nie tylko zapewnienie bezpiecznego i stabilnego zakwaterowania, ale także kompleksowe wsparcie w integracji tych kobiet z niemieckim społeczeństwem. Obejmuje to programy edukacyjne i kulturalne dostosowane do indywidualnych potrzeb każdej kobiety, poradnictwo prawne i psychologiczne oraz pomoc w znalezieniu zatrudnienia.

To kompleksowe podejście nie tylko zaspokaja natychmiastową potrzebę zakwaterowania, ale także pomaga migrantkom i uchodźczynom odbudować swoje życie w nowych, często nieznanym środowiskach. W Europie wdrażanie takich programów jest niezbędne, gdyż asymilacja migrantów i uchodźców wciąż stanowi poważne wyzwanie, zwłaszcza dla grup wrażliwych, takich jak kobiety z niepełnoletnimi dziećmi.

Projekty te, sprzyjając spójności społecznej i zrozumieniu międzykulturowemu, poprawiają szerszą społeczność.

Przykład 2:

Projekt „Kobiety dla Migrantek i Uchodźczyń” w Wielkiej Brytanii jest doskonałym przykładem programu, który zapewnia wsparcie psychospołeczne i emocjonalne migrantkom i uchodźczyniom w Europie. Organizacja ta koncentruje się głównie na kobietach ubiegających się o azyl oraz uchodźczyniach, oferując im bezpieczne środowisko, w którym mogą otrzymać wszechstronne wsparcie.

Projekt oferuje szeroki zakres usług mających na celu poprawę odporności oraz dobrostanu emocjonalnego kobiet. Usługi te obejmują doradztwo emocjonalne, terapię indywidualną i grupową, warsztaty wzmacniające, rozwój umiejętności społecznych i emocjonalnych, a także zajęcia kulturalne i rekreacyjne.

Kobiety dla uchodźczyń nie tylko zapewniają bezpośrednie wsparcie, ale również promują prawa uchodźczyń i kobiet ubiegających się o azyl, informując o ich specyficznych doświadczeniach i wyzwaniach. Organizacja współpracuje z innymi podmiotami, aby zmieniać polityki publiczne i praktyki, które dotyczą uchodźczyń, słuchając ich głosu i odpowiadając na ich potrzeby.

Programy takie jak ten są kluczowe, ponieważ uznają, że kobiety będące uchodźcami i ubiegające się o azyl mogą doświadczać złożonych traum, izolacji społecznej i stresu emocjonalnego z powodu swoich przeszłych doświadczeń oraz wyzwań związanych z przystosowaniem się do nowego środowiska. Oprócz poprawy ich zdrowia psychicznego i samopoczucia, otrzymywanie odpowiedniego wsparcia psychospołecznego pomaga im odbudować swoje życie i aktywnie uczestniczyć w społeczeństwie.

Inne kraje europejskie również wdrażają podobne programy za pośrednictwem organizacji pozarządowych (NGO), organizacji społecznych oraz usług zdrowia psychicznego, mających na celu zaspokojenie potrzeb psychospołecznych migrantek i uchodźczyń.

Kolejne przykłady: Caritas Austria, międzynarodowo uznawana organizacja charytatywna, prowadzi kilka schronisk i programów wsparcia dla migrantek i uchodźczyń w Austrii. Te schroniska oferują nie tylko bezpieczne zakwaterowanie, ale także kompleksowe usługi, w tym doradztwo psychologiczne i emocjonalne, grupy wsparcia, warsztaty umiejętności oraz pomoc prawną. Caritas Austria uznaje specyficzne potrzeby migrantek i uchodźczyń, zapewniając bezpieczne środowisko, w którym mogą odbudować swoje życie i otrzymać niezbędne wsparcie, aby przezwyciężyć traumę i trudności emocjonalne.

Norweski Czerwony Krzyż ma programy dedykowane zdrowiu i wzmocnieniu pozycji migrantek i uchodźczyń. Programy te obejmują kompleksowe usługi opieki zdrowotnej, od opieki prenatalnej po wsparcie zdrowia psychicznego i emocjonalnego. Oprócz opieki medycznej, Czerwony Krzyż oferuje programy wzmocnienia pozycji, które obejmują warsztaty edukacyjne, doradztwo w zakresie umiejętności społecznych i ekonomicznych oraz grupy wsparcia emocjonalnego. Usługi te są zaprojektowane, aby wzmocnić zdolność migrantek i uchodźczyń do integracji w norweskim społeczeństwie oraz poprawić ich ogólne samopoczucie.

3. Uznanie różnorodności kulturowej

Zgodnie z literaturą, problem szanowania i uznawania różnorodności tła imigrantek i uchodźczyń jest złożony i obejmuje wiele aspektów.

Różnorodność tła odnosi się do różnorodności kulturowej, etnicznej, narodowej i geograficznej oraz doświadczeń jednostek w ramach społeczności, organizacji czy społeczeństwa. Ta heterogeniczność może manifestować się na różne sposoby:

- Kulturowe: Różnice w zwyczajach, tradycjach, językach, wartościach i praktykach kulturowych.
- Etniczne: Różnorodność grup rasowych i etnicznych, z których każda ma swoją tożsamość, historię i doświadczenia.
- Narodowe: Ludzie żyjący w różnych krajach, mający różne narodowe historie, systemy polityczne i gospodarcze oraz konteksty społeczne.
- Geograficzne: Różnice wynikające z różnych regionów lub miejsc pochodzenia w tym samym kraju lub na tym samym kontynencie.

Różnorodność tła przynosi korzyści społecznościom i organizacjom, oferując różnorodne perspektywy, pomysły i sposoby rozwiązywania problemów. Ułatwia innowacje, kreatywność i wzajemne zrozumienie. Co więcej, integracja różnych punktów widzenia i doświadczeń może prowadzić do sprawiedliwszych i bardziej równo traktujących decyzji, które lepiej odzwierciedlają różnorodność społeczeństwa jako całości.

Znaczącym przykładem imigrantki i uchodźczyny, która miała znaczący wpływ w swoim przybranym kraju, jest Ilhan Omar.

Obraz 7. Źródło: Google. Ilhan Omar.

Ilhan Omar urodziła się 4 października 1982 roku w Mogadiszu, w Somalii. Z powodu wojny domowej w Somalii jej rodzina uciekła z kraju, gdy miała osiem lat. Przez cztery lata mieszkali w obozie dla uchodźców w Kenii, zanim w 1995 roku osiedlili się w Stanach Zjednoczonych. Zamieszkali w Minneapolis w Minnesocie.

Omar uczęszczała na Uniwersytet Stanowy Północnej Dakoty, gdzie ukończyła studia z zakresu Nauk Politycznych i Studiów Międzynarodowych.

Swoją karierę polityczną rozpoczęła jako organizatorka społeczna i kierowniczka kampanii. W 2016 roku została wybrana do Izby Reprezentantów Stanu Minnesota, stając się pierwszą Somalianko-Amerykanką wybraną do legislatury stanowej w Stanach Zjednoczonych.

W 2018 roku Ilhan Omar została wybrana do Izby Reprezentantów USA, reprezentując 5. okręg kongresowy Minnesoty. Jest jedną z pierwszych dwóch muzułmańskich kobiet (obok Rashidy Tlaib), które zostały wybrane do Kongresu USA, oraz pierwszą kobietą pochodzenia somalijskiego, która to zrobiła.

Ilhan Omar jest głośną zwolenniczką wielu progresywnych polityk, w tym reformy imigracyjnej, sprawiedliwości ekonomicznej, reformy policji i praw uchodźców. Jako jedna z pierwszych muzułmańskich kobiet w Kongresie, pracowała nad zwiększeniem reprezentacji i włączenia różnych społeczności w amerykańską politykę.

Ilhan Omar jest inspirującym przykładem tego, jak uchodźca może pokonać wielkie przeciwności i wnieść istotny wkład w swój przyjęty kraj, walcząc o prawa mniejszości oraz promując sprawiedliwość społeczną i równość. Jej historia podkreśla odwagę i wytrzymałość uchodźców oraz ich zdolność do wzbogacania społeczeństw, do których dołączają.

Obraz 8. Źródło: Google. Malala Yousafzai

Inny wybitny przykład imigrantki i uchodźczyny, która miała znaczący wpływ, to Malala Yousafzai.

Malala Yousafzai urodziła się 12 lipca 1997 roku w Mingorze, w dolinie Swat w Pakistanie. Od najmłodszych lat Malala opowiadała się za edukacją dziewcząt w swoim regionie, który znajdował się pod kontrolą Talibów, którzy zakazali edukacji dziewcząt. W 2012 roku, gdy miała 15 lat, Malala została zaatakowana i poważnie ranna przez Talibów za swoją działalność.

Po ataku Malala została przetransportowana do Wielkiej Brytanii na zaawansowane leczenie medyczne. Osiedliła się w Birmingham, gdzie kontynuowała swoją edukację. Malala kontynuowała swoją działalność z Wielkiej Brytanii, współtworząc Fundusz Malali, organizację non-profit, która działa na rzecz edukacji dziewcząt na całym świecie. W 2014 roku, w wieku 17 lat, Malala została najmłodszą osobą, która otrzymała Pokojową Nagrodę Nobla, w uznaniu za jej walkę przeciwko uciskowi dzieci i młodzieży oraz za prawo wszystkich dzieci do edukacji.

- • • Malala Yousafzai wykorzystała swoją globalną platformę, aby opowiadać się za prawem do edukacji, szczególnie dla dziewcząt. Wystąpiła na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ i pracowała nieustraszenie nad promowaniem polityk wspierających edukację i prawa kobiet. Ukończyła Uniwersytet Oksfordzki, gdzie studiowała filozofię, politykę i ekonomię, uzyskując dyplom w 2020 roku.

- • • Malala Yousafzai jest globalnym symbolem walki o edukację i prawa dziewcząt. Jej historia podkreśla nie tylko odwagę i odporność, ale także wpływ, jaki uchodźcy mogą mieć na świat, promując pozytywne zmiany i broniąc praw człowieka, gdziekolwiek są zmuszeni do migracji.

Po przeczytaniu tych przypadków możesz się zastanawiać, jak można zająć się wieloma rodzajami dyskryminacji, z jakimi borykają się te kobiety. Podejście intersekcyjne jest kluczowym narzędziem do zrozumienia złożonej i wieloaspektowej dynamiki ucisku oraz do pracy na rzecz bardziej sprawiedliwego i równego społeczeństwa.

Podejście intersekcyjne to perspektywa analityczna, która uwzględnia, jak różnorodne kategorie społeczne oraz systemy ucisku, dominacji czy dyskryminacji wpływają na doświadczenia ludzi. W latach 80. XX wieku badaczka Kimberlé Crenshaw spopularyzowała tę koncepcję, po raz pierwszy stosując ją do badania dyskryminacji ze względu na płeć i rasę.

Intersekcyjność uznaje, że ludzie nie są uciskani w izolacji ani przez jeden aspekt swojej tożsamości. Z drugiej strony, różnorodne tożsamości, takie jak płeć, rasa, klasa, orientacja seksualna i niepełnosprawność, współdziałają i generują unikalne doświadczenia dyskryminacji i przywilejów.

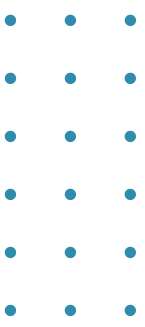
Podejście intersekcyjne:

- Uznaje, że ludzie mogą jednocześnie należeć do kilku marginalizowanych grup i że ludzka tożsamość jest złożona i wielowymiarowa.
- Niektóre systemy władzy, takie jak rasizm, seksizm, homofobia, ksenofobia i klasizm współdziałają ze sobą.
- Dąży do zrozumienia, jak te systemy wpływają na życie ludzi w szczególny sposób, a nie tylko do badania tożsamości czy form ucisku.
- Celem jest promowanie większej równości i sprawiedliwości społecznej poprzez uznawanie i zajmowanie się złożonościami doświadczeń życiowych ludzi w różnych kontekstach dyskryminacji i przywileju.

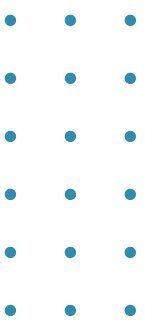
PODSUMOWUJĄC

Czytając ten rozdział, studenci zbadają unikalne problemy migrantek i uchodźczyń, które stają w obliczu różnych form przemocy i przeszkód. Migracja powoduje, że ich tożsamość kulturowa i osobista ulega zmianie, a wiele z nich musi dostosować się do nowych sytuacji i zawodów. Ograniczenia prawne i językowe mogą zwiększać ich podatność na nadużycia i wykorzystywanie, co może wpływać na ich integrację oraz dostęp do zatrudnienia i możliwości edukacyjnych. Aby poprawić ich warunki życia i wzmocnić ich pozycję w społecznościach, w których się osiedlają, niezbędne jest promowanie polityki migracyjnej uwzględniającej płeć oraz kompleksowych programów wsparcia.

TEMAT DO PRZEMYŚLEŃ

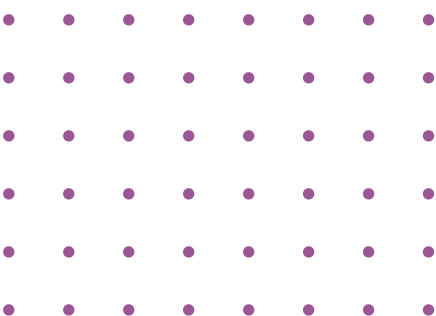
- Jakie są główne bariery, z jakimi borykają się migrantki i uchodźczynie podczas integracji w nowe społeczeństwo?
- Jakie polityki inkluzywne są potrzebne, aby zaspokoić specyficzne potrzeby migrantek i uchodźczyń?
- W jaki sposób społeczeństwo obywatelskie może wpływać na tworzenie bardziej inkluzywnych i sprawiedliwych polityk dla tych kobiet?

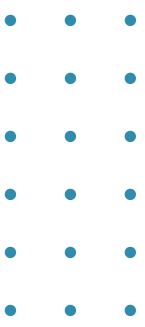
SAMOOCENA

- Który z poniższych czynników NIE jest wymieniany jako specyficzne wyzwanie, z jakim borykają się imigrantki i uchodźczynie w procesie integracji?
 - Bariery językowe, które utrudniają dostęp do usług i możliwości
 - Brak uznania ich kwalifikacji zawodowych.
 - Problemy zdrowotne związane z chorobami zakaźnymi w ich krajach pochodzenia.
- Które z poniższych działań może pomóc imigrantkom i uchodźczynom odbudować swoją tożsamość kulturową po przymusowym przesiedleniu?
 - Zapewnienie jedynie podstawowej pomocy, takiej jak mieszkanie i opieka medyczna.
 - Ustanowienie programów, które obejmują wsparcie psychospołeczne, doradztwo w zakresie traumy oraz warsztaty podnoszące poczucie własnej wartości.
 - Ograniczenie dostępu do możliwości edukacyjnych i zatrudnienia w kraju przyjmującym.
- Jaka jest jedna z kluczowych zasad intersekcyjnego podejścia do rozwiązywania wielu form dyskryminacji, z jakimi borykają się imigrantki i uchodźczynie?
 - Uznaje, że ludzie mogą należeć tylko do jednej marginalizowanej grupy na raz.
 - Bierze pod uwagę, w jaki sposób różne formy ucisku współdziałają i wpływają na doświadczenia ludzi.
 - Ignoruje znaczenie różnorodności kulturowej i etnicznej w społeczeństwie.

ROZDZIAŁ 3: KREOWANIE OTWARTEGO I RÓŻNORODNEGO ŚRODOWISKA EDUKACYJNEGO

WPROWADZENIE

W dzisiejszym połączonym i szybkim Świecie niezwykle ważne jest, aby skupić się na tworzeniu inkluzywnego i kulturowo wrażliwego Środowiska edukacyjnego. W miarę jak nasze społeczeństwo staje się coraz bardziej różnorodne, niezbędne jest, aby instytucje edukacyjne dostosowały się i zapewniły wszystkim równe szanse na naukę. Ten rozdział dokładnie przygląda się elementom potrzebnym do zbudowania takiego Środowiska w różnych kontekstach edukacyjnych. Zbada znaczenie inkluzywności w edukacji, oferuje skuteczne strategie tworzenia wspierającej i inkluzywnej klasy, która szanuje wszystkich uczniów, oraz podkreśla potrzebę elastyczności w zaspokajaniu różnorodnych potrzeb uczniów, zwłaszcza w dziedzinie edukacji dorosłych.

Ten rozdział ma na celu dostarczenie przydatnego przewodnika krok po kroku do tworzenia przyjaznej, kulturowo inkluzywnej klasy, która przyjmuje i celebrytuje różnice oraz wykorzystuje je do wzbogacenia nauki w klasie. Skupia się na trzech głównych podtematach: zrozumienie kompetencji kulturowej, tworzenie szanującego Środowiska klasowego oraz dostosowywanie metod nauczania do potrzeb różnorodnych uczniów. Rozdział bada znaczenie samoświadomości w praktyce edukacyjnej, zrozumienia wartości kulturowych i oferuje porady dotyczące spersonalizowanych podejść do tworzenia pozytywnych doświadczeń, które zachęcają uczniów na ich drodze do sukcesu. Pokaże praktyczne strategie oraz przyjrzy się studiom przypadków, aby pomóc w promowaniu szacunku, inkluzywności i równości w klasie, z nadzieją na zwiększenie zaangażowania uczniów oraz poprawę wyników nauczania w inkluzywnym Środowisku.

Ten rozdział jest istotny, ponieważ pomaga w stworzeniu inkluzywnego Środowiska nauczania w dzisiejszym szybko rozwijającym się i zróżnicowanym globalnym kontekście. Dowiesz się o kompetencji kulturowej: co to oznacza i jakie strategie możesz wykorzystać w swoim otoczeniu, co pozwoli ci przeanalizować swoją własną praktykę oraz zrozumieć, jaki wpływ może ona mieć na innych w twojej klasie. Pomoże ci to zrozumieć, że kompetencja kulturowa powinna być osadzona w szerszym programie nauczania, wyposażając ciebie i innych w niezbędne umiejętności i wiedzę, które pozwolą promować bezpieczne i przyjazne Środowisko do nauki.

Ukończenie tego rozdziału ma na celu umożliwienie ci dostosowania nauczania do różnych potrzeb uczniów. Mamy nadzieję, że zachęci to twoich uczniów do większego zaangażowania w naukę oraz poprawi ich wyniki akademickie. Rozdział zaczyna się od omówienia znaczenia kompetencji kulturowej w edukacji: czym jest i jak można ją demonstrować, następnie zbadamy tworzenie szanującej klasy dla wszystkich oraz przyjrzymy się strategiom dostosowywania własnych metod nauczania do potrzeb zróżnicowanych uczniów, aby upewnić się, że zachęcasz innych uczniów do akceptowania tej różnorodności. Znajdziesz wiele przykładów i studiów przypadków, które pomogą ci zrozumieć i umiejscowić każdy podtytuł. Są tu również ćwiczenia „Temat do przemyśleń” do refleksji, a także możliwości samooceny oraz dodatkowe zasoby, jeśli chcesz zgłębić temat dalej.

Pod koniec tego rozdziału będziesz w stanie:

- Rozpoznać znaczenie samoświadomości, doceniania kultury i szacunku w tworzeniu inkluzywnych Środowisk nauczania.
- Zastosować praktyczne strategie i techniki do tworzenia szanujących i inkluzywnych klas, dostosowując metody nauczania do różnorodnych potrzeb uczniów.

1. Zrozumienie Kompetencji Kulturowych w Edukacji

Jeśli chodzi o edukację dorosłych, kompetencje kulturowe odgrywają ważną rolę w dzisiejszej klasie. Chodzi o zapewnienie, że twoja klasa jest bezpiecznym, przyjaznym i wspierającym środowiskiem dla wszystkich, niezależnie od kultury, pochodzenia, płci czy potrzeb. Ważne jest, aby wspierać wszystkich i edukować każdego w twojej klasie, aby zaakceptować różnorodność; krótko mówiąc, chodzi o stworzenie angażującego i sprawiedliwego doświadczenia nauczania i uczenia się. Kompetencje kulturowe nie dotyczą tylko tolerowania różnych kultur; chodzi o prawdziwe zrozumienie i docenienie różnorodnych tożsamości kulturowych oraz doświadczeń uczniów w twojej klasie. Każdy uczeń wnosi ze sobą bogactwo kultury i perspektyw, co naprawdę może wzbogacić twoją klasę i uczynić nauczanie oraz uczenie się o wiele ciekawszym.

- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- • •

Jeśli przyjmujesz różnorodność kulturową, tworzysz klasę, która wita i celebryje różnice, co sprawia, że całe doświadczenie staje się bardziej wartościowe. Przyjmowanie różnorodności oraz wykorzystywanie doświadczeń kulturowych i różnych perspektyw w nauczaniu zachęca uczniów do postrzegania siebie i swojej kultury w kontekście nauczania i uczenia się, co daje im poczucie przynależności i siły. Używając strategii nauczania i metodologii, które odzwierciedlają i respektują różne sposoby uczenia się, możesz poprawić zaangażowanie uczniów.

Kompetencje kulturowe nie są ważne tylko w środowisku klasowym, muszą obejmować także twoją interakcję z uczniami, a w przypadku "dorosłych w ryzyku" - ich opiekunami lub lokalną społecznością. Szanując tradycje kulturowe i wartości twoich uczniów oraz ich rodzin, możesz rozwijać wzbogacające relacje oparte na wzajemnym szacunku, pomagając swoim uczniom osiągnąć sukces. Rozwijając wyraźne powiązania między codziennym życiem a nauką w klasie, uczniowie będą czuli się bardziej szanowani i wspierani.

Kluczowe jest to, że kompetencje kulturowe uświadamiają nas, w jaki sposób uprzedzenia i dyskryminacja mogą stać się nieodłączną praktyką instytucjonalną. Musimy być świadomi, jak nasze własne polityki i wewnętrzne procedury organizacyjne mogą wykluczać niektóre osoby, a także musimy dążyć do tego, aby nasze otoczenie było sprawiedliwe i równe. Jak to zrobić? Możemy zastosować strategie nauczania, które uwzględniają różnorodność kulturową i wartości, powinniśmy planować program nauczania, który obejmie wszystkich, oraz kwestionować nabyte zachowania z poprzednich zajęć.

Kompetencje kulturowe to nie tylko coś, co można osiągnąć; to dynamiczna podróż, która sprzyja stałemu rozwojowi osobistemu i zawodowemu. To oznacza, że musisz być świadomy, iż czasami poczujesz się niekomfortowo. Ważne jest, aby nieustannie kwestionować i analizować swoje założenia oraz otworzyć się na złożoność, jaką niesie ze sobą różnorodność kulturowa. Możemy rozwijać umiejętności, które są potrzebne do wzmacniania wszystkich uczniów, niezależnie od ich pochodzenia.

Podsumowując, kompetencje kulturowe są niezwykle ważne w edukacji. Chodzi o tworzenie równościowych, inkluzyjnych i wzmacniających środowisk edukacyjnych. Gdy zanurzamy się w kompetencje kulturowe, celebryjemy doświadczenia naszych uczniów i rozwijamy wspierające relacje zawodowe. W istocie chodzi o to, aby każdy czuł się szanowany i doceniany.

Obraz 9. Źródło: Pexels/Credits: Fauxels.

1.1 Różnice kulturowe i kompetencje kulturowe

Weźmy pod uwagę, jak różnice kulturowe mogą wpływać na komunikację, a co za tym idzie, jak różnorodni uczniowie zachowują się i przyswajają informacje w klasie.

Jeśli rozłożymy kompetencje kulturowe na czynniki pierwsze, zrozumiemy, że chodzi przede wszystkim o autorefleksję i uświadomienie sobie. Jeśli będziesz szczery i zbadasz swoje własne opinie, tendencje i uprzedzenia, możesz dostrzec, że zidentyfikowanie i zrozumienie ich może poprawić Twoją interakcję z uczniami w klasie. Chodzi o chęć uczenia się o różnych kulturach, zwyczajach, tradycjach oraz o to, jak można wykorzystać te elementy jako okazje do wzbogacenia.

Style komunikacji: Jak wiadomo, zwyczaje i wartości kulturowe mogą wpływać na to, jak się komunikujemy, na przykład poprzez język ciała, intonację i inne sygnały wizualne. Nieporozumienia między uczniami z różnych środowisk kulturowych a ich rówieśnikami i edukatorami mogą występować, gdy te różnice nie są brane pod uwagę. Na przykład: wyobraź sobie, że zadajesz pytanie w klasie i oczekujesz natychmiastowej odpowiedzi. Niektórzy uczniowie, pochodzący z kultury, która może cenić staranne przemyślenie przed mówieniem, mogą milczeć, aż wszystkie aspekty zostaną wzięte pod uwagę, lub aż inny członek klasy odpowie jako pierwszy. Inni, pochodzący z innej kultury, mogą być szybcy w odpowiadaniu. Jako edukator możesz oczekiwać szybkich odpowiedzi, ponieważ to jest norma w Twoim środowisku kulturowym, w którym bycie asertywnym i szybkim w odpowiedzi jest cenione. Jednak uczniowie z innych kultur, które cenią szacunek dla autorytetu i bardziej przemyślane podejście, mogą przetwarzać informacje w inny sposób. Może czują, że pytanie wymaga poważnego rozważenia lub czują się niekomfortowo, odpowiadając bez wcześniejszego wybrania ich do odpowiedzi osobiście.

- • • Możesz źle zinterpretować ciszę jako brak wiedzy, pewności siebie lub zainteresowania tematem. Może to spowodować frustrację, a uczniowie mogą czuć się niedoceniani lub wykluczeni, jeśli ich wybrany styl komunikacji nie będzie respektowany w klasie.

- • • **Znajomość języka:** Osoby, które nie są rodzimymi użytkownikami języka, mogą mieć trudności w wyrażaniu siebie lub rozumieniu złożonych koncepcji i języka. Te bariery mogą naprawdę utrudniać uczniom wyrażanie siebie lub wykazywanie zrozumienia, co może być frustrujące i wpływać na ich naukę. Na przykład, wyobraź sobie ucznia międzynarodowego. Ma trudności w uczestniczeniu w dyskusjach klasowych i potrzebuje znacznie więcej czasu, aby zrozumieć trudniejsze koncepcje z powodu swoich umiejętności językowych. Może czuć się zawstydzony, zniechęcony i izolowany w klasie, co wpływa na jego pewność siebie w umiejętnościach akademickich. Może nie czuć się pewnie, zadając pytania lub odpowiadając na nie, co może wpłynąć na jego naukę i zapamiętywanie materiału zarówno w klasie, jak i podczas pracy nad zadaniami.

Praktyki społeczne i etykieta kulturowa: Różnice w codziennym zachowaniu społecznym mogą mieć duży wpływ na zachowanie w klasie. W klasie z mieszanką uczniów z różnych kultur prawdopodobnie będą różnice w sposobie, w jaki uczniowie współpracują lub ze sobą interagują. Na przykład, jeden uczeń może być przyzwyczajony do ustępowania osobom na stanowiskach i może nie czuć się komfortowo, kwestionując je, podczas gdy inny uczeń może cenić równość i oczekiwać kwestionowania wszelkich nierównych dynamik władzy. Te różne punkty widzenia mogą wywołać nieporozumienia, a być może nawet pewne konflikty w klasie, co utrudnia współpracę i wpływa na relacje robocze.

Ważne jest, aby być świadomym różnic kulturowych w klasie i starać się zapewnić równe warunki, w których każdy czuje się komfortowo.

Preferencje w nauce: Wpływy kulturowe ludzi mogą wpływać na ich preferowane style nauki w klasie lub na to, jak reagują na metody nauczania. Niektóre kultury kładą większy nacisk na zapamiętywanie i preferują nauczanie prowadzone przez edukatora, podczas gdy inne cenią praktyki krytycznego myślenia i wspólnego odkrywania. Te różnice mogą być odzwierciedlone w tym, jak uczniowie angażują się w strategię nauczania i wykorzystywane zasoby edukacyjne. Na przykład: wyobraź sobie klasę z uczniami z różnych kultur. Gdy rozpoczyna się lekcja na temat starożytnych cywilizacji, wykładowca odkrywa, że uczniowie wykazują różne poziomy zaangażowania, które według nich wynikają z różnic kulturowych w klasie. Niektórzy uczniowie preferują bardziej strukturalne, prowadzone przez edukatora nauczanie i są doskonałymi uczniami, jeśli chodzi o zapamiętywanie faktów, podczas gdy inni uczniowie lepiej reagują na praktyczne zajęcia kinestetyczne i dyskusje grupowe, aby naprawdę zrozumieć naukę. Te różnice mogą prowadzić do różnic w poziomach zaangażowania uczniów i ogólnych osiągnięciach w klasie. Jeśli edukator nie jest świadomy tych różnic, może przypadkowo wykluczyć niektórych uczniów. Ważne jest, aby edukatorzy stosowali strategię różnicowania, aby sprostać preferencjom wszystkich uczniów i stworzyć równe i inkluzywne środowisko w klasie.

Ważne jest, aby edukatorzy stosowali strategie różnicowania, aby sprostać preferencjom edukacyjnym wszystkich uczniów i stworzyć sprawiedliwą oraz inkluzywną klasę.

Oczekiwania i wartości: Różnice kulturowe mogą również wpływać na to, jak bardzo uczniowie cenią osiągnięcia edukacyjne i sukces.

W zróżnicowanej klasie możesz zauważyć, że niektórzy uczniowie są naprawdę zmotywowani do osiągania wysokich wyników w szkole, ponieważ ich kultura wierzy, że edukacja jest kluczem do sukcesu w długoterminowej przyszłości. Z drugiej strony, możesz mieć uczniów z kultur, które cenią inne formy osiągnięć, takie jak ścieżki zawodowe i umiejętności lub odpowiedzialność rodzinną/domową, bardziej niż osiągnięcia akademickie. Te różnice mogą znacząco wpływać na to, jak zmotywowani są Twoi uczniowie i jak bardzo cenią osiągnięcia w klasie. Rozpoznawanie i rozumienie różnic kulturowych jest niezwykle ważne dla edukatorów. Pomaga to w tworzeniu inkluzywności w klasie oraz zapewnieniu wspierającej kultury dla wszystkich.

College of Adult Education w Dublinie

Opis: Kompetencje kulturowe pomagają edukatorom zniwelować różnice między zróżnicowanymi doświadczeniami kulturowymi uczniów a środowiskiem szkolnym, co poprawia wyniki akademickie i społeczne uczniów. To studium przypadku w formie symulacji analizuje proces wdrażania inicjatywy związanej z kompetencjami kulturowymi w zróżnicowanej placówce edukacji dorosłych, uwzględniając napotkane trudności, zastosowane strategie oraz osiągnięte rezultaty.

Scenariusz: College of Adult Education w Dublinie to fikcyjna instytucja edukacyjna, zlokalizowana w tętniącej życiem części miasta, która oferuje naukę studentom o różnorodnym pochodzeniu etnicznym, płciowym, językowym oraz społeczno-ekonomicznym. Władze uczelni zauważyły znaczące różnice w wynikach akademickich i poziomie zaangażowania wśród poszczególnych grup studentów. Na przykład, uczniowie z grupy Podróżujących, Romowie i Syryjczycy uzyskiwali słabsze wyniki w porównaniu do irlandzkich i azjatyckich kolegów, a także dochodziło do częstych incydentów wynikających z nieporozumień kulturowych, które prowadziły do konfliktów.

W odpowiedzi na to, ośrodek postanowił wdrożyć program kompetencji kulturowych mający na celu stworzenie bardziej inkluzywnego i wspierającego środowiska. (Adaptowane z Global Learners Institute. (2024). Kompetencje kulturowe w klasie: Studium przypadku dotyczące edukacji dorosłych. Global Learners Institute.)

Rozwiązanie/Wynik: 1. Rozwój zawodowy dla edukatorów: Edukatorzy uczestniczyli w szkoleniu z zakresu świadomości kulturowej, stylów komunikacji i nauczania inkluzywnego.

- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- • •

Uczenie się obejmowało rozpoznawanie i dostosowywanie się do różnych stylów komunikacji oraz wspieranie uczniów o różnych poziomach biegłości językowej. W rezultacie byli lepiej przygotowani do tworzenia inkluzywnego środowiska nauczania, dostosowując się do różnych potrzeb kulturowych.

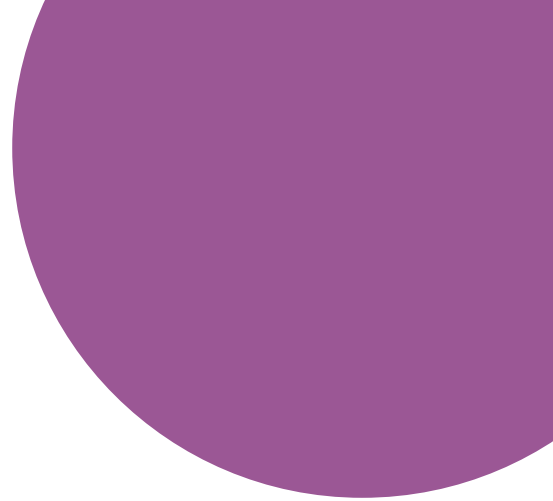
2. Wsparcie w zakresie biegłości językowej: Rozpoznając różnorodne biegłości językowe wśród uczniów, centrum wdrożyło dodatkowe wsparcie dla uczniów uczących się języka angielskiego (ELL). Obejmowało to dwujęzycznych asystentów, nauczanie w języku specyficznym oraz materiały dydaktyczne w dwóch językach. Takie podejście pomogło uczniom ELL w pełniejszym zaangażowaniu się w ich edukację oraz poprawiło ich wyniki akademickie.

3. Kultura w nauczaniu: Program nauczania został dostosowany, aby uwzględnić różnorodne perspektywy, materiały i metody nauczania, które odzwierciedlają kulturowe tło i preferencje uczących się. Na przykład, zajęcia z literatury obejmowały dzieła autorów z różnych kultur, a lekcje historii przedstawiały różne punkty widzenia na wydarzenia historyczne. To sprawiło, że program nauczania stał się bardziej angażujący i istotny dla uczniów, pomagając im dostrzegać wartość własnych doświadczeń kulturowych w ich edukacji.

4. Adresowanie norm i wartości społecznych: Centrum zorganizowało wydarzenia kulturalne i warsztaty, podczas których uczniowie i pracownicy mogli uczyć się o wzajemnych normach i wartościach kulturowych. Te wydarzenia promowały wzajemny szacunek i zrozumienie, zmniejszając konflikty kulturowe. Dodatkowo centrum ustanowiło jasne wytyczne, które respektowały i dostosowywały się do różnorodnych praktyk i wartości kulturowych, takich jak zasady ubioru i obchody świąt.

Kluczowe wnioski:

- Dostosowanie do stylów komunikacji: Rozumienie i dostosowywanie się do różnych stylów komunikacji jest kluczowe dla efektywnej interakcji w różnorodnym środowisku edukacyjnym.
- Wsparcie w zakresie biegłości językowej: Zapewnienie ukierunkowanego wsparcia dla uczniów o różnych poziomach biegłości językowej gwarantuje, że wszyscy uczniowie mają dostęp do programu nauczania i mogą w pełni uczestniczyć w działaniach centrum.
- Inkorporacja kulturowo istotnej pedagogiki: Włączenie różnorodnych perspektyw kulturowych i metod nauczania do programu nauczania zwiększa zaangażowanie uczniów i osiągnięcia, czyniąc naukę bardziej istotną i inkluzywną.
- Wzmocnienie poprzez głos ucznia: Ustanowienie platform dla opinii umożliwia uczniom aktywne uczestnictwo w kształtowaniu swojego środowiska edukacyjnego, rozwijając poczucie przynależności i odpowiedzialności.
- Szacunek dla norm i wartości społecznych: Uznanie i dostosowanie się do różnorodnych norm i wartości społecznych w centrum promuje szacunek, zmniejsza konflikty i tworzy bardziej pozytywny i inkluzywny klimat szkolny.

2. Tworzenie szanowanej i inkluzywnej klasy

W tej sekcji zapoznasz się z tworzeniem klasy, w której szacunek i inkluzywność w edukacji dorosłych są sercem Środowiska nauczania i uczenia się. W obecnym zróżnicowanym klimacie edukacyjnym bardzo ważne jest, aby każdy uczący się czuł się szanowany i włączony. Ta sekcja dostarczy Ci użytecznych praktycznych wskazówek i strategii, aby stworzyć klasę, w której każdy uczeń czuje się wspierany i doceniany.

2.1 . Zrozumienie szacunku i inkluzywności w edukacji dorosłych

Uczniowie odnoszą sukcesy i mogą uczyć się skuteczniej, gdy czują się włączeni jako część klasy, w której szacunek jest na pierwszym planie. Pozytywna atmosfera w klasie zwiększa zaangażowanie uczniów i motywację grupy. Różnorodne tło kulturowe w grupie sprzyja bardziej interesującym i wzbogacającym dyskusjom oraz różnorodnym opiniom i perspektywom. Gdy cała klasa wchodzi w interakcje z szacunkiem, tworzy to poczucie spójności i wspólnoty, co jest kluczowe dla wspierającego Środowiska uczenia się.

Kluczowe elementy klasy opartej na wzajemnym szacunku i inkluzywności.

- Uznawanie i akceptacja różnic kulturowych uczniów: Uznawanie i akceptacja różnic kulturowych, takich jak przekonania, płeć, tło społeczne, język, wiek i doświadczenia życiowe, jest bardzo ważne. Zapewnia to wszystkim uczniom równy dostęp do zasobów klasowych oraz uczestnictwa. Ważne jest, aby stosować nauczanie dostosowane kulturowo, na przykład dostosowując metody nauczania oraz stosując różnicowanie, aby zaspokoić różnorodne potrzeby wszystkich uczniów.
- Promowanie szacunku i inkluzji w klasie
 - Style Komunikacji

Aktywne słuchanie: Naprawdę słuchaj swoich uczniów w klasie i okazuj szczerze zainteresowanie tym, co mówią. Uznawaj ich słowa poprzez kiwanie głową, parafrazowanie i dawanie im czasu na wypowiedź bez przerywania, oraz słuchaj ich bez osądzania z empatią. Używaj technik słuchania refleksyjnego, aby lepiej ich zrozumieć, na przykład możesz parafrazować i podsumowywać to, co zostało powiedziane, lub rozwijać rozmowę, zadając pytania otwarte.

Jasny i inkluzyjny język: Zamiast używać języka technicznego i skomplikowanych terminów, stosuj zwięzły, jasny język, który jest inkluzyjny dla wszystkich uczniów, niezależnie od płci, kultury czy tła społecznego. Musisz upewnić się, że uwzględniasz kontekst, wiek, umiejętności i poziom wykształcenia swoich uczniów, wybierając swój język.

Komunikacja niewerbalna: Zawsze uwzględniaj swoją mowę ciała i wyraz twarzy podczas interakcji z uczniami. Staraj się okazywać szacunek i otwartość, bądź świadomy różnic kulturowych podczas angażowania się w interakcje niewerbalne z nimi.

Wsparcie dla osób mówiących w języku ojczystym: Zawsze warto rozważyć alternatywne zasoby dla różnorodnych uczniów, takie jak narzędzia do tłumaczenia (Google Translator itp.), asystenci mówiący w dwóch językach oraz uproszczone teksty dla osób nieposługujących się językiem ojczystym.

Pomoc wizualna: Obrazy, plakaty, karty wizualne, diagramy i filmy są bezcenną pomocą, która pomaga uczniom lepiej rozumieć i skuteczniej komunikować się.

Tempo: Ważne jest, aby podczas planowania lekcji uwzględnić tempo swojej komunikacji. Musisz wziąć pod uwagę czas na refleksję, przetwarzanie i zrozumienie w komunikacji z różnorodnymi uczniami. Musisz być cierpliwy i unikać pośpiechu w rozmowach.

- • • ● Wrażliwość kulturowa:

- • • Świadomość kultury: Twoja klasa skorzysta, jeśli poświęcisz czas na edukację na temat kulturowego tła swoich uczniów, w tym ich praktyk społecznych, tradycji, wierzeń, wartości i preferowanych stylów komunikacji.

- • • Wymiana kulturowa z rówieśnikami: Zaplanuj czas na to, aby zachęcić swoich uczniów do dzielenia się swoimi tradycjami kulturowymi i doświadczeniami, co promuje wzajemny szacunek i redukuje konflikty lub nieporozumienia.

Planowanie włączającego programu nauczania: Podczas planowania zajęć staraj się integrować różnorodne perspektywy w swoich materiałach dydaktycznych i przykładach, gdziekolwiek to możliwe.

Wykorzystanie różnorodnych metod nauczania: Stosuj kombinację wykładów, pracy w grupach, działań praktycznych, nauki poprzez projekty, scenariuszy z życia codziennego oraz technologii, aby dostosować się do różnych stylów uczenia się według modelu VARK (Wzrokowy, Słuchowy, Czytelniczy, Kinestetyczny).

Nauczanie skoncentrowane na uczniu: Gdzie to możliwe, staraj się opierać swoje nauczanie na zainteresowaniach i doświadczeniach uczniów; to wzbogaci ich proces uczenia się.

Mechanizmy informacji zwrotnej: Powinieneś zaplanować regularne sesje informacji zwrotnej od uczniów dotyczące twoich metod nauczania i dynamiki w klasie oraz wykorzystać to do informowania o swoim przyszłym planowaniu.

Określenie wyraźnych zasad i wartości w klasie: Należy jasno zdefiniować i przekazywać zasady dotyczące zachowania i udziału w zajęciach, dbając o to, aby były one włączające, dostosowane do poziomu i umiejętności uczniów oraz szanowały wszystkich uczestników.

Kształtowanie szacunku: Zawsze dawaj przykład swoim uczniom, aby mogli go naśladować. Twoje zachowanie powinno odzwierciedlać szacunek i postawę włączającą w każdej sytuacji. Ważne jest również, aby reagować na brak szacunku i kwestionować takie zachowania.

Zarządzanie rozwiązywaniem konfliktów: Powinieneś stosować umiejętności mediacji w przypadku konfliktów, które mogą wynikać z nieporozumień kulturowych, oraz promować podejście skoncentrowane na rozwiązywaniu problemów, które szanuje wszystkie perspektywy. Używaj skutecznej komunikacji do prowadzenia otwartych, szanujących rozmów, które edukują wszystkich w klasie.

2.2. Wdrażanie strategii w klasie

Budowanie Środowiska inkluzyjnego

Użycie języka inkluzyjnego: Ważne jest, aby używać języka, który szanuje indywidualność, preferencje i tło kulturowe wszystkich uczniów. Zamiast "chłopcy i dziewczęta" czy "panie i panowie", możesz używać terminów takich jak "uczniowie" lub "wszyscy". Na przykład, powiedz: "Dzień dobry wszystkim".

Równa reprezentacja: Musisz upewnić się, że materiały dydaktyczne są reprezentatywne dla różnorodności twoich uczniów. Na przykład, możesz używać studiów przypadków, które reprezentują uczniów w twojej klasie.

Zapewnienie dostępności: Musisz zapewnić, że wszystkie materiały dydaktyczne i zajęcia klasowe są dostępne dla uczniów z niepełnosprawnościami lub dla osób mówiących w innych językach. Możesz skorzystać z aplikacji takich jak Google Transcribe lub Microsoft Translator w tym celu.

Ułatwianie aktywnego uczestnictwa: Musisz zachęcać wszystkich uczniów do udziału w dyskusjach grupowych i praktycznych zajęciach, w których współpraca jest wzbogacająca i obowiązkowa. Spróbuj użyć technik takich jak "myśl-paruj-dziel się", aby zaangażować wszystkich.

<https://www.readingrockets.org/classroom/classroom-strategies/think-pair-share>

Wykorzystanie pracy w grupach w celu zachęcenia do współpracy: Spróbuj tworzyć różnorodne grupy do współpracy nad zadaniami, aby zachęcać do interakcji międzykulturowych i uczenia się od rówieśników.

Używanie uznania i pochwał: Musisz świętować osiągnięcia i wkład wszystkich uczniów oraz podkreślać wartość różnorodnych perspektyw poprzez werbalne uznanie i nagradzanie działań.

2.3. Rozwiązywanie i zarządzanie konfliktami

Proaktywne podejścia

Szkolenie z wrażliwości kulturowej: Powinieneś poprosić swoją organizację o rozważenie przeprowadzenia szkoleń dla twoich uczniów i pracowników na temat wrażliwości kulturowej oraz dlaczego stworzenie Środowiska inkluzyjnego jest niezwykle ważne.

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

Przeprowadzaj regularne spotkania kontrolne: Dobrze jest organizować regularne spotkania kontrolne lub indywidualne zajęcia z uczniami, aby zapewnić im bezpieczną i wspierającą przestrzeń do omówienia wszelkich obaw lub problemów, które mogą mieć. Daje to idealną okazję do uzyskania informacji zwrotnej na temat tego, jak przebiega nauczanie w klasie, oraz do zaplanowania przyszłej nauki.

Zarządzaj rozwiązywaniem konfliktów, słuchaj i uznawaj obawy: Ważne jest, aby w przypadku pojawienia się konfliktów w klasie, poświęcić czas na spokojne wysłuchanie wszystkich zaangażowanych stron, aby zrozumieć ich punkt widzenia oraz różne opinie. Staraj się zachęcać uczniów do proponowania rozwiązań w celu rozwiązania konfliktów oraz do przejęcia odpowiedzialności za swoją część sytuacji.

Ułatwiał mediację: Możesz pełnić rolę mediatora lub wyznaczyć osobę neutralną, aby pomogła uczniom zaangażowanym w konflikt przeprowadzić produktywną rozmowę skoncentrowaną na rozwiązaniach.

Stosuj praktyki naprawcze: Wykorzystywanie praktyk naprawczych, takich jak „koła dyskusyjne”, „listy przeprosinowe” oraz „mediacja ofiary/sprawcy”, może pomóc naprawić zerwane relacje i przywrócić pozytywną, produktywną atmosferę w klasie.

Tworzenie szanującej i inkluzywnej klasy w edukacji dorosłych to ciągły proces, który wymaga zaangażowania i ciężkiej pracy. Ważne jest, aby być konsekwentnym, wytrwałym i otwartym na naukę oraz zmiany.

Obraz 10. Źródło: Pexels/Credits:Fauxels

"Wspieranie Szacunku i Włączenia: Studium Przypadku dotyczące Zwiększenia Kompetencji Kulturowych w Edukacji Dorosłych w Centrum Społeczności Riverside"

Opis: W edukacji dorosłych stworzenie szanowanej i włączającej atmosfery w klasie jest kluczowe dla zapewnienia, że wszyscy uczniowie czują się cenieni i wspierani. To studium przypadku bada symulowaną inicjatywę w fikcyjnej szkole w Centrum Społeczności Riverside, mającą na celu stworzenie takiego środowiska w programie Edukacji Podstawowej dla Dorosłych. Inicjatywa skupiała się na różnorodnych stylach komunikacji, poziomie biegłości językowej, normach społecznych, preferencjach w uczeniu się, oczekiwaniach i wartościach wśród kulturowo i językowo zróżnicowanej populacji uczniów.

Scenariusz: Program edukacyjny Centrum Społeczności Riverside obsługuje różnorodne grono uczniów, w tym imigrantów, uchodźców i lokalnych mieszkańców dążących do poprawy swoich umiejętności czytania, pisania i matematyki oraz zdolności zawodowych. Profil ucznia obejmuje szeroki wachlarz środowisk kulturowych, wieku i doświadczeń edukacyjnych. Program napotykał wyzwania, takie jak nieporozumienia kulturowe, bariery językowe i różnorodne preferencje w nauce, które wpływały na zaangażowanie i sukces uczniów.

Aby sprostać tym wyzwaniom, centrum wdrożyło kompleksową inicjatywę mającą na celu stworzenie szanowanej i włączającej atmosfery w klasie. Inicjatywa obejmowała rozwój zawodowy dla edukatorów, zmiany w programie nauczania oraz usługi wsparcia dla uczniów.

Rozwiązanie/Wynik: W celu rozwiązania poruszonych kwestii centrum wdrożyło:

Rozwój Zawodowy dla Instruktorów: Uczelnia zorganizowała warsztaty i sesje szkoleniowe skoncentrowane na kompetencjach kulturowych i strategiach nauczania włączającego. Edukatorzy poznali różne style komunikacji i jak dostosować swoje nauczanie do tych różnic. Na przykład, ćwiczili aktywne słuchanie i jasny, włączający język. Szkolenie obejmowało także strategie wsparcia uczniów o różnym poziomie biegłości językowej, takie jak korzystanie z pomocy wizualnych i upraszczanie instrukcji. W rezultacie edukatorzy stali się bardziej biegli w rozpoznawaniu i zaspokajaniu różnorodnych potrzeb swoich uczniów. Byli lepiej przygotowani do tworzenia atmosfery w klasie, która szanowała wszystkie tła kulturowe i style uczenia się.

- • • Wsparcie w zakresie biegłości językowej: Uznając zróżnicowane poziomy biegłości językowej wśród uczniów, uczelnia zwiększyła wsparcie dla uczniów uczących się języka angielskiego (ELL). W ramach tego
- • • zapewniono dwujęzycznych asystentów, oferowano sesje korepetycji w języku angielskim oraz
- • • wprowadzono materiały dydaktyczne w dwóch językach. Edukatorzy zostali przeszkoleni w zakresie
- • • korzystania z pomocy wizualnych, powtarzania kluczowych informacji oraz regularnego sprawdzania
- • • zrozumienia.

Te działania pomogły uczniom ELL czuć się bardziej włączonymi i zdolnymi do pełnego uczestnictwa w swoim wykształceniu. Ich poprawione umiejętności językowe przyczyniły się do lepszych wyników akademickich i zwiększenia pewności siebie.

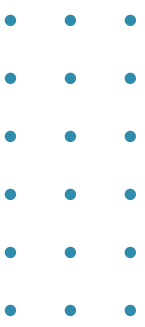
Program nauczania uwzględniający różnorodność kulturową: Program nauczania został zrewidowany, aby uwzględnić materiały i perspektywy z różnych kultur. Na przykład, w zajęciach z literatury znalazły się utwory autorów z różnych środowisk kulturowych, a lekcje historii obejmowały wiele punktów widzenia na wydarzenia historyczne. Takie podejście uczyniło program nauczania bardziej angażującym i istotnym dla uczniów. Dzięki temu, że ich kultury były odzwierciedlone w programie nauczania, uczniowie czuli się bardziej doceniani i związani ze swoją edukacją. Zwiększyło to ich motywację i uczestnictwo w zajęciach.

Zróżnicowane praktyki w klasie: Edukatorzy zastosowali inkluzywne metody, aby lepiej dopasować się do indywidualnych preferencji uczniów i ich kulturowych uwarunkowań. Używali mieszanki wykładów, pracy w grupach, zajęć praktycznych i technologii, aby odpowiadać na różnorodne style uczenia się. Dodatkowo ustalili jasne zasady dotyczące zachowania i uczestnictwa w klasie, które szanowały wszystkie normy i wartości kulturowe. Te praktyki stworzyły bardziej dynamiczne i inkluzywne środowisko nauki. Uczniowie byli bardziej zaangażowani i czuli się swobodnie, wyrażając swoje pomysły i perspektywy.

Rozwiązywanie konfliktów i mediacja: Centrum wprowadziło system zarządzania konfliktami wynikającymi z nieporozumień kulturowych. Edukatorzy zostali przeszkoleni w technikach rozwiązywania konfliktów i praktykach naprawczych. Kiedy wystąpiły konflikty, ułatwiali konstruktywne dialogi i pomagali uczniom znaleźć wspólny grunt. Takie podejście zmniejszyło liczbę konfliktów i stworzyło bardziej harmonijne środowisko w klasie. Uczniowie nauczyli się doceniać i szanować różnice między sobą.

Najważniejsze wnioski: Inicjatywa Riverside Community Centre pokazuje, że stworzenie szacownej i inkluzywnej klasy w edukacji dorosłych wymaga kompleksowego podejścia. Skupiając się na kompetencjach kulturowych, wsparciu językowym, odpowiedniości programu nauczania, praktykach inkluzywnych i rozwiązywaniu konfliktów, edukatorzy mogą zbudować środowisko, w którym wszyscy uczniowie czują się doceniani i wspierani. Prowadzi to do zwiększonego zaangażowania, uczestnictwa i sukcesów akademickich wszystkich uczniów.

.....

3. Dostosowywanie metod nauczania do potrzeb uczniów

Edukacja często wiąże się z nauczaniem uczniów o zróżnicowanych kulturowych doświadczeniach życiowych i preferencjach dotyczących uczenia się. Aby stworzyć skuteczne i inkluzywne środowisko nauczania, edukatorzy muszą być wyposażeni w strategie, które uwzględniają te różnice. Temat ten przedstawi praktyczne podejścia i przykłady dostosowywania metod nauczania w celu poprawy wyników nauczania wszystkich uczniów, szczególnie tych o zróżnicowanym tle kulturowym.

Obraz 11. Źródło: Pexels/Credits:Fauxels

3.1 Strategie nauczania w zróżnicowanej klasie

Różnicowanie

- Definicja: Różnicowanie polega na dostosowywaniu metod nauczania do różnorodnych potrzeb wszystkich uczniów.
- Wdrożenie: Należy stosować różnorodne strategie nauczania, takie jak bezpośrednie nauczanie, nauka współpracy oraz aktywności praktyczne, scenariusze z życia, nauczanie oparte na projektach, modelowanie.
- Przykład: W klasie o zróżnicowanym poziomie znajomości języka, można dostarczać materiały w różnych formatach (pisemnych, wizualnych i dźwiękowych) oraz oferować różne rodzaje aktywności (indywidualne zadania, praca w grupach i dyskusje), aby zaspokoić potrzeby wszystkich uczniów.

Nauczanie wrażliwe na różnorodność kulturową

- Definicja: Nauczanie wrażliwe na różnorodność kulturową uznaje kulturowe tło uczniów i integruje tę świadomość w praktykach nauczania.
- Wdrożenie: Włącz różnorodne perspektywy do programu nauczania i stwórz inkluzywne środowisko w klasie.
- Przykład: W lekcji sztuki można uwzględnić wkład i artystów z różnych kultur oraz zachęcać uczniów do dzielenia się swoimi perspektywami kulturowymi związanymi z tematem.

Dostosowywanie metod nauczania

- Zaspokajanie różnych stylów uczenia się

W dzisiejszym zróżnicowanym krajobrazie edukacyjnym uznanie i zaspokojenie różnych stylów uczenia się jest kluczowe dla stworzenia inkluzywnego i efektywnego Środowiska nauczania. Zróżnicowana klasa często wnosi do sali lekcyjnej bogactwo doświadczeń i zróżnicowane zaplecze edukacyjne. Dostosowując metody nauczania do zróżnicowanych potrzeb uczniów, możesz zapewnić, że wszyscy studenci mają możliwość odniesienia sukcesu.

- **Uczniowie wizualni:** Uczniowie wizualni korzystają w dużym stopniu z użycia wykresów, diagramów, filmów i pisemnych instrukcji. Narzędzia te pomagają im wizualizować pojęcia i lepiej zrozumieć prezentowany materiał. Dla osób z różnych Środowisk kulturowych pomoce wizualne mogą być szczególnie pomocne w przezwyciężaniu barier językowych i sprawiają, że złożone idee są bardziej dostępne. Zapewnienie materiałów pomocniczych, wizualnych podsumowań i organizatorów graficznych może poprawić zrozumienie i zapamiętywanie informacji.
- **Uczniowie audytywni:** Uczniowie audytywni rozwijają się w Środowiskach, w których zajęcia, dyskusje i materiały audio są dużą częścią procesu uczenia się. Włączenie tych elementów może ułatwić naukę języka i poprawić umiejętności słuchania. Korzystanie z nagrań audio, podcastów oraz zachęcanie do werbalnego uczestnictwa w dyskusjach klasowych może pomóc uczniom audytywnym w efektywnym przetwarzaniu informacji. Dodatkowo, łączenie nauki audytywnej z pomocami wizualnymi może wzmacniać kluczowe pojęcia i poprawiać ogólne zrozumienie.
- **Uczniowie kinestetyczni:** Uczniowie kinestetyczni osiągają najlepsze wyniki, gdy mogą angażować się w praktyczne działania, eksperymenty i symulacje z życia codziennego. Możliwości nauki kinestetycznej mogą sprawić, że doświadczenie nauki stanie się bardziej odpowiednie i praktyczne, szczególnie w odniesieniu do scenariuszy z życia codziennego. Włączenie działań praktycznych, symulacji ról i interaktywnych projektów może zapewnić uczniom kinestetycznym potrzebne zaangażowanie dotykowe, aby pojąć nowe pojęcia. Praktyczne, rzeczywiste zastosowania teoretycznej wiedzy mogą uczynić naukę bardziej znaczącą i bezpośrednio zastosowaną w ich codziennym życiu.

Przykład: Na lekcji dotyczącej budżetowania możesz użyć infografik do wyjaśnienia pojęć (wizualne), zorganizować dyskusję na temat doświadczeń związanych z finansami osobistymi (audytywne) i poprosić uczniów o stworzenie i zarządzanie fikcyjnym budżetem (kinestetyczne).

- Elastyczne opcje nauki

Włączenie elastycznych opcji nauki jest niezbędne w zaspokajaniu różnorodnych potrzeb uczniów, którzy często łączą wiele obowiązków. Dzięki zapewnieniu elastycznych ścieżek edukacyjnych możesz stworzyć inkluzywne Środowisko, które wspiera wyjątkowe okoliczności wszystkich twoich uczniów, umożliwiając im skuteczne dążenie do osiągnięcia swoich celów edukacyjnych.

- Uczestnictwo w nauce hybrydowej: Uczenie hybrydowe łączy naukę online z zajęciami twarzą w twarz, oferując elastyczność potrzebną do dostosowania się do napiętych harmonogramów niektórych uczniów. Wiele migrantek łączy pracę, zobowiązania rodzinne i inne obowiązki, co utrudnia przestrzeganie sztywnego harmonogramu zajęć. Uczenie hybrydowe umożliwia im dostęp do materiałów kursowych, uczestnictwo w dyskusjach i wykonywanie zadań we własnym tempie i w dogodnym czasie. Takie podejście nie tylko zapewnia elastyczność, ale także łączy zalety zarówno nauki stacjonarnej, jak i online, zwiększając ogólne zaangażowanie i zrozumienie.
- Modularne podejście: Przyjęcie podejścia owego dzieli naukę na przystępne jednostki, które można ukończyć w różnym tempie. Metoda ta jest szczególnie korzystna dla uczniów, którzy mogą napotykać przerwy w edukacji z powodu obowiązków zawodowych lub rodzinnych. Kursy owe umożliwiają im skoncentrowanie się na jednej jednostce naraz, co daje poczucie osiągnięcia i postępu, nawet gdy muszą zarządzać innymi zewnętrznymi presjami. Takie podejście pozwala także na dostosowanie się do indywidualnych potrzeb i tempa nauki każdego ucznia.

Przykład: Jeśli na przykład prowadzisz kurs ICT (Technologie Informacyjno-Komunikacyjne), możesz zaoferować samodzielne tutoriale online (własne tempo), webinary na żywo (interakcja w czasie rzeczywistym) oraz wykłady stacjonarne (praktyczne ćwiczenia).

Wsparcie dla umiejętności językowych

Struktury wspierające: Zapewnij struktury wsparcia, takie jak słowniki, pomoce wizualne i ramki zdań, (<https://www.hmhco.com/blog/sentence-frames-for-ell-students#:~:text=Sentence%20frames%20are%20structures%20for,skills%2C%20such%20as%20academic%20vocabulary.>) aby pomóc uczniom z ograniczonymi umiejętnościami językowymi.

Wsparcie rówieśnicze: Zachęcaj do nauki w parach i pracy w grupach, gdzie uczniowie mogą wspierać się nawzajem.

Przykład: W klasie ESOL (**język angielski jako drugi język**) edukator może połączyć osoby mówiące w języku ojczystym z uczniami uczącymi się języka w ramach wspólnych projektów, używając pomocy wizualnych w celu wsparcia zrozumienia i komunikacji.

Praktyczne zastosowanie i przykłady

Praktyczne przykłady obejmują wykorzystanie scenariuszy z życia codziennego, które odzwierciedlają różnorodne doświadczenia uczniów. Na przykład w lekcji na temat "gotowania na budżet" możesz wykorzystać naukę rówieśniczą do praktycznych zadań, pozwalając uczniom wnieść swoją kulturę i tradycyjną kuchnię do klasy oraz przekazywać techniki innym, jednocześnie czując, że ich kultura jest ceniona.

Dzięki tym strategiom zapewniasz, że nauka jest dostępna, istotna i angażująca dla wszystkich uczniów, promując włączające i wspierające środowisko w klasie.

"Kultywowanie globalnych perspektyw: Dostosowanie edukacji biznesowej do różnorodnych dorosłych uczniów w Centrum Kobiet Dundrum"

Opis: Wykorzystując symulowany scenariusz, niniejsze studium przypadku bada, jak „Centrum Kobiet Dundrum” dostosowało swój kurs biznesowy, aby sprostać potrzebom różnorodnej grupy dorosłych uczniów, w tym znacznej liczby migrantów. Skupiono się na wykorzystaniu unikalnych perspektyw i doświadczeń studentów w celu wzbogacenia procesu uczenia się i promowania atmosfery inkluzyjnej.

Scenariusz: Centrum Kobiet Dundrum oferuje kurs biznesowy, w którym uczestniczą dorośli uczniowie z różnorodnych środowisk kulturowych i zawodowych. Wśród studentów znajdują się migranci, którzy przynoszą bogactwo doświadczeń z krajów ojczystych, od różnych praktyk biznesowych po unikalne perspektywy kulturowe. Różnorodność w klasie stanowi zarówno okazję, jak i wyzwanie: jak stworzyć środowisko nauki, które szanuje i wykorzystuje te różnice, jednocześnie zapewniając, że wszyscy uczniowie osiągają swoje cele edukacyjne poprzez dostosowanie metod nauczania i zasobów.

Rozwiązanie/Wynik: Edukator zintegrował studia przypadków z różnych branż i krajów, odzwierciedlające globalny charakter biznesu. Te studia przypadków obejmowały międzynarodowe korporacje, małe przedsiębiorstwa z różnych kontynentów oraz rynki wschodzące. Dzięki wykorzystaniu przykładów z całego świata edukator zapewnił, że treść kursu była odpowiednia i zrozumiała dla wszystkich studentów. Dodatkowo, studia przypadków były wzbogacone o informacje na temat kontekstu kulturowego i ekonomicznego każdego przykładu, co zwiększało zrozumienie. Studenci czuli się bardziej zaangażowani i doceniani, ponieważ ich kulturowe tło było reprezentowane w programie nauczania. To podejście poszerzyło także zrozumienie wszystkich studentów dotyczące globalnych praktyk biznesowych.

Obraz 12. Źródło: Pexels/Credits:Thirdman

Dzieląc się Doświadczeniami Życiowymi:

Instruktor zachęcał studentów do dzielenia się swoimi doświadczeniami podczas dyskusji w klasie. Na przykład, student z Nigerii podzielił się swoimi obserwacjami na temat przemysłu naftowego, a student z Chin omówił trendy w handlu internetowym. Instruktor stworzył platformę, na której studenci mogli dzielić się swoimi doświadczeniami, taką jak fora dyskusyjne i miejsca na prezentacje. Dodatkowo, te sesje były strukturalizowane przy pomocy pytań kierujących, aby pomóc studentom powiązać ich doświadczenia z koncepcjami kursu. Ta praktyka nie tylko wzbogaciła zawartość kursu, lecz również potwierdziła różnorodność tła kulturowego i doświadczeń uczestników. Środowisko w klasie stało się bardziej inkluzywne, a studenci uczyli się od siebie nawzajem, korzystając z różnych doświadczeń. Ta nauka w grupie zwiększyła pewność siebie i zaangażowanie, szczególnie wśród studentów migrantów.

Współpraca w Uczniu się przez Projekty:

Projekty grupowe zostały strategicznie zaprojektowane w celu wymieszania studentów z różnych środowisk kulturowych. Każdej grupie powierzono zadanie rozwiązania problemu biznesowego, które wymagało wkładu z różnych perspektyw. Na przykład, projekt mógłby polegać na stworzeniu strategii wejścia na rynek dla nowego produktu na rynku międzynarodowym, co wymagałoby od studentów wykorzystania ich unikalnych spostrzeżeń kulturowych. Instruktor dostarczył strukturalne wytyczne dotyczące projektów, które podkreślały znaczenie perspektyw kulturowych. Zasoby obejmowały szablony analizy rynku, które skłaniały studentów do rozważenia czynników kulturowych i potencjalnych barier. Dodatkowo, rubryki projektów zostały zaprojektowane w celu oceny integracji różnorodnych punktów widzenia.

- Współprace projektowe: Współprace projektowe sprzyjały wymianie kulturowej i pracy zespołowej.
- Uczniowie rozwinęli głębsze zrozumienie różnych punktów widzenia i nauczyli się nawigować oraz
- integrować różnorodne perspektywy w rozwiązywaniu problemów.

- Wspierające Środowisko nauki: Edukator stworzył wspierające Środowisko nauki, ustanawiając jasne zasady dotyczące szacunkowej komunikacji i współpracy. Sesje dyskusyjne odbywały się regularnie, aby rozwiązywać wszelkie trudności i zapewnić, że wszyscy uczniowie czuli się zaangażowani i wysłuchani. Materiały w klasie, takie jak sylabusy i zasady kursu, zostały dostosowane, aby podkreślić inkluzyjność i szacunek. Dokumenty te określały oczekiwania dotyczące szacunkowej interakcji i dostarczały zasobów do rozwiązywania konfliktów. Edukator również korzystał z anonimowych narzędzi do zbierania opinii, aby regularnie oceniać atmosferę w klasie. Takie proaktywne podejście stworzyło szanującą i spójną atmosferę w klasie. Konflikty zostały zminimalizowane, a uczniowie czuli się bardziej komfortowo w wyrażaniu swoich pomysłów i uczestniczeniu w dyskusjach.

Kluczowe wnioski: Tworzenie inkluzyjnego i efektywnego Środowiska nauki w kursie biznesowym dla zróżnicowanych uczniów wymaga połączenia kulturowo responsywnego nauczania, opartego na doświadczeniach zawodowych uczniów, promowania nauki w grupach oraz utrzymywania wspierającej atmosfery w klasie. Integrując te strategie, Centrum Kobiet Dundrum skutecznie zaangażowało swoją zróżnicowaną grupę studentów, poprawiło wyniki nauczania i stworzyło poczucie wspólnoty wśród uczniów. Ta analiza przypadku podkreśla znaczenie dostosowywania metod nauczania do unikalnych potrzeb dorosłych uczniów, szczególnie tych pochodzących z grup migracyjnych, w celu stworzenia dynamicznego i inkluzyjnego doświadczenia edukacyjnego.

.....

PODSUMOWUJĄC

W tym rozdziale przedstawiliśmy, jak istotne jest dostosowanie metod nauczania do zróżnicowanych potrzeb dorosłych uczniów, szczególnie tych pochodzących z grup migracyjnych lub mających różnorodne tło kulturowe. Zbadaliśmy znaczenie „nauczania wrażliwego kulturowo”, czerpiąc z różnych doświadczeń życiowych, promując współpracę w nauce oraz tworząc wspierającą atmosferę w klasie. Te podejścia i strategie mają na celu stworzenie inkluzywnego doświadczenia edukacyjnego, które uwzględnia różnorodne kulturowe tła i doświadczenia uczniów w programie nauczania. Wzbogaca to Środowisko nauki, uznaje i celebryje różnorodność uczniów.

Po ukończeniu tego rozdziału powinieneś wykazać się konkretną wiedzą na temat tego, jak uwzględnić różnorodność kulturową w swojej praktyce dydaktycznej oraz rozwinąć umiejętności potrzebne do zapewnienia inkluzywniej i szanującej atmosfery w klasie. Powinieneś być kompetentny w wykazywaniu umiejętności projektowania i wdrażania programu nauczania, który pozwala na różnicowanie, wykorzystanie symulowanych scenariuszy z Życia codziennego oraz naukę opartą na projektach, aby zaangażować zróżnicowanych uczniów i stworzyć Środowisko, które ceni i szanuje różnice kulturowe.

Jeśli uważasz, że ten rozdział był informacyjny i wzbudził Twoje zainteresowanie, oto kilka kolejnych kroków. Powinieneś przejść do następnego rozdziału, aby zgłębić temat. Może zechcesz powrócić do niektórych kluczowych pojęć, takich jak nauczanie wrażliwe kulturowo i różnicowanie, aby wzmocnić naukę i wiedzę. Dodatkowo, możesz poszukać dalszych zasobów; poniżej znajduje się kilka sugestii dotyczących praktyk edukacji inkluzywnej, które zachęcają do samodzielnego czytania i dostarczają cennych spostrzeżeń oraz użytecznych narzędzi praktycznych.

TEMAT DO PRZEMYŚLEŃ

W jaki sposób możesz ocenić skuteczność kulturowo kompetentnego Środowiska edukacyjnego, stosując strategie nauczania inkluzywnego? Jakie wskaźniki powinieneś uwzględnić, aby zapewnić, że wszyscy uczniowie czerpią korzyści?

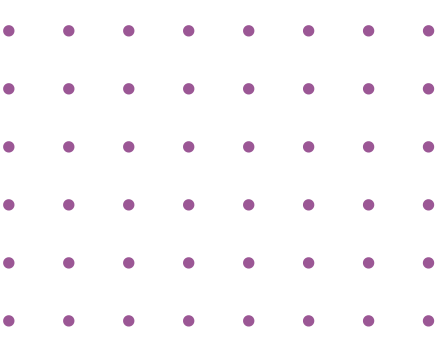

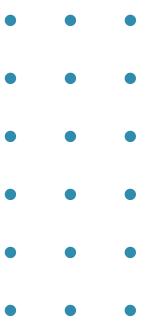
SAMOOOCENA

- Która z poniższych strategii najlepiej promuje włączające środowisko nauczania w zróżnicowanej klasie dorosłych? (Zaznacz poprawną odpowiedź)
 - Przypisanie indywidualnych projektów, aby uniknąć potencjalnych konfliktów
 - Zachęcanie studentów do dzielenia się swoimi osobistymi doświadczeniami i kulturą.
 - Używanie wyłącznie ustandaryzowanych materiałów dydaktycznych w celu utrzymania jednolitości
- Jaka jest główna korzyść z wykorzystania przypadków kulturowo responsywnych w nauczaniu dla zróżnicowanych dorosłych uczniów?
 - Ułatwia planowanie lekcji dla edukatora
 - Zapewnia, że wszyscy studenci mają kontakt z tymi samymi praktykami.
 - Uczynia treści kursu bardziej istotnymi i dostosowanymi do różnorodnych doświadczeń studentów
- Jaki jest kluczowy element tworzenia wspierającego środowiska nauczania dla migrantów i różnorodnych uczniów?
 - Ustalenie jasnych zasad dotyczących szanowania komunikacji i współpracy
 - Pozwalanie studentom na pracę samodzielną, aby uniknąć nieporozumień
 - Skupienie się wyłącznie na treściach akademickich i minimalizowanie interakcji społecznych.

ROZDZIAŁ 4: NAUKA JĘZYKÓW I OPOWIADANIE JAKO NARZĘDZIE INTEGRACJI

WPROWADZENIE

Witamy w rozdziale „Nauka języków i opowiadanie jako narzędzie do integracji”. Ten rozdział został zaprojektowany specjalnie dla edukatorów dorosłych, którzy pracują z migrantkami i uchodźczyniami. Zgłębimy rolę opowiadania, aby wyposażyć kursy/programy nauki języka w innowacyjne zasoby. Opowiadanie to wyjątkowe podejście, które wymaga ogromnego zaangażowania uczniów.

Opowiadanie sprzyja integracji społecznej. Sprawia, że uczniowie chcą w pełni uczestniczyć w wszelkich doświadczeniach edukacyjnych i je wzbogacać. Pozwala uczniom być bardziej otwartymi i empatycznymi wobec innych, dzielić się własnymi doświadczeniami oraz rozwijać umiejętności językowe w znaczący sposób. W tym rozdziale zbadamy różnorodne aspekty opowiadania, jego korzyści oraz praktyczne sposoby jego wykorzystania.

Zakres tej sekcji obejmuje podstawowe informacje związane z nabywaniem języka poprzez opowiadanie. Najpierw przedstawiamy opowiadanie jako dynamiczne podejście do nauczania. Następnie zgłębiamy zastosowanie opowiadania w nauce języków oraz praktyczne wskazówki dotyczące włączenia opowiadania do programów edukacyjnych. Na koniec dzielimy się pomysłami na zaangażowanie uczniów poprzez interaktywne i skuteczne opowiadanie.

Ten rozdział jest kluczowy, ponieważ podkreśla innowacyjne sposoby podejścia do różnych wyzwań, przed którymi stają migrantki i uchodźczynie podczas nauki nowego języka. Opowiadanie historii służy do wzmacniania użycia języka, a systematyczne wystawianie na różnorodne opowieści poprawia konkretne umiejętności czytelnice, takie jak słownictwo, gramatyka, długość wypowiedzi i tworzenie zdań. Ta metoda z pewnością sprzyja przyjaznemu i skutecznemu środowisku nauczania.

Pod koniec tego rozdziału będziesz w stanie:

- Rozpoznać korzyści i pułapki związane z używaniem opowiadania historii jako metody dydaktycznej.
- Włączyć imponujące techniki opowiadania, aby wzmocnić przyswajanie języka i ekspresję kulturową.

1. Wprowadzenie do opowiadania jako szczególnego podejścia do nauczania.

Opowiadanie historii to potężne narzędzie do przekazywania informacji i ułatwiania nauki. Projektując programy edukacyjne i szkoleniowe, wykorzystanie technik opowiadania historii może zwiększyć zaangażowanie uczniów, zrozumienie i zapamiętywanie. Struktura treści szkoleniowej oparta na sprawdzonych ramach opowiadania historii zapewnia szablon dla skutecznej nauki.

Obraz 13. Opowiadanie (Źródło: canva.com)

1.1. Dlaczego opowiadanie historii?

Zgodnie z definicją Narodowej Sieci Opowiadania Historii, opowiadanie historii to „interaktywna sztuka używania słów i działań do ujawniania elementów i obrazów opowieści, jednocześnie zachęcając wyobraźnię słuchacza” (Narodowa Sieć Opowiadania Historii, 2021). Ta definicja podkreśla wpływowy, dynamiczny i uczestniczący charakter opowiadania historii, uwypuklając jego rolę w budowaniu zaangażowania i kreatywności.

Historie były wykorzystywane od wieków do przekazywania zwyczajów, tradycji, wartości oraz norm. W odniesieniu do wymiaru edukacyjnego, opowiadanie historii może:

- Przyciągnąć zainteresowanie uczniów i utrzymać ich aktywność;
- Uprościć złożone pojęcia poprzez powiązane narracje;
- Odżywić głębszą emocjonalną więź z materiałem;
- Zachęcić uczniów do aktywnego uczestnictwa i dyskursu;
- Zapewnić bezpieczną przestrzeń dla wyrażania siebie i dzielenia się doświadczeniami.

Pochodzenie opowiadania historii jako specyficznego podejścia do nauczania

Opowiadanie historii ustnie jest częścią szerszej tradycji ustnej komunikacji znanej jako tradycja oralna. Ta większa tradycja ustna obejmuje wszystkie formy, treści i wiedzę (lore) przekazywaną ustnie w obrębie grupy kulturowej z pokolenia na pokolenie. Obejmuje nie tylko opowieści, wiersze i piosenki, ale także dramaty, rytuały, przysłowia, dowcipy i zagadki, rymy dziecięce i tym podobne. Grupy, które nie mają pisemnego języka, określane są jako „niepiśmienne” lub „bez pisma”; komunikują się niemal wyłącznie za pomocą tradycji ustnej. Grupy lub osoby będące częścią kultury piśmiennej, ale które nie nauczyły się czytać ani pisać, uznawane są za analfabetów. W Średniowieczu opowiadanie historii stało się kluczową metodą nauczania i moralnego pouczenia, często poprzez religijne bajki ludowe. Z nadejściem druku w XV wieku pisane historie stały się bardziej dostępne, jednak tradycja ustna przetrwała, szczególnie w obszarach o niskim poziomie alfabetyzacji.

Obecnie opowiadanie historii stanowi atut pedagogiczny w edukacji. Wzrost metod nauczania opartych na narracji w ostatnich wiekach podkreślił znaczenie opowiadania historii w promowaniu zaangażowania poznawczego i emocjonalnego.

Dynamiczny aspekt i kulturowa obfitość opowiadania

- Interaktywny charakter opowiadania

Opowiadanie ma w sobie wewnętrzny element wzajemności, co oznacza, że angażuje energiczną wymianę między narratorem a publicznością. Odpowiedzi słuchaczy wpływają na treść historii oraz sposób jej przekazywania, tworząc wspólne doświadczenie. W przeciwieństwie do sztuk w teatrze, gdzie publiczność jest w zasadzie odcięta od aktorów, opowiadanie angażuje narratora i słuchaczy, którzy bezpośrednio ze sobą współdziałają.

Obraz 14. Opowiadanie historii jako dynamiczna metoda nauczania. (Źródło: canva.com)

Różnorodność kultur i kontekstów wpływa na interakcje między narratorem a publicznością. Te czynniki mają wpływ na to, kto mówi, jak często i w jaki sposób. Ta wzajemna zależność jest warunkiem koniecznym do wywołania emocjonalnego wpływu, a jednocześnie często wyznacza silną więź między opowiadaczem a publicznością.

- Opowiadanie historii przewyższa język i słowa.

Opowiadanie historii opiera się na języku. Wykorzystuje słowa, obejmuje zbudowane zdania, ale nie może być mylone z innymi formami wyrazu niewerbalnego, takimi jak taniec czy pantomima. Wspomniane wcześniej użycie zorganizowanego języka jest kluczowe dla opowiadania historii, ponieważ pomaga przekazywać czasami skomplikowane idee.

- • • ● Wdrażanie działań w opowiadaniu

- • • Opowiadanie wykorzystuje wokalizację, ruchy i gesty, co uzupełnia język mówiony lub migowy. Podczas gdy niektórzy opowiadacze mogą stosować wiele ruchów ciała, inni mogą bardziej polegać na swoich głosach i mimice, co dowodzi, że użycie wzorców niewerbalnych może się znacznie różnić.

- • • ● Prezentacja opowieści

- • • Warto wspomnieć, że opowiadanie oznacza narrację historii. Łączy jednak w sobie język, synergia i zmysłowość. Każda kultura w pewnym stopniu narzuca treść opowieści, co skutkuje różnorodnymi interpretacjami i formami. Niektóre konteksty mogą zapraszać do improwizacji, podczas gdy inne mogą wymagać dokładnego powtórzenia tradycyjnych opowieści.

- • • ● Wciąganie wyobraźni słuchacza

Opowiadanie historii aktywnie angażuje kreatywność słuchacza. Publiczność nie tylko wizualnie obserwuje opowieść, ale także aktywnie słucha, aby emocjonalnie odzwierciedlić działania, postacie i wydarzenia. Ten element opowiadania sprawia, że słuchacz staje się współtwórcą historii, ponieważ brane są pod uwagę jego własne doświadczenia i opinie.

- • • ● Wielorakość i wartość opowiadania

Opowiadanie historii materializuje się w różnych kontekstach, począwszy od nieformalnych okazji po oficjalne wystąpienia dla dużych publiczności. Może być integralną częścią rytuałów religijnych, codziennych rutyn lub prezentacji zawodowych. Ten aspekt, motywy i strategie artystyczne mogą różnić się w zależności od kontekstu.

Na całym świecie różne kultury mają wiekowe tradycje opowiadania historii. Każda forma opowiadania ma swoją szczególną wartość, co sprzyja budowaniu bardziej inkluzywnych społeczności.

Jak opowiadanie wzmacnia przyswajanie języka

Dla migrantek i uchodźczyń nauka nowego języka może być przytłaczająca. Opowiadanie historii stanowi dodatkowy bodziec ułatwiający przyswajanie języka:

- **Uczenie sytuacyjne:** Historie dostarczają sytuacji i sprawiają, że nowe struktury leksykalne i gramatyczne stają się bardziej zrozumiałe i łatwiejsze do zapamiętania.
- **Odniesienie kulturowe:** Dzięki historiom uczniowie mogą stać się bardziej świadomi kulturowo i wrażliwi.
- **Zaangażowanie emocjonalne:** Historie wywołują emocje, czyniąc doświadczenie edukacyjne bardziej imponującym i inspirującym.
- **Uczenie się w grupie:** Opowiadanie zaprasza do interakcji i współpracy, dzięki czemu uczniowie mogą poprawić swoje umiejętności mówienia, słuchania i rozumienia.

Różnice między opowiadaniem historii a innymi metodami nauczania języków

Wiele, szczególnie wcześniejszych, metod nauczania języków polega na powtarzających się ćwiczeniach i strategiach koncentrujących się na gramatyce. Opowiadanie historii jest zdecydowanie bardziej zorientowane na komunikację i angażujące. Na przykład:

1. **Metoda gramatyczno-tłumaczeniowa** sprawia, że studenci uczą się reguł gramatycznych, a następnie stosują te reguły, tłumacząc zdania między językiem docelowym a językiem ojczystym. Uczniowie zaawansowani mogą być zobowiązani do tłumaczenia całych tekstów dosłownie. W przeciwieństwie do tego, opowiadanie historii dostarcza sytuacji i sprawia, że nowe struktury leksykalne i gramatyczne są bardziej zrozumiałe i łatwiejsze do zapamiętania.
2. **Metoda audio-lingwalna**, oparta na powtarzających się ćwiczeniach, może być nużąca i uniemożliwia emocjonalne połączenie uczniów. Opowiadanie historii jednak przyciąga uwagę uczniów, splatając język z fascynującymi opowieściami, a tym samym wywołując emocjonalne przywiązanie.
3. **Komunikacyjne nauczanie języka (CLT)** opiera się na wzajemnych połączeniach i komunikacji, ale zazwyczaj pozbawione jest wymiaru kulturowego i emocjonalnego. Dzięki opowieściom uczniowie mogą stać się bardziej świadomi kulturowo i wrażliwi.
4. **Nauczanie oparte na zadaniach (TBL)** koncentruje się na realizacji konkretnych zadań, które mogą czasami być abstrakcyjne. Opowiadanie historii opiera się na bardziej realistycznych i łatwych do utożsamienia treściach, co sprawia, że proces nauki jest bardziej przyjemny i osobisty.
5. **Metoda bezpośrednia** podkreśla zanurzenie i komunikację wyłącznie w języku docelowym, co może być dość niewygodne dla początkujących. Opowiadanie historii sprzyja przyjaznemu środowisku, w którym uczniowie eksperymentują z językiem, eliminując lęk i budując pewność siebie.
6. **Całkowita odpowiedź fizyczna (TPR)** łączy ruch fizyczny z nauką języka. Ta metoda jest dość skuteczna, ale zaangażowanie emocjonalne i kulturowe może być ograniczone. Opowiadanie historii, wraz ze swoją interaktywną naturą, wnosi dodatkową wartość.

Obraz 15. Budowanie pewności siebie (Źródło: canva.com)

Metoda Ciszey opiera się głównie na materiałach wizualnych i niezależności uczniów, a także charakteryzuje się brakiem aspektów współpracy, w przeciwieństwie do opowiadania historii. Opowiadanie historii wzmacnia dialog, współpracę i dzielenie się doświadczeniami edukacyjnymi.

Uczenie się Języka w Społeczności (CLL) koncentruje się na dynamice grupy i podejściu skupionym na uczniu, co ma wiele wspólnego z opowiadaniem historii. Możemy powiedzieć, że opowiadanie historii wzmacnia tę strategię, dodając narracje, które mogą prowadzić do debat i interakcji.

Suggestopedia, która wykorzystuje relaksację i pozytywne sugestie, ma na celu poprawę procesu uczenia się i redukcję lęku. Opowiadanie historii tworzy wspierającą atmosferę poprzez inherentne zainteresowanie i emocjonalne powiązanie z narracjami.

Podejście Leksykalne podkreśla uczenie się fragmentów języka, jak pojawiają się w kontekście, co jest naturalnie wspierane przez opowiadanie historii. Opowieści naturalnie prezentują język w kontekście, co sprawia, że przyswajanie słownictwa jest bardziej intuicyjne i znaczące.

Korzyści płynące z zastosowania opowiadania historii w edukacji dorosłych

Zastosowanie opowiadania historii w edukacji dorosłych oraz w metodach edukacji nieformalnej przynosi wiele korzyści. Po pierwsze, opowiadanie historii wzmacnia pamięć. Historie są łatwiejsze do zapamiętania niż oddzielne fakty – można je łatwo powiązać z rzeczywistymi wydarzeniami oraz spójnymi lub znaczącymi informacjami.

Po drugie, opowiadanie historii buduje empatię i rozwija emocjonalną inteligencję. Zgłębiając i rozumiejąc różne perspektywy, relacje pedagogiczne stają się silniejsze i bardziej współczujące.

Po trzecie, opowiadanie historii pozytywnie wpływa na myślenie krytyczne. Ciągła analiza postaci, fabuł i tematów motywuje uczniów do głębokiego i krytycznego myślenia.

Po czwarte, opowiadanie historii wspiera uczenie się społeczne. Otwiera możliwość dla uczniów dzielenia się swoimi historiami, aktywnego słuchania innych oraz zaangażowania w celowe dyskusje.

Po piąte, opowiadanie historii popularyzuje zrozumienie kulturowe. Uczniowie odkrywają różne kultury i tradycje, poszerzając swoje horyzonty i wzmacniając kompetencje międzykulturowe.

Obraz 16. Odkrywanie różnych kultur i tradycji (Źródło: canva.com)

Po szóste, opowiadanie historii wspiera umiejętności komunikacyjne. Działania związane z opowiadaniem historii są korzystne dla rozwoju mówienia i słuchania.

Po siódme, opowiadanie historii wspiera pewność siebie. Dzięki wspierającej ekspresji, uczniowie stają się bardziej swobodni i odważni w używaniu nowego języka.

- Po dziewiąte, opowiadanie historii wykorzystuje kreatywność i pomysłowość. W ten sposób proces uczenia się staje się przyjemniejszy. Na koniec, uczenie oparte na opowiadaniu historii opiera się na rzeczywistych sytuacjach życiowych, co oznacza, że użycie języka jest znacznie bardziej przydatne w codziennym życiu.

- Zastosowanie opowiadania historii w strategiach nauczania na pewno zwiększy zaangażowanie Twoich uczniów, ich osobisty rozwój oraz nowe, dotąd nieznane możliwości.

Obraz 17. Wykorzystanie bajek ludowych do nauczania języka (źródło: canva.com)

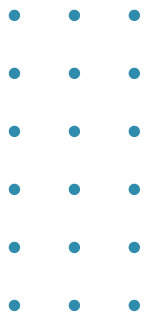
Wykorzystanie Bajek Ludowych do Nauczania Języka

Opis: Ten przykład opisuje, jak opowieści ludowe mogą być włączane do nauczania języka, aby wzbogacić ten proces kulturowo.

Scenariusz: Edukator przedstawia serię opowieści ludowych z krajów pochodzenia uczniów, przetłumaczonych na język docelowy. Każda sesja poświęcona jest czytaniu opowieści ludowej, omawianiu jej wartości kulturowej i łączeniu jej tematów z doświadczeniami uczniów.

Rozwiązanie/Wynik: Uczniowie słuchają znanych opowieści i starają się połączyć je z nowym językiem w znaczący sposób. Dyskusje, które następują po każdej opowieści, motywują uczennice do ćwiczenia umiejętności językowych i zgłębiania danej kultury.

Najważniejsze wnioski: Opowieści ludowe są cennym zasobem w nauczaniu języka, ponieważ przyczyniają się do treści opartej na kulturze, co sprawia, że proces nauki jest bardziej angażujący i istotny.

2. Wykorzystanie Opowiadania Historii w Nauce Języków oraz Włączenie Praktycznych Wskazówek Dotyczących Opowiadania Historii do Programów Edukacyjnych

Opowiadanie historii to społeczna i kulturowa aktywność dzielenia się opowieściami, czasami z elementami improwizacji, teatralności lub zdobierń. Każda kultura ma swoje własne historie lub narracje, które są dzielone jako forma rozrywki, edukacji, zachowania kulturowego lub wprowadzania wartości moralnych. Integralną częścią tego podejścia są potrzeby i tło kulturowe uczniów. Tutaj przedstawimy praktyczne przykłady i wskazówki dotyczące wykorzystania opowiadania historii w celu wzmocnienia nauki języka oraz jego integracji w twoich programach.

Na początku przedstawiamy 5 sugestii:

1. **Wybierz odpowiednie historie:** Wybierz opowieści, które są kulturowo istotne i odpowiadają doświadczeniom uczniów. Mogą to być baśnie ludowe, odniesienia osobiste oraz różne historie z krajów ich pochodzenia.
2. **Inspirowanie do uczestnictwa:** Motywuj uczniów do dzielenia się własnymi historiami i doświadczeniami, czy to z ich osobistego życia, czy z ich kultur.
3. **Wykorzystaj pomoce wizualne:** Użyj obrazów, filmów i innych wizualizacji, aby uzupełnić opowiadanie historii. Pomoce wizualne pomagają zobrazować opowieść i ułatwiają przyswajanie odpowiedniego słownictwa.
4. **Integracja powtórzeń:** Powtórzenie jest fundamentalnym elementem w nauce języka. Dlatego uczniowie powinni parafrazować historie, starając się zapamiętać nowe struktury językowe i słownictwo.
5. **Zachęcanie do dyskusji:** Po wysłuchaniu opowieści uczniowie powinni brać udział w dyskusjach na temat danego motywu, skupiając się na aspektach kulturowych. To wspiera głębsze zrozumienie i krytyczne myślenie.

Obraz 18. Przywiązanie emocjonalne (Źródło: canva.com)

Aby wykorzystać opowiadanie w celu zbudowania więzi emocjonalnej, edukatorzy powinni stworzyć zrozumiałe i sympatyczne doświadczenie dla uczniów. Dobrym pomysłem jest rozpoczęcie od osobistych anegdot. Inną strategią jest stosowanie opowieści z wyrazistymi, bliskimi postaciami, z którymi uczniowie mogą się identyfikować, co sprzyja budowaniu więzi emocjonalnej. Ponadto wprowadzenie elementów multimedialnych, takich jak muzyka czy wizualizacje, może wzmocnić oddziaływanie opowieści. Uczniowie powinni chętnie dzielić się swoimi historiami i budować poczucie wspólnoty. Na koniec, ale nie mniej istotne, inkluzywne środowisko, w którym uczniowie swobodnie wyrażają swoje emocje i myśli na temat opowieści, może pogłębić ich zaangażowanie i wpływ emocjonalny.

Poniżej przedstawiamy kilka strategii opowiadania historii w celu wzmocnienia więzi emocjonalnej:

- **Rozwój postaci:** Skoncentruj się na rozwijaniu wszechstronnych postaci w swoich opowieściach, aby uczniowie mogli odnosić się do nich na poziomie emocjonalnym.
- **Stymulacja zmysłów:** Zastosuj wyróżniające się szczegóły sensoryczne, aby przyciągnąć uwagę uczniów. Wizje i dźwięki uczynią opowieść bardziej angażującą.
- **Emocjonalne wzloty i upadki:** Wybieraj opowieści z emocjonalnymi wzlotami i upadkami, aby utrzymać zainteresowanie uczniów. Z pewnością pomoże to w utrzymaniu ich emocjonalnego zaangażowania.
- **Osobiste odniesienie:** Wybierz realistyczne historie, które są bliskie życiu uczniów. Realizm pomoże uczniom emocjonalnie się z nimi związać.
- **Elementy łączące:** Zawieraj interaktywne i prowokujące do refleksji elementy, takie jak przerwy na refleksję, pytania o uczucia postaci oraz przewidywanie zakończeń. To utrzymuje uczniów aktywnie zaangażowanych i emocjonalnie związanych.

2.1 Wykorzystanie opowiadania w nauce języków

Edukatorzy języków mogą wykorzystać opowiadanie, aby wspierać procesy nauki języków, włączając kontekstowe i bogate językowo historie. W tym celu edukatorzy mogą wybierać opowieści, które naturalnie wprowadzają nowe słownictwo i struktury gramatyczne, motywując uczniów do rozwijania umiejętności komunikacyjnych. Edukatorzy mogą prosić uczniów o parafrazowanie opowieści, co również rozwija ich umiejętności językowe. Co więcej, korzystanie z opowieści związanych z kontekstem kulturowym uczniów może uczynić przyswajanie języka bardziej angażującym. Edukatorzy mogą także oferować ćwiczenia, które wymagają tworzenia własnych opowieści przez uczniów. Uczniowie powinni być zachęceni do zwiększania swojej produktywności, a nie tylko umiejętności receptywnych. Takie podejście stwarza interaktywną przestrzeń do praktyki komunikacji w języku.

Obraz 19. Nabywanie języka (Źródło: canva.com)

Oto kilka strategii opowiadania historii, które mogą wzmocnić naukę języka:

- **Słownictwo sytuacyjne:** Wybieraj historie, które integrują nowe słownictwo w różnych kontekstach. Wyjaśnij znaczenia tych słów, aby wzmocnić zrozumienie.
- **Interaktywne czytanie:** Podczas czytania historii zatrzymuj się, aby zadawać pytania i motywować uczniów do przewidywania zakończenia. To angażuje ich i sprawia, że są bardziej zainteresowani.

- **Historie sekwencyjne:** Poproś uczestników o uporządkowanie historii w odpowiedniej kolejności, co uczy sekwencjonowania. Pomaga to zrozumieć narracyjną naturę i wpływa na rozumienie języka.
- **Odgrywanie ról:** Zaangażuj uczestników w odgrywanie ról opartych na historii. To promuje umiejętności mówienia i słuchania w sposób spontaniczny.
- **Historie oparte na kulturze:** Wybierz historie z różnych kultur, aby pokazać uczestnikom różnorodne perspektywy. Dalsze dyskusje wspierają zrozumienie kulturowe i umiejętności językowe.

Praktyczne wskazówki dotyczące włączenia opowiadania historii do edukacji dorosłych

Włączając techniki opowiadania historii w zręczny sposób, edukatorzy mogą znacznie wspierać naukę języków oraz zrozumienie kulturowe wśród migrantek. Oto 20 praktycznych wskazówek, które pomogą Ci wprowadzić opowiadanie historii do Twojej praktyki edukacyjnej w prosty sposób, jednocześnie tworząc energiczne i bardziej inkluzywne Środowisko uczenia się.

Obraz 20. Praktyczne wskazówki (Źródło: canva.com)

- • • 1. **Zacznij od powszechnych opowieści** – Rozpocznij od krótkich, zrozumiałych opowieści i stopniowo przechodź do bardziej skomplikowanych.
- • • 2. **Zastosuj multimedia** – Wykorzystuj nagrania audio, filmy i interaktywne aplikacje, aby wzbogacić doświadczenie opowiadania.
- • • 3. **Używaj sytuacji z życia codziennego** – Łącz opowieści z realistycznymi kontekstami, z którymi uczniowie mogą się identyfikować.
- 4. **Dostosuj opowieści do poziomu uczniów** – Adaptuj opowieści do poziomu biegłości językowej uczniów.
- 5. **Integruj różne gatunki** – Aby zaspokoić różne zainteresowania i preferencje, zastosuj różnorodne gatunki, takie jak kryminały, komedie i dramaty.
- 6. **Używaj powtórzeń celowo** – Wykorzystuj kluczowe frazy i słownictwo podczas opowiadania, aby wzmocnić naukę języka.
- 7. **Zaoferuj uwagi od rówieśników** – Stwórz przyjazne środowisko, w którym uczniowie mogą dawać i otrzymywać opinie na temat swoich opowieści.
- 8. **Wykorzystaj muzykę** – Piosenki i muzyka angażują uczniów i sprzyjają lepszemu zapamiętywaniu.
- 9. **Zaplanuj harmonogram opowiadania** – Określ ograniczenia czasowe dla działań związanych z opowiadaniem i trzymaj się swojego planu, aby utrzymać spójność.
- 10. **Zastosuj technologię** – Wykorzystuj platformy i narzędzia do opowiadania cyfrowego, aby wspierać interaktywne i immersyjne doświadczenia opowiadania.
- 11. **Pozostań autentyczny** – Używaj gazet, czasopism i artykułów online jako źródeł do opowiadania.
- 12. **Zachęcaj do twórczego pisania** – Proponuj ćwiczenia z twórczego pisania, w których uczniowie mogą przekazywać swoje opowieści w formie pisemnej.
- 13. **Wspieraj wspólne opowiadanie** – Organizuj sesje opowiadania w grupach, aby ułatwić współpracę i pracę zespołową.
- 14. **Podkreślaj opowieści oparte na kulturze** – Wyróżniaj opowieści promujące tradycje i praktyki kulturowe, aby zwiększyć świadomość kulturową i zrozumienie.

15. **Zastosuj techniki opowiadania wizualnego** – Wykorzystaj scenorysy i opowiadanie wizualne, aby pomóc uczniom w ustrukturyzowaniu i przekazaniu swoich historii.

Obraz 21. Techniki wizualnego opowiadania historii (źródło: canva.com)

16. **Gwarancja wsparcia językowego** – Zapewnij wsparcie językowe, aby pomóc uczniom budować ich opowieści.

17. **Inspirowanie do prowadzenia dzienników** – Zainspiruj uczniów do prowadzenia dzienników, w których mogą zapisywać codzienne lub tygodniowe historie o swoich osobistych doświadczeniach.

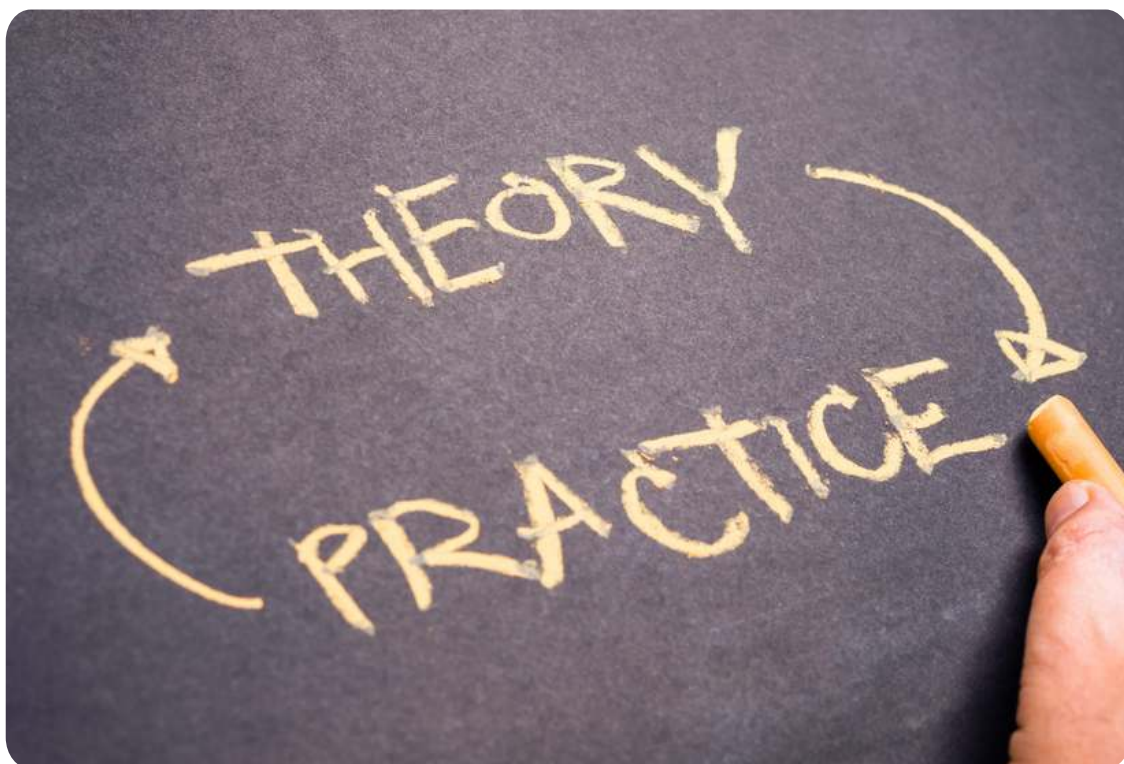
18. **Oferowanie odgrywania ról** – Wykorzystaj odgrywanie ról, aby zobrazować historie i ułatwić uczniom opanowanie języka w dynamicznych sytuacjach.

19. **Poleganie na kartach flash** – Przygotuj karty flash z głównym słownictwem z historii, aby wzmocnić umiejętności komunikacyjne w języku.

20. **Organizowanie konkursów opowiadania historii** – Pomyśl o przyjemnych konkursach opowiadania historii, aby zachęcić uczniów i docenić ich postępy.

2.2 Włączenie praktycznych wskazówek dotyczących opowiadania historii do programów edukacyjnych

Wprowadzenie opowiadania historii do programów edukacyjnych oznacza więcej niż tylko opowiadanie historii. Wymaga to strategicznego planowania i dobrze przemyślanej realizacji. Poprzez włączenie zadań związanych z opowiadaniem historii do programu nauczania promujesz nabywanie języka oraz zwiększasz świadomość kulturową. Oto kilka skutecznych sposobów na wprowadzenie wskazówek dotyczących opowiadania historii do praktyki nauczania, upewniając się, że opowiadanie historii znacząco poprawia Twoją metodologię nauczania.

Obraz 22. Włączanie opowiadania historii do programów edukacyjnych (Źródło: canva.com)

Projekcja jednostek skoncentrowanych na temacie, odnoszących się do konkretnych opowieści lub gatunków, może łączyć umiejętności językowe z określonymi tematami i sprawić, że zajęcia będą bardziej spójne i immersyjne.

Opowiadanie historii stanowi podstawę **nauki opartej na projektach** i umożliwia uczniom konstruowanie i prezentowanie swoich opowieści, a tym samym opanowanie umiejętności językowych. Prowadzenie **warsztatów skoncentrowanych na opowiadaniu historii** zaspokaja potrzeby uczniów związane z praktyką językową i prowadzi do doskonalenia ich umiejętności werbalnych.

Wsparcie **interaktywnych działań opartych na opowiadaniu historii** motywuje uczniów do współpracy i skupia się na rozwoju umiejętności pracy zespołowej oraz komunikacyjnych. Aspekty kulturowe zakorzenione w technikach opowiadania historii stanowią dodatkową wartość dla doświadczenia edukacyjnego i wspierają wyrażanie kulturowe.

- • • **Opowiadanie historii może również pełnić funkcję metody oceny**, ponieważ narracje i opisy stanowią alternatywę dla tradycyjnych metod testowania. Chociaż **kluby opowiadania historii** wciąż pozostają nieodkrytą dziedziną, sprzyjają regularnym spotkaniom i dzieleniu się osobistymi historiami, przyczyniając się tym samym do poczucia wspólnoty i przynależności.

- • • **Przedstawiciele społeczności** jako zaproszeni opowiadacze historii sprawiają, że doświadczenia związane z opowiadaniem są bardziej autentyczne i różnorodne. Wyposażenie uczniów w **wskazówki do opowiadania historii** zwiększa ich pomysłowość i poczucie inicjatywy, co czyni proces bardziej dostępnym i przyjemnym.

Integracja **zajęć z cyfrowego opowiadania historii**, podczas których uczniowie tworzą i dzielą się multimedialnymi historiami, wykorzystuje innowacyjne elementy technologiczne i łączy je z edukacją językową. W ten sposób uczniowie kładą nacisk na umiejętności cyfrowe oraz umiejętności językowe. **Sesje opowiadania historii w parach** sprzyjają pewności siebie i poprawiają tworzenie treści związanych z opowiadaniem, jednocześnie pokazując ogromny potencjał opowiadania w sieci.

Zajęcia analizy historii są angażujące i zabawne. Nauka języka przez uczniów jest wspierana przez promocję krytycznego myślenia oraz głębszego zrozumienia tego podejścia. **Parafrazowanie historii** sprzyja lepszemu zapamiętywaniu, utrzymuje uczniów w aktywności i wzmacnia komunikację językową.

Integracja opowiadania historii w **zajęcia teatralne** sprzyja zaangażowaniu uczniów i ożywia opowieści. Nauka staje się bardziej powiązana i interesująca. Tę samą rolę mogą pełnić **interaktywne gry i aktywności**.

Organizowanie **wycieczek** do miejsc kulturowych, mających na celu podkreślenie ich znaczenia historycznego, dostarcza kontekstu z rzeczywistego świata. **Gościnni mówcy**, którzy doskonale opowiadają historie, przynoszą inspiracje i różnorodne perspektywy.

Obraz 23. Organizowanie wycieczek (Źródło: canva.com)

Aktywności artystyczne oparte na opowieściach są również celowe i wpływowe w nauce języka poprzez wizualne przedstawienia historii. Głównie przyciągają uczniów o zdolnościach wizualno-przestrzennych. **Refleksja uczniów nad ich doświadczeniami w opowiadaniu historii** daje szeroką gamę różnych perspektyw i kątów widzenia.

Siła opowiadania w nauce języka jest w znaczący sposób podkreślona poprzez powyższe praktyczne wskazówki. Wskazówki te wzbogacają nie tylko sam program, ale także środowisko nauki. Skupmy się na tworzeniu bardziej dynamicznych doświadczeń edukacyjnych dostosowanych do oczekiwań i potrzeb uczniów, myśląc o migrantkach jako uczennicach.

Obraz 24. Cyfrowe opowiadanie historii i scenorys(Źródło: canva.com)

Opowiadanie Cyfrowe w Nauczaniu Języków

Opis: Ten przykład analizuje, w jaki sposób opowiadanie cyfrowe może wspierać przyswajanie języka.

Scenariusz: Migrantki otrzymują od edukatora narzędzia do opowiadania cyfrowego, takie jak aplikacje do nagrywania wideo i audio. Uczestnicy tworzą własne cyfrowe historie, wykorzystując obrazy, piosenki i narracje w docelowym języku. Sugerowane narzędzia to: www.storyboardthat.com lub www.createstudio.com.

Rozwiązanie/Wynik: Tworzenie cyfrowych historii pozwala uczestnikom opanować umiejętności mówienia, pisanie i słuchanie w sposób bliski i immersyjny. Ostateczne prace mogą być dzielone z innymi uczestnikami, wspierając poczucie przynależności i wspólnoty.

Kluczowe wnioski: Opowiadanie cyfrowe jest wszechstronnym i funkcjonalnym narzędziem, które czyni naukę języka bardziej powiązaną. Dzięki temu narzędziu uczestnicy mają możliwość rozwijania wielu umiejętności językowych jednocześnie.

3. Zaangażowanie Uczniów (Kobiet Migracyjnych) poprzez Interaktywne i Efektywne Strategie oraz Aktywności związane z Opowiadaniem Historii w procesie Nauczaniu Języków

W tym rozdziale przedstawiamy oparte na historiach konkretne działania i techniki, które sprawiają, że proces uczenia się języka staje się bardziej efektywny.

W historiach emocje odgrywają kluczową rolę. Opowieści zachęcają do przyswajania języka i odkrywania kultury. Dzięki identyfikacji z postaciami w opowieściach uczniowie czują się z nimi emocjonalnie bardziej związani. Emocjonalne przywiązanie, jakie towarzyszy opowiadaniu historii, ma ogromny wpływ na uczniów. Warto również zauważyć, że poprzez opowiadanie historii uczniowie przyswajają nowe słownictwo i struktury gramatyczne. Dodatkowo, korzystając z sytuacji z życia codziennego, uczniowie spotykają „żywy” język używany na co dzień. Co więcej, opowieści stanowią rodzaj mostu między różnorodnymi kulturami. Dlatego techniki opowiadania historii umożliwiają uczniom odkrywanie i rozpoznawanie różnic kulturowych, a w konsekwencji stają się oni bardziej wrażliwi, elastyczni i empatyczni.

Połączone strategie opowiadania historii i działania wspierające przyswajanie języka

Aby udowodnić potencjał opowiadania historii w edukacji językowej, kluczowe jest włączenie różnych scenariuszy z życia codziennego, z którymi uczniowie mogą się identyfikować. W tym rozdziale przedstawiamy 20 praktycznych przykładów, jak opowiadanie historii może wzmocnić naukę języka poprzez zastosowanie w programach edukacyjnych.

- **Programy immersji kulturowej** – Uczniowie opowiadają tradycyjne historie z swoich ojczyzn i kultur, oparte na pewnych rytuałach lub zwyczajach, dzięki czemu doceniają materialne i niematerialne dziedzictwo kulturowe. Wspiera to zrozumienie i uznanie dla różnych kultur.

Obraz 25. Wymiana kulturowa (Źródło: canva.com)

- **Parafrazowanie** – Poproś uczniów o parafrazowanie opowieści. To ćwiczenie wymusza konieczność poszukiwania i używania różnych struktur językowych i słów.
- **Interaktywne i angażujące opowiadanie** – Uczniowie pracują w małych grupach i tworzą opowieści. To wspiera pracę zespołową, umiejętności komunikacyjne oraz rozwija umiejętności przywódcze.
- **Symulacje** – Poproś uczniów o odegranie określonych ról w opowieściach. To pomaga im doskonalić umiejętności mówienia i słuchania w przyjemny i immersyjny sposób.
- **Układanka w okręgu** – Uczniowie siedzą w kręgu i tworzą opowieść, dodając element po elemencie (części opowieści) do treści. W ten sposób tworzą zbiorową opowieść, ćwiczą kreatywność i promują wspólnotę. Uczniowie również ćwiczą użycie wspólnego języka.
- **Wizualizacja wskazówek** – Użyj prostych i widocznych obrazów, aby zasugerować uczniom treść opowieści, co wspomaga rozwój słownictwa i umiejętności mówienia.
- **Powszechność w opowieściach** – Poproś uczniów o przybliżenie grupy do ich typowego dnia, tworząc nowy rozdział w celu sprecyzowania codziennych rutyn.
- **Dzielenie się osobistą mądrością i obserwacjami** – Poproś uczniów o wymianę osobistych doświadczeń, tj.: wspomnień, życiowych ambicji, wydarzeń itp., aby rozwijać umiejętności opowiadania i słuchania.

Obraz 26. Dzielenie się osobistymi doświadczeniami (Źródło: canva.com)

- **Aktualne wydarzenia** – Aktualne wydarzenia mogą stanowić podstawę do opowiadania historii, pomagając uczniom w ćwiczeniu czasów przeszłych i teraźniejszych, jednocześnie dyskutując na temat realnych zagadnień. Wiadomości powinny być bardzo atrakcyjne i zaskakujące.
- **Bajki i opowieści** – Oparte na baśniach, legendach lub mitach, pozwalają uczniom odkrywać znane tematy oraz moralne lekcje podczas nauki języka, głównie przysłowia lub powiedzenia.
- **Poezja** – Uczniowie pracują w małych grupach i wspólnie tworzą krótkie rymowane opowiadania. Szukanie dobrych rymów i dobrze dobranych słów pomaga rozwijać umiejętności językowe. Rymowanie ułatwia zapamiętywanie dla uczniów muzykalnych, wrażliwych na rytm, ton, metrum, melodię czy barwę dźwięku.
- **Odgrzywanie historycznych wydarzeń** – Odtwarzanie pamiętnych wydarzeń historycznych, które są inspirowane kulturowym tłem uczniów. Dzięki temu uczniowie staną się bardziej świadomi kulturowo.
- **Nauka języka przez pantomimę** – Wymyślanie zajęć dramatycznych, w których uczniowie odgrywają historie, wzmacniając przyswajanie języka poprzez mimikę, gesty i ruchy ciała.

- **Historie teatru cieni** – Uczniowie oglądają przykładowe nagranie teatru cieni. Słyszą ścieżkę dźwiękową i widzą obrazy. Są instruowani, aby używać tylko czasów przeszłych. Pracując w podgrupach lub indywidualnie, tworzą opowieści inspirowane spektaklem teatru cieni, opisując kolejność zdarzeń.
- **Fikcyjne opowieści** – Uczniowie wymyślają wyimaginowane historie, starając się stworzyć neologizmy (nowo utworzone słowa) lub wymyślić nowe słownictwo.
- **Podcasting** – Uczniowie tworzą scenariusz i nagrywają podcast z narracjami, doskonaląc umiejętności mówienia i słuchania.
- **Wskazówki do pisania inspirowane historią** – Na podstawie scenariuszy opowieści uczniowie wymyślają własne narracje, rozwijając swoje umiejętności pisarskie.
- **Zasoby do dyskusji w bibliotece** – Tworzymy rodzaj biblioteki, w której uczniowie wybierają historię i czytają ją publiczności (pozostałej części klasy). Poprzez analizę treści opowieści uczniowie wzmacniają nie tylko umiejętność rozumienia tekstu, ale także krytyczne myślenie.
- **Projekcja historii** – Przygotowujemy projekty historii w formie mapy myśli, aby pomóc uczniom wizualizować strukturę opowieści. Pomoże im to systematyzować słownictwo, zdobyć umiejętności porządkowania i utrwalić nowe słownictwo.
- **Interaktywne aplikacje do opowiadania historii** – Interaktywne aplikacje są niezwykle pomocne w tworzeniu cyfrowych opowieści, umożliwiając uczniom łączenie nowoczesnych technologii z nauką języka.
- **Przykładowe scenariusze angażujące uczniów poprzez wzajemne działania językowe oparte na opowiadaniu historii.**

W tej sekcji przybliżymy Państwu różnorodne szczegółowe scenariusze mające na celu angażowanie uczniów poprzez opowiadanie historii, dostarczając praktycznych koncepcji i inspiracji uzupełniających Państwa program nauczania. Te plany lekcji rozwijają umiejętności językowe, podkreślają zrozumienie kulturowe i wspierają poczucie wspólnoty, co jest szczególnie ważne wśród migrantek.

Scenariusz 1: Osobiste Historie

Cele:

- Zbudowanie poczucia przynależności wśród uczestników.
- Ćwiczenie umiejętności mówienia oraz nowego słownictwa.

Oczekiwane rezultaty:

- Uczestnicy będą potrafili opowiedzieć osobistą historię.
- Uczestnicy wzmocnią swoje słownictwo, zrozumieją językowe odpowiedniki i zwiększą płynność językową.

Czas: 90 minut

Wymagania: Wygodne miejsca do siedzenia, stoper, (opcjonalnie) lista podpowiedzi do opowiadania historii.

Rozgrzewka: Krótka gra opowiadania historii pomoże uczestnikom przełamać lody i stworzyć otwartą atmosferę. Każdy uczestnik dodaje jedno zdanie do wspólnej historii.

Główna aktywność: Uczestnicy zastanawiają się nad swoimi osobistymi historiami, które chcieliby opowiedzieć. Edukator wymyśla podpowiedzi do historii w razie potrzeby (np. „Najpiękniejsze wspomnienie”, „Mój największy sukces”). Uczestnicy dzielą się swoimi historiami na zmianę w kole. Zaproś grupę do zadawania pytań i zgłębiania opowieści. Każdy uczestnik ma 3 minuty na opowiedzenie swojej historii.

Praktyka refleksyjna / Informacja zwrotna: Sesja ta daje przestrzeń na refleksję nad tym, co uczestnicy zrozumieli oraz co nowego wniosły ich osobiste historie do treści lekcji. Podkreśl nowe słownictwo i wyrażenia, które pojawiły się podczas opowiadania historii.

Scenariusz 2: Sesja Zanurzenia w Kulturze

Cele:

- Wspieranie ekspresji kulturowej, doceniania i praktyki językowej.
- Analiza różnorodnych tradycji opowiadania historii.

Oczekiwane wyniki uczenia się:

- Uczniowie podzielą się historiami opartymi na różnych normach i tradycjach kulturowych.
- Uczniowie udoskonalą umiejętności mówienia i słuchania.

Czas: 120 minut

Wymagania: Lista namacalnych i niematerialnych obiektów kulturowych, urządzenia do nagrywania (opcjonalnie).

Rozgrzewka: Uczniowie debatują na temat różnych tradycji kulturowych, w tym opowiadania historii. Na początku podziel się krótką historią ze swojej kultury, aby zainspirować grupę.

Główna aktywność: Uczniowie dzielą się na małe grupy. Każdy członek grupy opowiada tradycyjne historie ze swoich krajów i kultur, oparte na niektórych rytuałach lub zwyczajach. Inni słuchają i zadają ciekawe pytania. Zachęć do używania wizualizacji lub rekwizytów, aby wzmocnić opowiadanie.

Praktyka kontemplacyjna/ Informacja zwrotna: Każda grupa prezentuje jedną historię całej klasie. Uczniowie wymieniają się osobistymi spostrzeżeniami i przemyśleniami na temat różnorodności kultur. Opcjonalnie mogą użyć urządzenia do nagrywania, aby dokładniej przeanalizować historie. Uczniowie refleksyjnie zastanawiają się nad motywami kulturowymi i towarzyszącym językiem. Uczniowie podsumowują nowe perspektywy, które zyskali w wyniku tego ćwiczenia. Uczniowie wybierają najbardziej angażującą historię kulturową.

Scenariusz 3: Projektowanie Opowieści i Parafrazowanie

Cele:

- Zwiększenie umiejętności rozumienia i konsolidacji nowego słownictwa.
- Poprawa umiejętności sekwencjonowania i werbalnych.

Oczekiwane rezultaty:

- Uczniowie stworzą mapę myśli opowieści, aby zobrazować zarys historii.
- Uczniowie będą parafrazować opowieść.

Czas: 90 minut

Wymagania: Mapa myśli opowieści, markery, przykładowa opowieść.

Zabawa integracyjna: Przeczytaj krótką opowieść publiczności. Odnieś się do głównych wydarzeń i ról. Podkreśl odmienność postaci.

Główna aktywność: Rozdaj mapy myśli opowieści i poproś uczniów o uzupełnienie kluczowych wydarzeń w opowieści. Po wykonaniu tego zadania podziel uczniów na pary i poproś ich o parafrazowanie opowieści z wykorzystaniem projektu opowieści jako rodzaju wskazówki. Zachęć uczniów do korzystania z osobistych odniesień.

Praktyka refleksyjna/ Informacja zwrotna: Uczniowie dyskutują na temat różnych wersji opowieści. Podkreślają znaczenie poszczególnych postaci. Uporządkuj nowe słowa lub frazy. Przemyśl wpływ map myśli opowieści oraz parafrazowania w nauce języka.

Obraz 27. Parafraza historii (Źródło: canva.com)

Scenariusz 4: Centrum Cyfrowych Historii

Cele:

- Połączenie technologii z nauką języka.
- Poprawa umiejętności cyfrowych oraz umiejętności werbalnych.

Oczekiwane wyniki nauczania:

- Uczniowie stworzą cyfrową historię z wykorzystaniem narzędzi multimedialnych.
- Uczniowie opanują umiejętności językowe poprzez wspólny proces tworzenia.

Czas: 180 minut (lub kilka sesji)

Wymagania:

- Komputery/tablety, aplikacje do opowiadania historii, połączenie Wi-Fi.

Rozgrzewka:

- Pokaż wybrane cyfrowe historie stworzone przez innych. Zgłębiaj elementy, które sprawiają, że cyfrowa historia jest fascynująca.

Główna aktywność:

- Podziel uczniów na kilka podgrup i poproś ich o wymyślenie historii. Zaproponuj łatwe w użyciu oprogramowanie lub aplikację do opowiadania historii. Każda podgrupa rozwija cyfrową historię, w tym tekst/ dymki z mową, obrazy, materiały audio i wideo. Zapewnij wsparcie techniczne i merytoryczne, jeśli zajdzie taka potrzeba.

Praktyka kontemplacyjna/ Informacja zwrotna:

- Każda grupa prezentuje swoją cyfrową historię przed publicznością. Zastanów się nad procesem uczenia się i prowadź dyskusję na temat tego, jak uczniowie rozwijają swoje umiejętności językowe i cyfrowe. Udziel konstruktywnej informacji zwrotnej na temat narracji i aspektów technicznych e-historii uczniów.

Scenariusz 5: Opowiadanie poprzez Integrację Teatralną

Cele:

- Wzmocnienie zaangażowania poprzez gesty i przedstawienie oparte na mimice.
- Rozwój umiejętności mówienia i słuchania.

Oczekiwane rezultaty:

- Uczniowie odegrają historię, stosując techniki dramatyczne.
- Uczniowie zwiększą swoją pewność siebie w umiejętnościach komunikacyjnych.

Czas: 120 minut

Wymagania: Scenariusze, rekwizyty, kostiumy (opcjonalnie).

Gra integracyjna: Uczniowie otrzymują scenariusz historii lub, alternatywnie, są proszeni o stworzenie własnej. Dzielą się na grupy i przydzielają role. Zachęć uczniów do korzystania z różnych rekwizytów i kostiumów, aby uczynić historie bardziej realistycznymi i angażującymi. Każda grupa prezentuje swoją historię, korzystając z pantomimy, głosów i języka niewerbalnego.

Praktyka refleksyjna / Informacja zwrotna: Każda grupa odgrywa swoją historię przed klasą. Uczniowie dyskutują, w jaki sposób przedstawione przez nich historie wpłynęły na ich umiejętności językowe. Wypisz wszelkie nowe słownictwo lub struktury gramatyczne, które pojawiły się podczas odgrywania historii. Podkreśl wszelkie nowe umiejętności językowe, które mogą być rozwijane u uczniów dzięki temu zadaniu opartemu na dramacie teatralnym.

Obraz 28. Opowiadanie historii i integracja teatralna (Źródło: canva.com)

Obraz 29. Mapowanie historii (Źródło: canva.com)

Mapowanie Historii dla Lepszego Zrozumienia

Opis: Ten przykład bada, w jaki sposób mapowanie historii może wspierać i rozwijać zrozumienie języka.

Scenariusz: Edukator stosuje mapy historii, aby umożliwić wizualizację struktury opowieści. Każda mapa historii musi zawierać kluczowe elementy, takie jak fabuła, miejsce akcji, postacie oraz rozwiązanie.

Rozwiązanie/Wynik: Mapy historii pomagają uczniom w lepszym zrozumieniu i zapamiętywaniu opowieści. Świetnym atutem jest wspomniana wizualizacja, ponieważ przypomina uczniom o treści opowieści podczas parafrazowania.

Kluczowe Wnioski: Niewątpliwie zrozumienie języka jest wzmacniane poprzez mapowanie historii. Ze względu na swoją wizualną strukturę jest to niezwykle pomocne narzędzie do zapamiętywania kluczowych aspektów i wydarzeń w opowieściach.

PODSUMOWUJĄC

Ten rozdział obejmował następujące kluczowe koncepcje:

- Rola opowiadania jako wzbudzającego emocje, wpływowego i ekspresyjnego podejścia do nauczania.
- Korzyści płynące z opowiadania dla nauki języków i wyrażania kultury.
- Pragmatyczne wskazówki i strategie wdrażania opowiadania do programów nauczania.

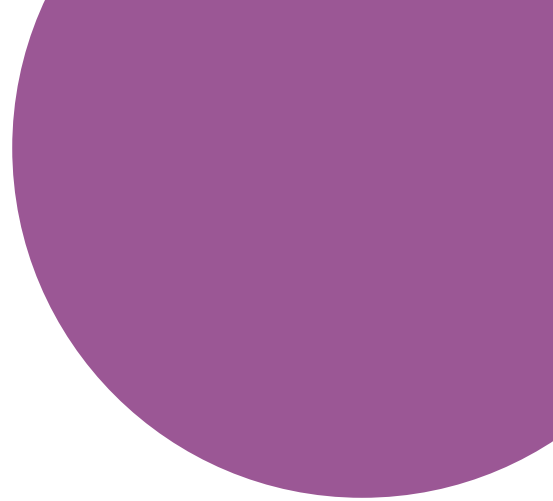
Po ukończeniu tego rozdziału, zyskałeś:

- Większą świadomość tego, jak opowiadanie może zwiększyć zaangażowanie uczniów i wspierać przyswajanie języka.
- Możliwość włączenia opowiadania do swoich metod nauczania, aby przyczynić się do bardziej inkluzywnego środowiska nauki.

Aby kontynuować swoją ścieżkę uczenia się:

- Wykorzystaj techniki opowiadania omówione w tym rozdziale w swoich programach nauczania.
- Zastanów się nad wpływem tych metod i dostosuj swoje pomysły do potrzeb uczniów, gdy zajdzie taka potrzeba.
- Zanurz się w dodatkowych zasobach i rozdziałach, które mogą wielowymiarowo rozwijać Twoje umiejętności nauczania w dłuższej perspektywie.

TEMAT DO PRZEMYŚLEŃ

Rozważ następującą rekomendację:

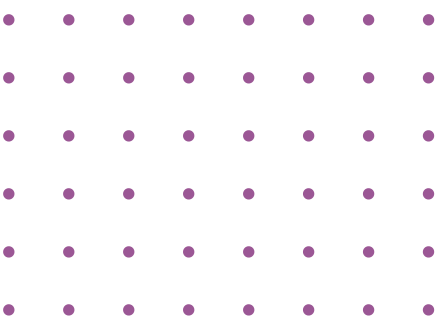
Twoja grupa składa się z migrantek, które nieustannie radzą sobie z integracją tradycyjnych podejść do nauki języka. Pomyśl o tym, jak możesz wdrożyć opowiadanie historii w swoim programie, aby zaspokoić ich potrzeby i wspierać inkluzyjność. Weź pod uwagę konteksty kulturowe uczniów, ich osobiste doświadczenia oraz biegłość językową.

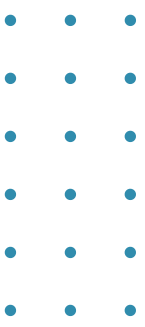

SAMOOCENA

- Która z poniższych opcji NIE jest korzyścią z używania opowiadania w nauce języków?
 - A. Zwiększa zapamiętywanie słownictwa
 - B. Promuje bierną naukę
 - C. Wspiera zrozumienie kulturowe
- Jaka jest jedna praktyczna rada dotycząca wprowadzania opowiadania do programów nauki języków?
 - A. Unikaj używania pomocy wizualnych
 - B. Zachęcaj uczniów do dzielenia się osobistymi historiami
 - C. Ograniczaj dyskusje na temat opowiadania
- Która aktywność związana z opowiadaniem polega na tym, że uczniowie odgrywają sceny z historii?
 - A. Mapa historii
 - B. Wspólne opowiadanie
 - C. Odgrywanie ról

ROZDZIAŁ 5: UCZENIE SIĘ OPARTE NA PROJEKTACH JAKO METODA NABYWANIA JĘZYKA

WPROWADZENIE

Edukacja jest potężnym narzędziem w walce z ubóstwem i nierównością społeczną (Junjuna, 2023). Obszerne badania, w tym badania UNESCO (Organizacja Narodów Zjednoczonych do spraw Oświaty, Nauki i Kultury), pokazują, jak **edukacja może wyciągnąć ludzi z ubóstwa**. Statystyki są rzeczywiście zdumiewające – poprawa dostępu do edukacji Średniej mogłaby zmniejszyć globalny wskaźnik ubóstwa o pięćdziesiąt procent. Zwiększenie **umiejętności czytania i pisanie dorosłych**, szczególnie **matek, zwiększa dostęp do edukacji dla ich dzieci**, zwłaszcza córek, tworząc błędne koło przez pokolenia (UNESCO, 2017).

Migrantki i uchodźczynie w szczególności napotykają liczne wyzwania, które ograniczają ich dostęp do edukacji, usług i uczestnictwa w społeczeństwie. **Bariera językowa** są główną przeszkodą, która pogłębia ich **marginalizację** i ogranicza **dostęp do edukacji** oraz, niezwykle potrzebnych, usług społecznych. Nauka języków jest zatem kluczem do większej samodzielności i integracji społecznej. Poza umiejętnościami językowymi promuje **zrozumienie kulturowe**, empatię i więzi z lokalnymi społecznościami.

W dążeniu do równości edukacyjnej, **JUST HER!** zobowiązuje się do rzecznictwa na rzecz marginalizowanych migrantek i uchodźczyń. Mając to na uwadze, naszym celem jest przełamywanie barier i wzmacnianie ich głosów, aby mogły w pełni uczestniczyć w swoich społecznościach i przyczyniać się do ich rozwoju. **Edukacja językowa znajduje się w centrum tych działań.**

Odpowiednio, przedstawiamy **Rozdział 5** naszego **Podręcznika dla Edukatorów Osób Dorosłych**, w którym badamy temat „**Uczenie się oparte na projektach jako metoda nabywania języka**”. Ten rozdział przygląda się innowacyjnemu podejściu do nauczania, znanemu jako **Uczenie się oparte na projektach (PBL)**, jako sposobowi ułatwiającemu **nauczenie języków**, promując jednocześnie zrozumienie kulturowe i praktyczne zastosowanie wiedzy w znaczących kontekstach.

W tym rozdziale zbadamy integrację **czterech umiejętności językowych** za pomocą podejścia PBL i dostarczymy edukatorom praktycznych strategii do jego wdrażania **w klasie języków obcych**. Od poprawy **zrozumienia ze słuchu, mówienia, czytania i pisania** po badanie kwestii kulturowych istotnych dla nauki języków, ten rozdział zapewnia kompleksową strukturę do projektowania **autentycznych zadań, które odzwierciedlają sytuacje z życia codziennego**, sprzyjające znaczącemu przyswajaniu języka.

Ten rozdział szczególnie zwraca uwagę na zmieniające się potrzeby migrantek i uchodźczyń, które uczą się języka. Poprzez dostarczenie edukatorom narzędzi do wdrażania **PBL**, dążymy do stworzenia angażującego i odpowiedniego środowiska edukacyjnego, które będzie **reagować na potrzeby** migrantek i uchodźczyń, **zapewniając wsparcie i inkluzyjność**. To podejście może nie tylko ułatwić poprawę umiejętności językowych tych uczących się, ale również dostarczyć im głębszego zrozumienia **różnic kulturowych w krajach, w których przebywają**, jednocześnie wzmacniając **wrażliwość kulturową i kompetencje międzykulturowe** edukatorów osób dorosłych.

Rozdział jest zorganizowany w trzy główne podtematy:

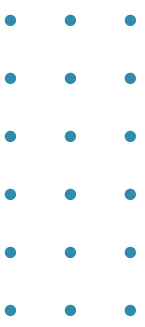
1. Znaczenie poprawy umiejętności słuchania, mówienia, czytania i pisania.
2. Wdrażanie PBL w klasach języków obcych.
3. Projektowanie autentycznych zadań (scenariusze z życia codziennego) w nauce języka.

Każdy podtemat jest wzbogacony o **praktyczne spostrzeżenia, studia przypadków oraz pomysły na działania**, które mają na celu pomoc edukatorom dorosłym w poprawie ich umiejętności językowych.

Rezultaty nauki z rozdziału: Na koniec tego rozdziału będziesz w stanie:

- Opracować lekcje kulturowo istotne, które wzmacniają zrozumienie uczniów w kontekście językowym i kulturowym.
- Projektować i wdrażać autentyczne zadania, które integrują umiejętności językowe poprzez podejścia oparte na projektach.

W związku z tym zbadamy transformacyjny potencjał PBL w kontekście przyswajania języka.

1. O znaczeniu doskonalenia umiejętności słuchania, mówienia, czytania i pisania.

Język jako środek komunikacji i łączenia jest **kluczowy dla wymiany kulturowej**. Kiedy uczniowie rozpoczynają swoją podróż w nauce języka, zdobywają nie tylko umiejętności językowe, ale także głębsze zrozumienie **kulturowych niuansów i norm społecznych**, co umożliwia im lepsze poruszanie się w interakcjach społecznych. W ten sposób **nauka języków** działa jako katalizator zaangażowania społecznego, uczestnictwa w działaniach obywatelskich oraz siły relacji osobistych.

Dlatego istotne jest podkreślenie znaczenia **zrozumienia ze słuchu, mówienia, czytania i pisanie w nauczaniu języków**. Umiejętności te stanowią fundament, na którym budowana jest wiedza językowa i płynność. Skuteczna komunikacja, zarówno ustna, jak i pisemna, ułatwia **znaczące interakcje i sprzyja więziom** w różnorodnych społecznościach. Ponadto umiejętność rozumienia i wyrażania siebie w danym języku nie tylko sprzyja **integracji społecznej**, ale także otwiera drzwi do możliwości edukacyjnych i ekonomicznych. Dlatego inwestowanie w rozwój tych **podstawowych umiejętności językowych** jest kluczowe, aby umożliwić marginalizowanym migrantom i uchodźcom odnalezienie się i osiągnięcie sukcesu w nowym środowisku.

Nadchodzący rozdział dotyczący „Czterech umiejętności językowych” rzuci światło na kluczową rolę, jaką te umiejętności odgrywają **w nabywaniu drugiego języka (SLA)**.

Obraz 30. Źródło: Pexels/Źródło: Retha Ferguson

1.1 Cztery Umiejętności Językowe

W naszym dążeniu do wykorzystania edukacji jako skutecznego narzędzia w walce z ubóstwem i nierównością społeczną, musimy uznać, że pomimo wielu badań, istnieją istotne luki w kwestii wyzwań związanych z nauką języka, z jakimi borykają się marginalizowane migrantki i uchodźczynie. Ta luka może być przypisana do heterogeniczności tych kobiet, które mają szeroki wachlarz umiejętności i profili. Niektóre z nich mają niską umiejętność czytania i pisania (osoba, która ma minimalne umiejętności w zakresie czytania i pisania), **podczas gdy inne są analfabatkami** (osoba, która nie potrafi w ogóle czytać ani pisać), aby wymienić tylko kilka przykładów. W związku z tym istnieje pilna potrzeba przeprowadzenia bardziej kompleksowych badań nad **przyswajaniem drugiego języka (SLA)** szczególnie wśród analfabetycznych i słabo czytających kobiet dorosłych. Kluczowe jest, aby edukatorzy osób dorosłych koncentrowali się nie tylko na **edukacji językowej** uczniów, ale także na **rozwroju umiejętności czytania i pisania**. **Zmienne społeczne również muszą być uwzględnione** przy rozważaniu zróżnicowanych potrzeb tej populacji, która, jak wspomniano powyżej, jest bardzo heterogeniczna (Van de Craats, I., Kurvers, J., & Young-Scholten, M., 2006).

Aby odejść od omawiania wyzwań, przed którymi stoją marginalizowane migrantki i uchodźczynie w nauce języka, ważne jest, aby podkreślić, że podczas pracy z dorosłymi uczniami (kobietami) edukatorzy muszą zintegrować podejście andragogiczne. Andragogia, która podkreśla samodzielny charakter dorosłych uczniów i znaczenie czerpania z ich życiowych doświadczeń, stanowi ramy dla dostosowywania nauczania języka do szczególnych potrzeb uczniów.

- W tym przypadku szczególne potrzeby marginalizowanych kobiet (migrantek i uchodźczyń) zostały szczegółowo omówione w Rozdziale 1 tego podręcznika.

- Z tego powodu, integrując zasady andragogiki w praktyce nauczania, kluczowe jest skuteczne tworzenie bardziej **angażującego i wzmacniającego** Środowiska nauczania (Bouchrika, 2024). W związku z tym wszystkie podejścia i sugestie dydaktyczne omówione w tym rozdziale będą zawsze uwzględniać podejście Andragogiczne.

Aby skutecznie uczyć języka obcego, niezbędne jest zrozumienie czterech podstawowych umiejętności językowych – **Słuchania, Mówienia, Czytania i Pisania** – oraz uświadomienie sobie ich znaczenia w procesie uczenia się. Umiejętności te stanowią fundament komunikacji i muszą być rozwijane **w sposób kompleksowy**. W kontekście **SLA** każda umiejętność odgrywa kluczową rolę w przyswajaniu języka i biegłości.

- Słuchanie (zrozumienie): zdolność do rozumienia mowy.
- Mówienie: zdolność do wyrażania siebie w mowie.
- Czytanie: zdolność do rozumienia tekstu pisanego.
- Pisanie: zdolność do artykulacji myśli w formie pisemnej.

Obraz 31. Źródło: Pexels/Kredyty: Thirdman

Zdolność rozumienia mówionego języka (tj. **rozumienie ze słuchu**) odgrywa istotną rolę w nauce i **używaniu drugiego języka (L2)**. Jest to niezbędna umiejętność do prowadzenia rzeczywistych działań komunikacyjnych w klasie (Ahmadi, 2016). Badania Cheunga (2010) sugerują nawet, że **rozumienie ze słuchu powinno być nabywane w pierwszej kolejności**, jeszcze przed mówieniem, czytaniem i pisanem. Dzieje się tak, ponieważ rozumienie ze słuchu jest „szkicem dla późniejszego **nabywania umiejętności mówienia**.” W związku z tym edukatorzy języków powinni odpowiadać na potrzeby swoich uczniów w rozwijaniu lepszego rozumienia ze słuchu, czyniąc to integralną częścią swojej praktyki nauczania (Ahmadi, 2016).

Ostatnie badanie przeprowadzone w Japonii zbadało, czy aktywne zajęcia w **dyskusjach grupowych (mówienie)** mogą pomóc w poprawie umiejętności rozumienia ze słuchu (w języku angielskim) **uczniów na niższym poziomie**. Wyniki pokazały znaczący wzrost wyników rozumienia ze słuchu uczestników, co sugeruje, że nauczanie pasywnych umiejętności, takich jak **rozumienie ze słuchu**, można poprawić poprzez **metody interaktywne**. To przemawia za integrowaniem aktywności dyskusyjnych w lekcjach rozumienia ze słuchu (Elmetaher, 2021).

Ponadto badanie dotyczące wykorzystania aplikacji mobilnej (w celu poprawy nauki języków), stosowanej przez nowo przybyłych migrantów uczących się języka szwedzkiego i kultury szwedzkiej, wykazało, że uczestnicy, którzy korzystali z **aplikacji mobilnych jako uzupełnienia tradycyjnego kursu szkoleniowego**, mieli lepszą **płynność i intonację** niż uczestnicy grupy kontrolnej. To sugeruje, że **celowe ćwiczenia ustne**, zwłaszcza wspierane przez technologię mobilną, mogą poprawić **pewność językową** i integrację w kraju przyjmującym (Thorén, 2014; Bradley i in., 2017).

Nadawanie Priorytetu Różnym Kanałom Informacji i Stylom Uczenia się

Edukacja zazwyczaj koncentruje się na **praktykach opartych na tekście**. Jednak nauczanie przy użyciu **języka pisanego** może stać się **problematyczne** w przypadku heterogenicznych grup o różnych umiejętnościach czytania i pisanie, a co ważniejsze, biorąc pod uwagę, że **język pisany może różnić się w zależności od kultury**. Ponadto edukatorzy powinni pamiętać, że gdy rozwijają się pierwsze umiejętności mówienia ucznia w nowym języku, nie ma powodu, aby oczekiwać, że cechy i użycie nowego języka będą drastycznie różnić się pod względem **gramatyki i/lub stylu komunikacji** od języka, którym uczeń już dysponuje (Bigelow & Schwarz, 2010). Zrozumienie tych niuansów jest kluczowe dla edukatorów, jeśli mają skutecznie uczyć obcych języków dorosłych uczniów, zwłaszcza tych z **małymi lub żadnymi umiejętnościami czytania i pisanie** (Van de Craats i in., 2006).

Badanie przeprowadzone wśród **edukatorów języka angielskiego** na Węgrzech i w Turcji wykazało, że uczniowie, którzy mieli pozwolenie na spontaniczne używanie języka angielskiego, często angażowali się w **kreatywną zabawę językową**, która charakteryzuje codzienną komunikację.

- • • Ta humorystyczna i kreatywna zabawa językowa aktywowała zasoby językowe uczniów oraz ich
- • • umiejętności metajęzykowe. **Nieplanowane i zabawne użycie języka** może być zatem **siłą**
- • • **motywującą**, która prowadzi do **aktywnego uczestnictwa** oraz **zwiększonego zainteresowania**
- • • komunikacją w klasie. Dlatego nauczanie języków powinno spełniać wymagania **interaktywnego i**
- • • **dynamicznego Środowiska**. Na podstawie tych danych edukatorzy mogą wykorzystać spontaniczne
- • • użycie języka oraz codzienną kreatywność w klasie (Illés & Akcan, 2016).

W związku z tym, w miejskich kontekstach w krajach rozwiniętych, podejście to staje się szczególnie istotne, gdy uwzględniamy różnorodne tło językowe i kulturowe **uczniów-migrantów**. Poniższe studium przypadku, przeprowadzone w jednym z takich miejskich Środowisk, dostarcza cennych wskazówek dotyczących skutecznych strategii wspierania interaktywnych, dynamicznych, a co najważniejsze, inkluzywnych Środowisk edukacyjnych.

Obraz 32. Źródło Pexels / napisy: rdne

• • • Imigranci i Uczniowie Angielskiego Jako Języka Obcego (ELL) w miejskiej klasie w USA [(Adams, 2017)]

• • •

• • • Opis: Niniejsze studium przypadku dotyczy miejskiego liceum usytuowanego niedaleko stolicy jednego z dużych stanów w Środkowym Zachodzie Stanów Zjednoczonych. Badanie miało miejsce w roku szkolnym 2015-2016. Przed jego rozpoczęciem liceum borykało się z problemami takimi jak problemy dyscyplinarne, wysoka liczba rezygnacji ze szkoły, prześladowania oraz niskie wyniki nauczania, zwłaszcza wśród **uczniów ELL oraz imigrantów**.

Scenariusz: W ciągu czterech lat poprzedzających badanie, szkoła zmagala się z niskimi wskaźnikami zdawalności obowiązkowego testu końcowego, niezbędnego do ukończenia szkoły. Tylko jeden na dziesięciu uczniów zdał ten test, a wyniki wśród imigrantów i uczniów ELL były jeszcze niższe.

Rozwiązanie/Wynik: W roku szkolnym 2015-2016 administracja szkoły wdrożyła model **współprowadzenia zajęć**, w którym edukatorzy współpracowali, **łącząc naukę języka akademickiego i umiejętności czytania i pisanie z jasnymi celami, które odnosiły się do doświadczeń i potrzeb uczniów**. To innowacyjne podejście miało na celu sprostanie wyzwaniom akademickim, przed którymi stali uczniowie imigranci i ELL.

Kluczowe wnioski: Szybki wzrost liczby uczniów imigrantów w szkołach miejskich ujawnił znaczącą lukę: wielu edukatorów nie jest odpowiednio przygotowanych do sprostania unikalnym potrzebom **uczniów imigrantów i ELL**. To podkreśla pilną potrzebę wyposażenia edukatorów w odpowiednie **narzędzia, umiejętności i najlepsze praktyki**.

W efekcie to studium przypadku stanowi wzór skutecznych praktyk oraz podkreśla znaczenie wrażliwości kulturowej i **interwencji budujących społeczność** w celu poprawy wyników nauczania i dobrostanu **uczniów imigrantów i ELL**.

W badaniu edukatorzy zintegrowali w swoich lekcjach **materiały dydaktyczne i doświadczenia, które były kulturowo istotne**, dbając, by treści odzwierciedlały różnorodne tło kulturowe uczniów. Tworzyli także środowisko, w którym uczniowie czuli się komfortowo, używając swojego języka ojczystego, co promowało akceptację i poczucie przynależności w klasie.

Dodatkowo, edukatorzy korzystali z **podejścia opartego na dociekaniu** oraz stawiali wysokie wymagania akademickie, zachęcając uczniów do **krytycznej refleksji**. Dzięki budowaniu społeczności uczących się, edukatorzy zmniejszali dystans między uczniami imigrantami a miejscowymi, **projektując lekcje, podczas których różnorodni uczniowie mogli współpracować i dzielić się swoimi osobistymi doświadczeniami**, tworząc środowisko pełne empatii i integracji.

Podsumowując, to holistyczne podejście nie tylko odpowiada na bieżące potrzeby edukacyjne, ale także wspiera długoterminowy rozwój społeczny i emocjonalny, czyniąc klasy bardziej **wspierającymi i sprawiedliwymi dla wszystkich uczniów**. Dlatego niniejsze studium przypadku jest przykładem najlepszych praktyk we współczesnej edukacji.

Jak podkreślono we wstępie do tego rozdziału, nauka **drugiego języka (L2)** jest kluczowa dla mniejszości uchodźczyń i migrantek, które posługują się innym językiem ojczystym, szczególnie w kontekście integracji ze społeczeństwem, w którym dominuje język potrzebny do edukacji, zatrudnienia i innych istotnych celów. Biegłość w L2 umożliwia tym kobietom **dostęp do lepszych możliwości pracy, pełniejsze uczestnictwo w życiu społeczności** oraz łatwiejsze i pewniejsze radzenie sobie w codziennym życiu. Jest to nie tylko środek komunikacji, ale także narzędzie integracji społecznej i osobistego wzmocnienia. W związku z tym edukatorzy dorosłych mają ogromną odpowiedzialność, aby tworzyć środowisko, które pomaga tym uczennicom przyswajać L2 w ich własnym tempie, a przede wszystkim kreować inkluzywną i empatyczną atmosferę, która zapewnia możliwość **rozwoju osobistego, społecznego i emocjonalnego**.

Aby skutecznie zintegrować cztery umiejętności językowe w nauczaniu języka obcego dla dorosłych, edukatorzy powinni stosować (oparte na badaniach) aktywne strategie nauczania dostosowane do każdej z tych umiejętności, na przykład:

Edukatorzy powinni skupić się na **rozumieniu ze słuchu i mówieniu** przed rozpoczęciem nauki czytania i pisanie, zwłaszcza w pracy z grupami heterogenicznymi, o zróżnicowanych poziomach umiejętności pisania i stylach uczenia się. Strategie multimodalne, które łączą dźwięk, mowę, muzykę, gesty i inne bodźce sensoryczne, mogą zapewnić znaczące i wszechstronne doświadczenie edukacyjne. Obrazy i filmy mogą służyć jako angażujące narzędzia, które budują oczekiwanie i uczą podstawowych treści i umiejętności językowych.

Wykorzystanie **opowiadania historii** może poprawić **umiejętności mówienia**. Dyskusje grupowe, w których uczniowie mogą opowiadać znaczące historie, promują umiejętność słuchania, co przynosi korzyści zarówno narratorowi, jak i słuchaczowi, tworząc jednocześnie **psychologicznie bezpieczne i inkluzywne środowisko** (Itzhakov i in., 2014). Projektowanie lekcji, w których różnorodni uczniowie współpracują poprzez aktywności mówione, naśladujące **komunikację w rzeczywistych sytuacjach**, takie jak odgrywanie ról, debaty i dyskusje, w których uczniowie dzielą się swoimi osobistymi doświadczeniami, może poprawić płynność językową i zwiększyć pewność siebie w posługiwaniu się językiem w praktycznych sytuacjach. Wykorzystanie podejść opartych na dociekaniu może pobudzać ciekawość i zaangażowanie, zachęcając uczniów do zadawania pytań i uczestniczenia w dyskusjach.

Dla **rozwoju umiejętności czytania** istotne jest dostarczanie różnorodnych materiałów, które odpowiadają **zainteresowaniom i poziomowi językowemu uczniów**. Mogą to być gazety, artykuły oraz powieści, które poszerzają słownictwo i poprawiają rozumienie tekstu. Wprowadzenie **tekstów multimodalnych** – materiałów czytelniczych łączących tekst z obrazami, filmami i innymi mediami – sprawia, że treść staje się bardziej **dostępna** i angażująca. Strategie wspólnego czytania, takie jak organizowanie grupowych sesji czytelniczych, również mogą być korzystne. W tych sesjach uczniowie czytają i omawiają teksty razem, pomagając sobie nawzajem w zrozumieniu i interpretacji materiału.

Zadania pisemne, takie jak wpisy do dziennika, eseje i ćwiczenia z pisania kreatywnego (opowiadanie historii), zachęcają do dokładności językowej i stymulują kreatywność, umożliwiając uczniom swobodniejsze wyrażanie siebie w nowym języku. Ważne jest, aby zadania pisemne były dostosowane do poziomu biegłości językowej uczniów. Dla osób o niskich umiejętnościach pisanie warto zacząć od prostych ćwiczeń, takich jak wpisy do dziennika i osobiste narracje. W miarę postępu umiejętności, należy wprowadzać bardziej złożone zadania, takie jak eseje i pisanie kreatywne. Tam, gdzie to możliwe, warto wprowadzić sesje recenzji rówieśniczej, w których uczniowie udzielają i otrzymują opinie na temat swojego pisanie, co sprzyja **współpracy i krytycznemu myśleniu**.

Podsumowując, ważne jest, aby dostrzegać złożoność i różne potrzeby marginalizowanych migrantów i uchodźców w nauce języka. Wymaga to kompleksowego podejścia, które koncentruje się nie tylko na **nauczaniu języka**, ale również na **rozwoju umiejętności czytania i pisanie oraz wrażliwości kulturowej**. Zrozumienie czterech umiejętności językowych – słuchania, mówienia, czytania i pisanie – oraz skutecznego nauczania tych umiejętności jest kluczowe dla integracji i wzmocnienia pozycji migrantek i uchodźczyń.

Obraz 33. Źródło Pexels / Kredyty: Gabby K.

2. Wdrażanie PBL w klasie języka obcego

Jak przedstawiono w studium przypadku „**Imigranci i Osoby Uczące się Języka Angielskiego (ELL) w miejskiej klasie w USA**”, wraz ze wzrostem globalnej migracji humanitarnej do krajów o wysokim wskaźniku alfabetyzmu (kraje rozwinięte), istnieje pilna potrzeba, a jednocześnie trudność w zapewnieniu kursów językowych i alfabetyzacji dla **dorosłych uczących się języka drugiego (L2)**, którzy mają **ograniczone lub zerowe umiejętności czytania i pisanie** (Malessa, 2018). W rezultacie edukatorzy stają przed wyzwaniem efektywnego nauczania języka różnorodnych uczniów, w tym **dorosłych uczących się L2 z ograniczonymi umiejętnościami alfabetyzacji**. Uczenie się oparte na projektach (**PBL**) wyłoniło się jako obiecujące podejście do sprostania temu wyzwaniu. W tym kontekście **PBL** może być skutecznym narzędziem dla edukatorów osób dorosłych, wspierającym migrantki i uchodźczynie **w nauce języka i integracji kulturowej**.

Czym jest PBL? Uczenie się oparte na projektach, czyli PBL, to nietradycyjna metoda nauczania. To podejście pedagogiczne stawia uczących się w centrum ich doświadczenia edukacyjnego, angażując ich w autentyczne, związane z rzeczywistością projekty, które wymagają **rozwiązywania problemów, krytycznego myślenia i współpracy**. W projektach PBL uczniowie wykorzystują swoje umiejętności i zrozumienie **w rzeczywistych sytuacjach**, co zachęca do głębszego zaangażowania **w język i kulturę**. Taka praktyczna immersja pozwala im zyskać wgląd w różne perspektywy, kwestionować stereotypy i rozwijać wzajemny szacunek, co ostatecznie wzmacnia ich świadomość kulturową. Dodatkowo, te praktyczne projekty ułatwiają znaczącą komunikację i integrację umiejętności językowych (Malessa, 2018; Petersen & Nassaji, 2016).

- • • Zrozumiałwszy metodę PBL, przejdźmy teraz do jej wariantów, które czynią naukę bardziej
- • • interesującą i praktyczną. Oprócz tradycyjnej metody PBL, istnieją warianty takie jak projekty
- • • związane z uczeniem przez służbę na rzecz społeczności oraz uczenie oparte na sztuce. Te
- • • adaptacje zapewniają różnorodne możliwości nauki, które odpowiadają różnym zainteresowaniom i
- • • stylom uczenia się, zapewniając bogatsze doświadczenie edukacyjne dla wszystkich uczniów.

2.1 Projekty związane z uczeniem przez służbę na rzecz społeczności (CBSL)

Projekty CBSL to inicjatywy edukacyjne, które łączą działalność społeczną z nauką akademicką, dając uczniom możliwość praktycznego zastosowania swojej wiedzy i umiejętności w rozwiązywaniu **rzeczywistych problemów i wyzwań**. W projektach CBSL uczniowie współpracują z partnerami społecznościowymi i interesariuszami, aby zidentyfikować, zaplanować i wdrożyć projekty, które przyczyniają się do poprawy ich społeczności. Te projekty mają na celu promowanie **zaangażowania obywatelskiego, odpowiedzialności społecznej oraz osobistego rozwoju**, jednocześnie wzmacniając zrozumienie treści kursu przez uczniów i tworząc znaczące powiązania między nauką w klasie a zaangażowaniem społecznym.

Projekty CBSL są kluczowym elementem metody **PBL**, ponieważ kładą nacisk na **zastosowanie wiedzy i umiejętności w autentycznych kontekstach**, jednocześnie wzmacniając więzi.

Obraz 34. Źródło: Pexels/Źródło: Rdne

- CBSL (Nauka przez Służbę na Rzecz Społeczności) jest coraz częściej wykorzystywane w edukacji języka obcego (L2), aby wspierać uczniów w interakcji ze społecznościami posługującymi się docelowym językiem. Badania empiryczne pokazują, że CBSL ma pozytywny wpływ na **biegłość językową, zrozumienie kulturowe, motywację oraz zaangażowanie obywatelskie uczących się języka**. Ogólnie rzecz biorąc, CBSL przynosi pozytywne rezultaty w edukacji językowej (Baker, 2019; Ciriza, 2023).

- Co więcej, według Sotelino-Losady i współpracowników (2021), CBSL zostało naukowo potwierdzone jako skuteczna metoda rozwijania **umiejętności pokrewnych oraz współpracy**. Jako metoda dydaktyczna, CBSL integruje doświadczenia z rzeczywistego świata, które promują zaangażowanie społeczne. W kontekście nauki języka, CBSL oferuje unikalne możliwości zarówno dla uczniów, edukatorów, jak i członków społeczności. Pomaga w kształtowaniu **uczniów świadomych obywatelsko, którzy rozumieją wartości demokratyczne**, co jest korzystne dla całej społeczności.

Nauka języka poprzez CBSL jest szczególnie istotna dla imigrantów i migrantów, ponieważ zapewnia praktyczne możliwości ćwiczenia języka. Bezpośrednia interakcja z rodzimymi użytkownikami języka jest kluczowa dla przyswajania języka i **wspiera podejście komunikacyjne**. W dzisiejszym zglobalizowanym świecie jesteśmy zmuszeni do nabywania **perspektyw międzykulturowych, wiedzy etycznej oraz umiejętności rozwiązywania problemów**. Umiejętności i wiedza te są tak ważne, aby przetrwać i odnieść sukces we współczesnym społeczeństwie, że są nawet włączane do wielu programów uniwersyteckich w Europie.

W związku z tym edukatorzy języków obcych stają przed wyzwaniem tworzenia okazji dla uczniów do praktykowania umiejętności językowych poza salą lekcyjną, do czego CBSL może się przyczynić (Wehling, 2011).

Zasadniczo, CBSL jest skuteczną metodą dla dorosłych uczących się języka, w szczególności imigrantów, ponieważ promuje pewność językową, kapitał społeczny i kulturowy oraz pozytywne kształtowanie tożsamości. Ta metoda opiera się na szacunku i sprawczości, promując zaangażowanie społeczne oraz praktyczne wykorzystanie języka (Riley, 2014).

2.2 Nauka oparta na sztuce

Nauka oparta na sztuce oznacza, że sztuka jest zintegrowana z rozdziałami nauczania w celu osiągnięcia celów edukacyjnych. Działania i/lub projekty oparte na sztuce to kreatywne doświadczenia edukacyjne, które włączają sztuki wizualne, sztuki performatywne lub inne formy artystycznego wyrazu do rozdziału nauczania. Te działania dają uczniom możliwość eksplorowania własnej kreatywności, wyrażania siebie oraz angażowania się w treści kursu w sposób znaczący i osobiście ważny. Działania oparte na sztuce mogą przybierać różne formy, w tym projekty plastyczne, przedstawienia teatralne, kompozycje muzyczne czy produkcje taneczne. Poprzez integrację sztuki w klasie, edukatorzy mogą zwiększyć zaangażowanie uczniów, wspierać połączenia między nauką akademicką a wyrażeniem artystycznym oraz promować rozwój społeczny i emocjonalny. Działania oparte na sztuce są często włączane do inicjatyw opartych na nauce przez projekty (PBL), aby ułatwić znaczące interakcje, budować więzi i wzbogacić proces nauki.

- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- • •

Następujący studium przypadku w UBC Learning Exchange podkreśla transformacyjny wpływ działań opartych na sztuce na naukę języków wśród starszych imigrantów. Integrując sztukę w programie nauczania języka, ta inicjatywa nie tylko poprawia umiejętności językowe uczestników, ale także zwiększa ich pewność siebie oraz buduje relacje społeczne, wzbogacając ogólne doświadczenie uczenia się.

Wzmacnianie nauki języka starszych imigrantów poprzez działania oparte na sztuce w UBC Learning Exchange, Kanada (Balyasnikova i Gillard, 2021)

Opis: To studium przypadku koncentruje się na Jacqui, uczestniczce projektu „**Seniors Thrive**”, mającego na celu wsparcie starszych imigrantów **w nauce języka angielskiego** oraz nawiązywaniu więzi społecznych. Udział Jacqui w różnych działaniach opartych na sztuce, takich jak **twórcze pisanie, rękodzieło i klub teatralny**, pomógł jej pokonać bariery językowe i zdobyć pewność siebie w mówieniu po angielsku.

Scenariusz: Jacqui początkowo miała trudności z mówieniem po angielsku, ale znalazła poczucie komfortu i pewności siebie dzięki **uczestnictwu w lekcjach konwersacji w języku angielskim oraz działaniach opartych na sztuce**. Przyjęła kreatywną ekspresję, włączając rysowanie i opisy w swój proces nauki, co ukazuje moc różnorodnych metod nauczania.

Rozwiązanie/Wynik: Projekt Seniors Thrive zintegrował **naukę języka z działaniami opartymi na sztuce**, oferując uczestnikom, takim jak Jacqui, możliwości przywódcze oraz wspierające środowisko społecznościowe. Jacqui, razem z innymi, doświadczyła zwiększonej pewności siebie w mówieniu po angielsku i poszerzyła swoje sieci społeczne. Działania oparte na sztuce nie tylko ułatwiły rozwój językowy, ale także wzmocniły głosy starszych uczniów poza ich najbliższymi społecznościami.

Kluczowe wnioski: Przykład Jacqui ilustruje transformacyjny potencjał działań opartych na sztuce w nauce języka przez dorosłych, gdy programy są projektowane z myślą o elastyczności i zaangażowaniu społeczności. Łącząc naukę języka z kreatywną ekspresją, podróż Jacqui podkreśla znaczenie różnorodnych podejść do nauki w kształtowaniu poczucia własnej wartości, nawiązywaniu relacji społecznych i wzajemnym zrozumieniu wśród starszych imigrantów. To podkreśla znaczenie tworzenia inkluzywnych przestrzeni, w których różnorodni uczniowie mogą się rozwijać i realizować swój pełny potencjał.

- Na tym etapie konieczne jest wyraźne rozróżnienie między PBL a innymi podejściami do nauki. Z
- jednej strony PBL polega na pracy nad kompleksowymi projektami **przez dłuższy czas, często**
- **trwającymi tygodnie lub cały kurs.** PBL jest skuteczne, ponieważ promuje głębokie poczucie
- sprawczości i pewności siebie poprzez intensywne i długotrwałe działania. Na przykład nauka dialogu
- do występu teatralnego może zająć tygodnie (działanie oparte na sztuce). Niemniej jednak nie zawsze
- jest tak, że projekt musi trwać cały kurs, aby był angażujący. PBL może być również
- wykorzystywane jako środek do zaprojektowania pojedynczej lekcji.

Stąd podobnym podejściem do **PBL** jest **nauczanie oparte na zadaniach (TBL)**, które koncentruje się na krótszych, praktycznych działaniach, takich jak **autentyczne zadania i/lub działania oparte na badaniach**. Te działania są zaprojektowane tak, aby mogły być zakończone w krótszym czasie, takim jak **pojedyncza lekcja lub kilka dni**. TBL również zapewnia znaczące, praktyczne doświadczenia edukacyjne, które promują umiejętności takie jak współpraca, komunikacja i podejmowanie decyzji w bezpośrednim kontakcie.

Obraz 35. Źródło: Pexels / Kredyty: Israwmx

Obraz 35. Źródło: Pexels / Autorzy: Brett Sayles

Badania oparte na zadaniach w nauce L2 dla dorosłych imigrantów w czasach kryzysu humanitarnego: wyniki z dwóch ogólnokrajowych projektów w Grecji (2017)

Opis: Badania George'a Androulakisa i współpracowników (2017) dotyczyły dorosłych imigrantów **spoza UE mieszkających w Grecji**, w tym **bezrobotnych, matek, osób z niepełnosprawnościami oraz tych, którzy nie potrafią czytać i pisać**. Głównym celem było wsparcie ich w procesie integracji, umożliwiając im przedstawienie własnych historii oraz opracowanie specjalistycznego kursu języka greckiego opartego na podejściu zadaniowym.

Scenariusz: Badacze przeprowadzili analizę potrzeb i odkryli, że główne wyzwania, z jakimi mierzą się dorośli imigranci w Grecji, obejmują **konieczność znalezienia pracy, poprawę sytuacji ekonomicznej, integrację społeczną, skuteczną komunikację** z instytucjami publicznymi oraz szkołami ich dzieci, a także rozwiązywanie problemów biurokratycznych związanych z ich statusem prawnym. Imigranci podkreślali, że od kursów językowych **oczekiwali przede wszystkim praktycznych umiejętności i wiedzy, szczególnie w zakresie formalnej komunikacji i pisania**, co pozwoliłoby im skuteczniej dochodzić swoich praw i wykonywać obowiązki zawodowe. Były to umiejętności, których **nie mogli zdobyć poprzez codzienny kontakt z językiem**.

- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- • •

Rozwiązanie/Wynik: Wybrano **podejście oparte na uczeniu się przez zadania (TBL)**, ponieważ angażuje ono uczestników poprzez procesy komunikacyjne, które wymagają między innymi rozwiązywania problemów i podejmowania decyzji. Analiza wykazała, że to podejście było skuteczne i prowadziło do budowania zespołu, kształtowania tożsamości oraz wzmocnienia. Uczestnicy **dzielili się doświadczeniami i uczuciami, co prowadziło do bardziej aktywnego uczestnictwa**. Na przykład, jedna z uczestniczek kursu językowego, Nigeryjka, podzieliła się swoimi doświadczeniami związanymi z karą cielesną w Nigerii, co zachęciło innych do udziału i dzielenia się swoimi historiami (dane z wywiadu z 29-letnią kobietą, która w czasie wywiadu mieszkała w Grecji od 5 lat).

Kluczowe Wnioski: Badanie wykazało, że **TBL** jest bardzo skuteczne w zakresie integracji językowej i wzmocnienia dorosłych imigrantów. To podejście nie tylko zaspokajało ich potrzeby komunikacyjne, ale także promowało budowanie zespołu i aktywne uczestnictwo. Przede wszystkim podkreślono znaczenie zwrócenia uwagi zarówno na umiejętności językowe, jak i na procesy społeczne. Imigranci, którzy uczestniczyli w analizie potrzeb, **stwierdzili, że ich potrzeby były bardziej związane z rozumieniem procesów i umiejętności społecznych, takich jak poszukiwanie pracy w Grecji czy wymagane dokumenty do uzyskania karty bezrobotnego, niż z dokładnością językową**. Główne obszary zidentyfikowane w analizie obejmowały **szkołę, dom i rodzinę, mobilność, pracę, zdrowie oraz codzienną komunikację**. Ponadto, aktywności, w których dzielono się osobistymi doświadczeniami, były kluczowe dla sukcesu kursów językowych, ponieważ pozwalały uczestnikom na nawiązywanie kontaktów towarzyskich i uczenie się od historii innych.

Połączenie PBL i TBL zapewnia zrównoważone doświadczenie edukacyjne, które oferuje zarówno głębokość długoterminowych projektów, jak i praktyczność krótszych zadań. Ta mieszanka dostarcza uczestnikom umiejętności i pewności siebie, których potrzebują, aby odnieść sukces w realnym świecie.

Autentyczne zadania są zatem komponentem TBL i stanowią konkretne zadanie w ramach tego podejścia, które ma na celu symulację wyzwań z rzeczywistego życia, z którymi profesjonalści mogą się spotkać i które wymagają praktycznych i natychmiastowych rozwiązań. Oznacza to, że podkreślają one natychmiastową aplikację w rzeczywistym świecie.

2.3 Autentyczne zadania i działalności oparte na problemach

Jak wspomniano wcześniej, autentyczne zadania to doświadczenia edukacyjne, które stawiają uczestników przed problemami, scenariuszami lub zadaniami z rzeczywistego świata, które wymagają krytycznego myślenia, rozwiązywania problemów i twórczych rozwiązań. Te aktywności angażują uczestników w znaczące, praktyczne możliwości uczenia się, które umożliwiają zastosowanie i rozwój umiejętności wykraczających poza tradycyjne ćwiczenia w klasie. Na przykład, zadania mogą obejmować pisanie CV w języku angielskim lub nawet pisanie propozycji biznesowej.

- • • Działania oparte na problemach wykorzystują **złożone problemy z rzeczywistego Świata jako Środek do nauki koncepcji i zasad**. To podejście obejmuje takie zadania, jak analiza studiów przypadków oraz odgrywanie ról. W klasie językowej uczniowie mają okazję uczestniczyć w aktywnościach, które odzwierciedlają codzienne sytuacje, z jakimi mogą się spotkać, np. korzystanie z komunikacji miejskiej, robienie zakupów spożywczych czy umawianie wizyt. Przykładowo, analizując pisemne studia przypadków w poszukiwaniu rozwiązań lub improwizując scenki, wcielając się w role na podstawie opisanych postaci.

Ogólnie rzecz biorąc, istota nauki opartej na problemach pozostaje taka sama: **stosowanie wiedzy do rozwiązania problemu ze Świata rzeczywistego**. Podsumowując w prostych słowach, w kontekście nauki języka, nauka oparta na problemach polega na intensywnym myśleniu w celu rozwiązania rzeczywistych problemów, podczas gdy autentyczne zadania dotyczą zastosowania języka w realny, praktyczny sposób.

Obraz 36. Źródło: Pexels/Źródło: Retha Ferguson

2.4 Uczenie się oparte na badaniach (IBL)

IBL to podejście, w którym uczniowie aktywnie uczestniczą, zadając pytania, poszukując odpowiedzi i zdobywając nowe zrozumienie. Koncentruje się na ciekawości ucznia, krytycznym myśleniu i umiejętnościach rozwiązywania problemów. W **IBL** uczniowie przejmują odpowiedzialność za swoje uczenie się poprzez: **zadawanie pytań, badania, opracowywanie rozwiązań, współpracę i komunikację oraz refleksję**. W ramach PBL, IBL jest kluczowym elementem, który napędza proces uczenia się.

Istnieje wiele korzyści z integracji PBL w klasie języków obcych, w tym promowanie **znaczącej komunikacji, poprawę umiejętności językowych oraz zwiększenie motywacji uczniów**. Oto kilka strategii skutecznego wdrażania PBL w klasie języków obcych:

- Projektuj projekty/zadania/aktywności, aby włączyć wszystkie cztery umiejętności językowe – **słuchanie, mówienie, czytanie i pisanie**.
- Zachęcaj do współpracy i pracy zespołowej wśród uczniów, przydzielając im projekty grupowe, które wymagają **współpracy, komunikacji i negocjacji**. Projekty współpracy nie tylko poprawiają umiejętności językowe, ale również promują kompetencje interpersonalne i międzykulturowe.
- Planowanie możliwości **refleksji i samooceny** w trakcie całego cyklu programu. Zachęcanie uczniów do refleksji nad swoim procesem uczenia się, rozpoznawania wyzwań i sukcesów oraz ustalania celów na poprawę. Ocenianie osiągnięć ucznia na podstawie zarówno finalnych projektów lub prezentacji, jak i procesu badawczego, współpracy oraz krytycznego myślenia.

Podsumowując, PBL oferuje dynamiczne i angażujące podejście do nauczania języków, które pozwala uczniom stosować umiejętności językowe **w autentycznych kontekstach oraz rozwijać niezbędne kompetencje w zakresie komunikacji i współpracy**. Integrując PBL w klasie języków obcych, edukatorzy mogą umożliwić uczniom stawanie się kompetentnymi i pewnymi siebie uczniami języków, którzy są w stanie zmierzyć się z realnymi zadaniami i wyzwaniami językowymi.

3. Scenariusze z życia codziennego do nauki języka

Wprowadzenie nauki opartej na projektach (PBL) w programach nauczania języków obcych dla marginalizowanych uchodźczyń i imigrantek jest kluczowym krokiem w promowaniu inkluzywnego i wzmacniającego środowiska edukacyjnego.

Jak podkreśla Adams (2017), niezbędne jest, aby programy edukacji językowej oraz agencje rządowe priorytetowo traktowały rozwój zawodowy i wsparcie dla edukatorów pracujących z uczniami o **niskiej sprawności literowej w nauce drugiego języka (L2)** oraz **w nabywaniu umiejętności czytania i pisanie (LESLLA)**. Oznacza to wyposażenie edukatorów w niezbędne szkolenie w zakresie metod opartych na badaniach, które odpowiadają na specyficzne potrzeby i wyzwania uczniów LESLLA.

Integrując PBL w klasie językowej, edukatorzy mogą stworzyć **dynamiczne i immersyjne doświadczenia edukacyjne**, które nie tylko ułatwiają przyswajanie języka, ale także promują integrację kulturową, krytyczne myślenie oraz zaangażowanie społeczne. Ponadto PBL umożliwia marginalizowanym kobietom przejęcie kontroli nad swoją ścieżką edukacyjną, rozwijając **poczucie sprawczości, pewności siebie i przynależności**. W przyszłości konieczne jest stałe inwestowanie w szkolenia (edukatorów) oraz rozwój programów nauczania, aby zapewnić ciągły sukces i wpływ PBL na poprawę wyników edukacyjnych oraz integrację społeczną marginalizowanych uchodźczyń i imigrantek.

Autentyczne zadania lub działania problemowe to doświadczenia edukacyjne, które **konfrontują uczniów z rzeczywistymi problemami, scenariuszami lub zadaniami, które wymagają krytycznego myślenia, rozwiązywania problemów i twórczych rozwiązań**. Te działania są zaprojektowane tak, aby angażować uczniów w znaczące, praktyczne doświadczenia edukacyjne, które odzwierciedlają złożoność rzeczywistego świata. Realizując projekty i/lub autentyczne zadania, uczniowie rozwijają ważne umiejętności, takie jak **współpraca, komunikacja i podejmowanie decyzji**, jednocześnie pogłębiając swoje zrozumienie pojęć i treści kursu. Autentyczne zadania są istotnym elementem **PBL**, ponieważ dają uczniom możliwość zastosowania swojej wiedzy i umiejętności w odpowiedni i znaczący sposób, sprzyjając połączeniu między nauką w klasie a zastosowaniem w rzeczywistym świecie.

Wprowadzenie PBL do klasy języków obcych promuje znaczącą komunikację, poprawia umiejętności językowe oraz zwiększa motywację uczniów. Oto kilka przykładów **projektów i zadań** dla dorosłych uchodźców i migrantów, z którymi mogą pracować **w klasie L2**:

3.1 PBL (Oparte na badaniach)

Oto usystematyzowane podejście do projektu wywiadu, w ramach którego uczniowie przeprowadzają wywiady z osobami, które mówią w języku ojczystym lub innymi migrantami/uchodźcami na temat ich doświadczeń:

- **Projekt wywiadu:** Odkryte podróże

- **Cel:** Zbadanie i udokumentowanie osobistych historii migracyjnych w celu promowania empatii i zrozumienia wśród uczniów.
- Praktykowanie umiejętności komunikacyjnych (słuchanie, zadawanie pytań i podsumowywanie).

- **Instrukcje:**

- Uczniowie tworzą pary lub małe grupy.
 - Każda grupa wybiera osobę mówiącą w języku ojczystym lub migranta/uchodźcę, który jest gotowy opowiedzieć o swoich doświadczeniach.
 - Umawiają się na wywiad z wybraną osobą.
 - Wywiad można przeprowadzić osobiście, przez wideokonferencję lub w formie pisemnej (np. korespondencja e-mailowa).

- **Kroki:**

- **Przygotowanie:**

- **Badania:** uczniowie przygotowują pytania dotyczące migracji, adaptacji kulturowej, wyzwań i odporności.

- **Rozważania etyczne:** W klasie omów z uczniami aspekty takie jak wrażliwość, szacunek i zgoda podczas przeprowadzania wywiadu z kimś na temat osobistych doświadczeń.
- **Wybór formatu:** Uczniowie powinni z góry zdecydować, czy chcą stworzyć podcasty, filmy czy pisemne profile.
- **Nagrywanie wywiadu:** Uczniowie powinni wziąć pod uwagę różne narzędzia potrzebne do nagrywania audio, wideo lub notatek pisemnych. Na podstawie swojego poziomu znajomości powinni się z nimi zapoznać przed przeprowadzeniem wywiadu.
- **Przeprowadzanie wywiadu:**
 - **Aktywne słuchanie:** Uczniowie słuchają uważnie i pozwalają osobie udzielającej wywiadu mówić swobodnie.
 - **Pytania otwarte:** Zachęcaj uczniów do zadawania pytań, które skłaniają do szczegółowych odpowiedzi (np. „Czy możesz opisać znaczący moment w swojej podróży?”).
 - **Pytania uzupełniające:** Poruszaj konkretne aspekty (np. „Jak radziłeś sobie z barierami językowymi?”).
- **Refleksja:**
 - Po wywiadzie uczniowie mogą spędzić czas na dyskusji o swoich wrażeniach i odkryciach z członkami zespołu.
- **Tworzenie:**
 - **Podcasty:** Uczniowie edytują wywiady w odcinki podcastów i dodają kontekst oraz refleksje.
 - **Filmy:** Tworzenie krótkich dokumentów, które zawierają elementy wizualne i narrację.
 - **Pisemne profile:** Komponowanie interesujących narracji na podstawie treści wywiadu.
- **Prezentacja i dalsze refleksje:**
 - **Prezentacje:** Każda grupa prezentuje swój projekt w klasie.
 - **Refleksja:** Grupy mogą omówić z resztą klasy wspólne tematy, emocje i wyciągnięte wnioski.
 - **Budowanie empatii:** Zachęcaj uczniów do sympatyzowania z doświadczeniami osób udzielających wywiadów.
- **Skupienie języka:**
 - Aktywne słuchanie.
 - Formułowanie pytań (pytania typu Wh-, pytania uzupełniające).
 - Słownictwo związane z migracją, emocjami i opowiadaniem historii.

Pamiętaj, aby dostosować ten projekt do poziomu językowego uczniów oraz dostępnych zasobów. To potężny sposób na promowanie międzykulturowego zrozumienia i docenienie różnych narracji.

Obraz 37. Źródło: Pexels/Źródło: George Milton

3.2 CBSL

- **Projekt Usług Społecznych:** współpraca z lokalnymi organizacjami. Uczniowie mogą tworzyć zasoby językowe (np. wielojęzyczne przewodniki) lub oferować wsparcie językowe innym imigrantom/migrantom.
- **Partnerstwa Wymiany Językowej:** łączenie uczniów z native speakerami, którzy chcą nauczyć się ich języka. Mogą spotykać się regularnie, aby ćwiczyć rozmowy i wymianę kulturową.
- **Możliwości Wolontariatu:** łączenie uczniów z organizacjami non-profit, w których mogą wykorzystać swoje umiejętności językowe. Na przykład mogą pomagać na lokalnych wydarzeniach, tłumaczyć dokumenty lub uczyć innych.
- **Prezentacje Kulturalne:** organizacja wydarzeń kulturalnych, podczas których uczniowie prezentują swoje tradycje, muzykę, tańce i jedzenie. To sprzyja wzajemnemu zrozumieniu kulturowemu i praktyce językowej.

Działania artystyczne:

- **Zadanie:** Postrzeganie rzeczy – narodowe stereotypy przez obrazy (Konsorcjum Projektu Nauczania Kultury, 2006).
 - **Cele:** Skłonienie uczniów do badania i podsumowywania aspektów kulturowych za pomocą obrazów.

- Zachęcanie do zrozumienia międzykulturowego i dyskusji.
- Kwestionowanie stereotypów.

- **Instrukcje:**

- Runda pierwsza: Uczniowie są proszeni o oglądanie zdjęć bez komentarzy.
- Runda druga: Następnie zachęca się ich do zadawania pytań i komentowania zdjęć.
- Uczniowie są zachęceni do tworzenia par lub małych grup.
- Następnie zachęca się ich do zebrania kolekcji zdjęć, które ich zdaniem dokładnie odzwierciedlają ich kulturę.
- Prezentacja kolaży: Małe grupy raportują do całej grupy.
- Przeprowadzana jest dyskusja grupowa.
- Wystawa kolaży.

- **Kroki**

- Wkład edukatora: Wystawa kultury (kraju):
 - Pokaż kilka zdjęć, które dają przegląd kultury (tego samego kraju) [kraju, którego grupa nie zna].
 - Wystawa kultury (kraju gospodarza).
 - Użyj projektora, aby pokazać zdjęcia. Alternatywnie, możesz również dostarczyć wydrukowane zdjęcia, wycinki z gazet i czasopism, z których uczniowie mogą wybierać.
 - Zachęć uczniów do komentowania i zadawania pytań o zdjęcia.
- **Utworzenie podsumowania kulturowego obrazu:**
 - Małe grupy (do 4 uczniów) dyskutują i wybierają obrazy, które dokładnie odzwierciedlają ich własną kulturę.
 - Działania praktyczne: Zachęć uczniów do korzystania z papieru, długopisów, kredek itp.
- **Prezentacja grupowa i raport:**
 - Każda mała grupa prezentuje swój kolaż całej klasie i raportuje o swoim wyborze zdjęć oraz wyjaśnia swoje uzasadnienie.
- Dyskusja po prezentacji:
 - Omów znane stereotypy przedstawione w wybranych obrazach.
 - Zidentyfikuj niespodziewane wybory obrazów i ich powody.
 - Porównaj wybory między rodzimymi mieszkańcami a migrantami/imigrantami/uchodźcami.
 - Omów trudności związane z wyborem obrazów.
 - Moderowana dyskusja z całą grupą.
- Wystawa kolaży

- Skupienie na języku:
- Aktywne słuchanie.
- Rozwój słownictwa związany z aspektami kulturowymi, stereotypami i opisami obrazów.

Rozszerzenie:

- Uczniowie mogą dalej badać tematy kulturowe, pisząc eseje lub raporty na podstawie swoich doświadczeń z kolażem (dostosuj to zadanie do poziomu).
- Zachęcaj uczniów do tworzenia cyfrowych wersji swoich kolaży i dzielenia się nimi z innymi klasami lub na platformach internetowych, aby promować wymianę kulturową i zrozumienie poza klasą.

Ta aktywność artystyczna pomaga edukatorom rozwijać świadomość kulturową i zrozumienie uczniów. Prowadząc uczniów do analizy i omawiania obrazów, które odzwierciedlają kulturowe stereotypy i niuanse, promujesz krytyczne myślenie i umiejętności efektywnej komunikacji. Dzięki współpracy w grupach i ułatwionym dyskusjom uczniowie rozwijają umiejętność pracy w zespole oraz empatię, jednocześnie pogłębiając swoje uznanie dla różnorodności kulturowej. Na koniec pamiętaj, aby dostosować te aktywności do zainteresowań, poziomu językowego i tła kulturowego swoich uczniów.

3.4. Autentyczne zadania

Oto autentyczne zadanie dla dorosłych uchodźców i migrantów, które mogą realizować w klasie:

- **Zadanie:** „Moja podróż” Oś czasu
 - **Cel:** Ćwiczenie opowiadania, sekwencjonowania i używania czasów przeszłych.
 - **Instrukcje:**
- Poproś uczniów o stworzenie osi czasu swojej życiowej podróży. Powinni uwzględnić ważne wydarzenia, kamienie milowe i doświadczenia.
- Zachęć ich do używania zarówno opisów pisemnych, jak i elementów wizualnych (rysunki, zdjęcia lub symbole).
- Przypomnij im, aby skupili się na kluczowych momentach związanych z ich doświadczeniami migracyjnymi lub uchodźczymi.
- **Kroki:**
 - **Burza mózgów:** Niech uczniowie indywidualnie przemyślą swoje wydarzenia życiowe.
 - **Szkic:** W parach lub małych grupach uczniowie mogą dzielić się swoimi historiami i pomagać sobie w organizacji osi czasu.
 - **Prezentacja:** Każdy uczeń prezentuje swoją oś czasu klasie i wyjaśnia znaczenie każdego wydarzenia.
 - **Dyskusja:** Angażuj klasę w dyskusję na temat wspólnych tematów, wyzwań i odporności.

- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- Skupienie na języku:
 - Użycie czasów przeszłych.
 - Słownictwo związane z rodziną i uczuciami.
- Rozszerzenie:
 - Uczniowie mogą korzystać z narzędzi online lub aplikacji, aby stworzyć cyfrową wersję swojego osi czasu.
 - Zachęć ich, aby przeprowadzali wywiady między sobą, aby zebrać więcej szczegółów do swoich osi czasu.

Obraz 38. Źródło: Pexels/Źródło: Cottonbro

3.5 IBL

Pytania, które można wykorzystać w lekcjach językowych, aby promować międzykulturową kompetencję uczniów:

- *Struktury i role rodzinne:*
 - **Pytanie:** Jaką rolę odgrywają starsi w rodzinie w twoim kraju?
 - **Badania:** Zbadaj tradycyjne role rodzinne w rodzinach marokańskich i francuskich oraz omów, jak wpływają one na życie codzienne.
- *Obchody kulturowe i zgromadzenia:*
 - **Pytanie:** Jakie są kluczowe elementy obchodów wesela w Gambii i na Cyprze?
 - **Badania:** Zbadaj znaczenie rytuałów ślubnych w Gambii i na Cyprze.

- **Pytanie:** Jak Hiszpanie obchodzą Boże Narodzenie? Jaką rolę odgrywa „sobremesa” w hiszpańskich spotkaniach rodzinnych?
- **Badania:** Zbadaj hiszpańskie tradycje świąteczne i ich kulturowe znaczenie.
- *Przełamywanie stereotypów:*
 - **Pytanie:** Jakie stereotypy są związane z włoskimi plażowiczami?
 - **Badania:** Analizuj rzeczywiste zachowania na włoskich plażach i omów, czy odpowiadają one powszechnym stereotypom, czy im przeczą.

Dostosuj te działania do zainteresowań, poziomu językowego i tła kulturowego twoich uczniów.

Obraz 39. Źródło: Pexels/Źródło: israwmx

- • • Uwzględnienie **scenariuszy z życia codziennego jest kluczowe zarówno w PBL, jak i w autentycznych zadaniach.** Dzięki tym scenariuszom nauka staje się bardziej znacząca i praktyczna, co zwiększa motywację uczniów oraz łączy działania podejmowane w klasie z ich realnym zastosowaniem. Takie podejście wzmacnia uczniów, zwłaszcza tych z marginalizowanych środowisk, dostarczając im umiejętności i pewności siebie, które są niezbędne do odnalezienia się w nowym otoczeniu. **PBL**, z jego kompleksowymi i **widowiskowymi projektami**, ułatwia przyswajanie języka, integrację kulturową, krytyczne myślenie oraz zaangażowanie w społeczność. Umożliwia uczniom uczestniczenie w długoterminowych, wspólnych projektach, które wymagają ciągłego dociekania i zastosowania wiedzy.

Krótsze aktywności, takie jak **autentyczne zadania** i/lub **IBL**, również znacznie wzmacniają naukę języka. Choć **trwają krócej**, te działania oferują znaczące, praktyczne doświadczenia, które odzwierciedlają złożoność rzeczywistego świata i pomagają rozwijać umiejętności współpracy, komunikacji oraz podejmowania decyzji.

Podsumowując, poprzez połączenie PBL z tymi krótszymi, ukierunkowanymi zadaniami, edukatorzy mogą stworzyć wszechstronne i wzbogacające doświadczenie edukacyjne. Ciągłe **inwestowanie w szkolenie edukatorów oraz rozwój programu nauczania jest kluczowe, aby maksymalizować wpływ tych metod** i zapewnić lepsze wyniki edukacyjne oraz integrację społeczną dla marginalizowanych uchodźczyń i migrantek.

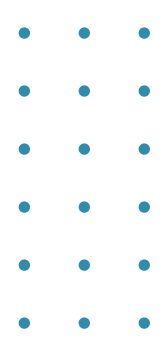

PODSUMOWUJĄC

Ten rozdział bada transformacyjny potencjał **uczenia się opartego na projektach (PBL)** w zakresie nabywania języków, koncentrując się na jego integracji w klasie języka obcego. Rozpoczyna się przeglądem znaczenia **umiejętności słuchania, mówienia, czytania i pisania** w nauczaniu i uczeniu się języków. Rozdział podkreśla znaczenie uwzględnienia zmieniających się potrzeb marginalizowanych migrantek i uchodźczyń w edukacji dorosłych. Akcentuje rolę **nauki języka** w promowaniu **integracji społecznej i wzmocnienia pozycji**.

Ponadto podkreśla potrzebę opracowywania aktywności klasowych i projektów, które odzwierciedlają **rzeczywiste scenariusze i promują znaczącą komunikację** oraz zrozumienie kulturowe. Rozdział zawiera przykłady różnych typów **projektów i działań PBL**. Wreszcie, dzięki praktycznym wskazówkom, studiom przypadków i aktywnościom praktycznym zawartym w tym rozdziale, edukatorzy będą mogli projektować i wdrażać projekty kulturowo odpowiednie, które poprawiają umiejętności językowe uczniów oraz ich kompetencje międzykulturowe. Aby rozwinąć ten temat, należy przejść do **Rozdziału 6, który dotyczy „Programów wspólnej nauki i mentoringu”** oraz analizuje korzyści płynące z mentorstwa rówieśniczego dla migrantek i uchodźczyń. Dodatkowo należy poszukać dalszej lektury i studiów przypadków dotyczących PBL oraz jego zastosowania w klasie językowej w **sekcji zasobów dodatkowych** tego rozdziału.

Aby pogłębić swoją wiedzę, prosimy o wypełnienie **sekcji samooceny**, która zawiera trzy pytania wielokrotnego wyboru, aby pomóc Ci przeglądać i utrwalać kluczowe koncepcje omówione w rozdziale. Postępując zgodnie z tymi krokami, pogłębisz swoje zrozumienie i wdrożenie PBL oraz przyczynisz się do wzmocnienia pozycji i integracji społecznej marginalizowanych migrantek i uchodźczyń.

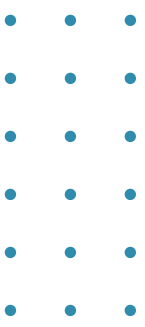

TEMAT DO PRZEMYŚLEŃ

Jak można dostosować zasady uczenia się opartego na projektach, aby lepiej służyły unikalnym potrzebom i wyzwaniom, przed którymi stoją migrantki i uchodźczynie o niskim lub braku umiejętności czytania i pisanie w zakresie nabywania języka? Jakie konkretne strategie lub modyfikacje można wdrożyć, aby zapewnić inkluzyjność, zaangażowanie i znaczące doświadczenia edukacyjne dla tej grupy?

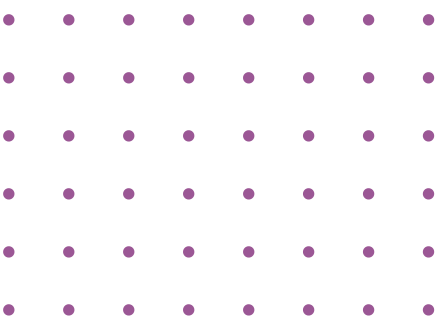

SAMOOCENA

- **Jaki jest główny cel uczenia się opartego na projektach (PBL)?**
 - Zapamiętywanie faktów i liczb
 - Angażowanie uczniów w autentyczne, rzeczywiste projekty
 - Pasywne przyswajanie informacji
- **Jaki jest główny cel projektów związanych z nauką służby w edukacji?**
 - Promowanie rywalizacji akademickiej wśród uczniów
 - Zapewnienie możliwości zastosowania zdobytej wiedzy w rzeczywistych problemach
 - Ograniczenie zaangażowania uczniów w działalność społeczności
- **Które z poniższych najlepiej opisuje rolę autentycznych zadań w nauce języka?**
 - Autentyczne zadania koncentrują się na mechanicznym zapamiętywaniu słownictwa.
 - Autentyczne zadania obejmują scenariusze z życia codziennego i promują znaczącą komunikację.
 - Autentyczne zadania stawiają na ćwiczenia gramatyczne ponad praktyczne użycie języka.

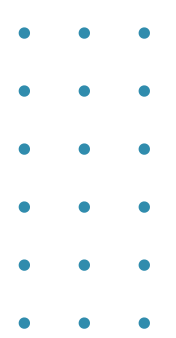
ROZDZIAŁ 6: PROGRAMY WSPÓLNEJ NAUKI I MENTORINGU

WPROWADZENIE

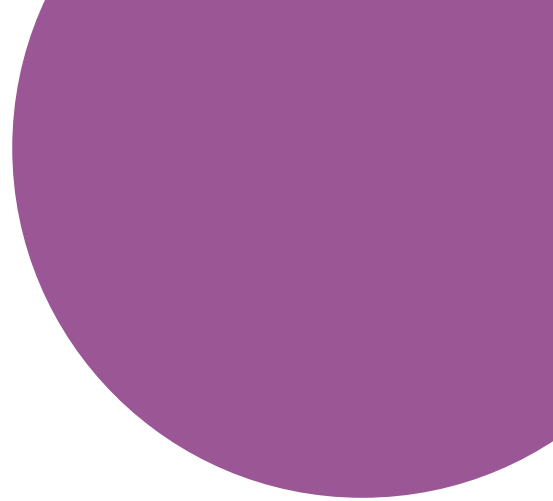
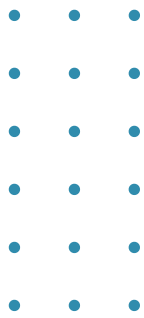
Migracja, obejmująca przemieszczanie się ludzi z jednego miejsca do drugiego, może wiązać się z różnorodnymi wyzwaniami i problemami, szczególnie dla migrantek. Migrantki są szczególnie narażone z powodu wielu czynników wynikających z ich płci, statusu migracyjnego i często ich sytuacji społeczno-ekonomicznej. Napotykają wyzwania społeczne i kulturowe, takie jak ograniczona znajomość języka kraju przyjmującego, co może utrudniać im dostęp do usług, zrozumienie swoich praw i integrację ze społecznością. Migrantki mogą doświadczać izolacji kulturowej i trudności w dostosowywaniu się do nowych norm społecznych, co dodatkowo pogłębia ich wrażliwość. Często doświadczają dyskryminacji i rasizmu, co może wpływać na ich zdolność do znalezienia zatrudnienia, mieszkania i akceptacji społecznej. Migracja może prowadzić do separacji rodzin, powodując emocjonalny i psychologiczny stres związany z relokacją. Różnice w religii i praktykach kulturowych mogą prowadzić do nieporozumień, uprzedzeń i napięć społecznych między migrantkami a lokalnymi społecznościami.

Mentoring jest kluczowy dla migrantek z różnych powodów, odpowiadając na unikalne wyzwania, przed którymi stoją, i umożliwiając im odniesienie sukcesu w nowych środowiskach. Istnieje kilka kluczowych powodów, dla których mentoring jest szczególnie ważny dla migrantek, takich jak:

- **Możliwości zatrudnienia:** Mentoring może pomóc migrantkom zrozumieć rynek pracy, opracować strategie poszukiwania pracy oraz poprawić swoje umiejętności w zakresie tworzenia CV i przeprowadzania rozmów kwalifikacyjnych.
 - **Rozwój umiejętności:** Mentoring może wspierać w identyfikacji i rozwijaniu niezbędnych umiejętności do awansu zawodowego, w tym znajomości języka oraz umiejętności technicznych.
-

- W tym rozdziale, zatytułowanym "Programy wspólnej nauki i mentoringu", zaprezentujemy korzyści płynące z uczenia się rówieśniczego i mentoringu, ich zalety, a przede wszystkim ich użyteczność dla migrantów i uchodźców.

- Rozpoznać korzyści z mentoringu rówieśniczego dla migrantów i uchodźców.
- Zrozumieć potrzebę mentoringu rówieśniczego w celu poprawy możliwości uczenia się i zatrudnienia migrantów i uchodźców.
- Zrozumieć, dlaczego wspierające sieci poprzez relacje rówieśnicze są niezwykle ważne oraz jak to działa w praktyce.
- Rozpoznać cele i korzyści z inicjatyw mentoringowych.
- Zrozumieć i zastosować dowolne inicjatywy mentoringowe.

1. Rozpoznawanie korzyści z mentoringu rówieśniczego

Mentoring rówieśniczy, znany także jako mentoring między rówieśnikami, polega na wzajemnym udzielaniu wsparcia, wskazówek i dzieleniu się wiedzą przez osoby o podobnym poziomie doświadczenia lub statusie społecznym. Ten rodzaj mentoringu różni się od tradycyjnego mentoringu, w którym istnieje znacząca różnica w doświadczeniu lub stopniu między mentorem a podopiecznym. Oto kluczowe aspekty mentoringu rówieśniczego:

Równość i Wzajemność:

Obaj uczestnicy mentoringu rówieśniczego zazwyczaj znajdują się na podobnych etapach swojej kariery, edukacji lub doświadczeń życiowych. Tworzy to poczucie równości i wzajemnego szacunku. Relacja jest wzajemna, a obie strony przyczyniają się do procesu mentoringowego i czerpią z niego korzyści.

Wspólne Doświadczenia:

Rówieśnicy często napotykają podobne wyzwania, mają podobne doświadczenia i cele, co ułatwia im wzajemne zrozumienie. To wspólne zrozumienie może sprzyjać bardziej empatycznej i wspierającej relacji.

Współpraca i wzajemna nauka:

Mentorzy rówieśniczy współpracują, aby rozwiązywać problemy, dzielić się wiedzą i uczyć się na doświadczeniach innych. Takie podejście może prowadzić do innowacyjnych rozwiązań i głębszego zrozumienia różnych tematów.

Wsparcie i zachęta:

Mentoring rówieśniczy zapewnia wsparcie emocjonalne i moralne, pomagając jednostkom budować pewność siebie i odporność. Zachęta od rówieśników może być bardzo motywująca i pomóc jednostkom skupić się na swoich celach.

Rozwój umiejętności:

Obie strony w relacji mentoringu rówieśniczego mogą rozwijać kluczowe umiejętności, takie jak komunikacja, rozwiązywanie problemów i przywództwo. Mentoring rówieśniczy może również pomóc jednostkom poprawić zdolność do konstruktywnego udzielania i przyjmowania informacji zwrotnej.

Partnerstwo Mentoringowe Alberta definiuje mentoring jako: „Obecność troskliwej osoby lub osób, które zapewniają młodemu człowiekowi wsparcie, porady, przyjaźń, wzmocnienie i konstruktywne wzorce przez dłuższy czas.” Niektóre z głównych praktycznych korzyści płynących z mentoringu rówieśniczego dla migrantek i uchodźczyń/uczennic można wymienić:

- Pomoc w codziennych problemach, takich jak umawianie wizyt u lekarza lub rejestrowanie dzieci w przedszkolu.
- Udzielanie informacji na temat możliwości w społeczności, pracy i kariery.
- Oferowanie praktycznych wskazówek dotyczących planowania skutecznego poszukiwania pracy.
- Udzielanie porad i wskazówek dotyczących myślenia o karierze, przechodzenia do nowej pracy lub zakładania własnej firmy.
- Rozwój umiejętności społecznych i komunikacyjnych, wraz ze zrozumieniem i zdolnościami rozwiązywania problemów.
- Zachęcanie do refleksji oraz rozpoznawanie i celebrowanie efektywnych praktyk.
- Identyfikacja obszarów do rozwoju oraz poprawa pewności siebie i samooceny.
- Udział w aktywnościach społecznych z lokalnymi kobietami, promując włączenie, poczucie przynależności i integrację w społeczeństwie jako szczęśliwi członkowie.
- Udzielanie wskazówek dotyczących nauki języków, aby pokonać bariery językowe.
- Dzielenie się wiedzą i doświadczeniem zdobytym przez migrantki i uchodźczynie.
- Zapewnienie wsparcia moralnego i emocjonalnego.
- Zwiększanie motywacji i poprawa uznania wśród rówieśników.
- Doradzanie i oferowanie wskazówek tym, którzy doświadczyli traumy.
- Tworzenie nieformalnych relacji, aby ułatwić wprowadzenia i nawiązywanie kontaktów.
- Stymulowanie wiedzy wśród migrantek i uchodźczyń/uczennic.

- Ważne jest, aby podkreślić rolę, jaką mentoring rówieśniczy odgrywa w promowaniu osobistego i zawodowego rozwoju. Mentoring rówieśniczy jest potężnym narzędziem **wspierającym wzrost, rozwój i wsparcie wśród osób** z podobnymi doświadczeniami i celami. Wykorzystując unikalne mocne strony i perspektywy rówieśników, ten rodzaj mentoringu może stworzyć współpracujące i wspierające środowisko sprzyjające wzajemnemu uczeniu się i upodmiotowieniu, oferując nowe spojrzenie na osobistą i zawodową realizację.

Rola mentoringu rówieśniczego i doradztwa powinna przypominać rolę **edukatora, mądrego doradcy, słuchacza, trenera, przyjaciela, wsparcia oraz konstruktywnego wzorca do naśladowania**. Tworzenie bezpiecznego i przyjaznego środowiska, w którym migrantki i uchodźczynie mogą zadawać pytania dotyczące kultury, różnic i ich nowego życia, stanowi wzór do naśladowania, pokazując odpowiednie zachowanie, postawę oraz umiejętności społeczne. Pomaga to wspierać je w zdobywaniu umiejętności poprzez szkolenia, co umożliwia im osiągnięcie ich pełnego potencjału, rozpoczęcie pracy oraz integrację ze społecznością. Celem mentoringu jest zapewnienie rozwinięcia poczucia przynależności wśród uczestników poprzez eliminację wykluczenia dzięki działaniom w zakresie adaptacji społecznej. W ten sposób mentoring pomaga migrantkom nabyć nawyk efektywnej i pewnej pracy. Mentorzy powinni budować zaufane i pełne szacunku relacje z migrantkami i uchodźczyniami, być otwartymi na ich pomysły, szanować je oraz dyskutować na tematy w sposób profesjonalny. Mentorzy rówieśniczy powinni traktować migrantki i uchodźczynie sprawiedliwie, z wrażliwością, godnością, szacunkiem oraz w sposób niedyskryminacyjny. Podsumowując, główne korzyści z mentoringu rówieśniczego dla migrantek i uchodźczyń to:

Dostępność i przystępność: Mentoring rówieśniczy jest często bardziej dostępny i przystępny finansowo niż tradycyjne programy mentoringowe, co ułatwia jego wdrożenie w różnych środowiskach, takich jak szkoły, miejsca pracy i organizacje społeczne.

Poczucie wspólnoty: Mentoring rówieśniczy może pomóc w budowaniu poczucia wspólnoty i przynależności, szczególnie w środowiskach, w których osoby mogą czuć się osamotnione lub odłączone.

Osobisty i zawodowy rozwój: Uczestnicy mogą zdobywać nowe perspektywy, wiedzę i umiejętności, które przyczyniają się do ich osobistego i zawodowego rozwoju.

Upodmiotowienie: Pełniąc rolę zarówno mentora, jak i podopiecznego, osoby mogą poczuć się upodmiotowione i wziąć na siebie większą odpowiedzialność za swój własny rozwój i naukę.

Jak to jest osiągnięte? Przykłady mentoringu rówieśniczego.

Środowisko społeczne: Migrantki i uchodźczynie na podobnym poziomie społecznym mogą mentorować się nawzajem w celu poprawy swoich nawyków, zrozumienia różnic kulturowych, wspierania się w pokonywaniu barier językowych oraz poruszania się w nowym środowisku społecznym.

Miejsce pracy: Migrantki i uchodźczynie na podobnym etapie kariery zawodowej lub poziomie wykształcenia mogą mentorować się nawzajem, dzieląc się wiedzą związaną z pracą i poradami zawodowymi oraz wspierając rozwój zawodowy.

Organizacje społeczne: Członkowie grup społecznych mogą angażować się w mentoring rówieśniczy, aby wspierać rozwój osobisty, zaangażowanie w społeczność i integrację społeczną.

Organizacja non-profit "Kobiety Razem"

Obraz 40. Kobieta. Źródło: Pixabay

Opis: Program "Kobiety Razem" uruchomił program mentoringu rówieśniczego, aby wspierać migrantki i uchodźczynie. Program ma na celu pomóc tym kobietom w integracji z nową społecznością, rozwijaniu umiejętności zawodowych i budowaniu sieci społecznych. Główne cele to:

Ułatwienie integracji społecznej: Pomoc migrantkom i uchodźczynom w poczuciu się mile widzianymi i zintegrowanymi w lokalnej społeczności.

Zwiększenie możliwości zatrudnienia: Wyposażenie uczestniczek w umiejętności poszukiwania pracy, porady zawodowe i możliwości nawiązywania kontaktów.

Zapewnienie wsparcia emocjonalnego: Stworzenie wspierającego środowiska, w którym kobiety mogą dzielić się swoimi doświadczeniami i wyzwaniem.

Promowanie nauki języków: Zachęcanie uczestniczek do poprawy biegłości w języku lokalnym.

Scenariusz: Jedną z zauważalnych historii sukcesu jest historia Fatimy, uchodźczynie z Syrii, oraz jej mentorki Anny, lokalnej bizneswoman. Kiedy się poznały, Fatima zmagająca się z barierą językową i miała trudności ze znalezieniem pracy w swoim zawodzie. Dzięki regularnym spotkaniom Anna pomogła Fatimie poprawić umiejętności językowe, zrozumieć rynek pracy i przygotować się do rozmów kwalifikacyjnych. Anna przedstawiła Fatimę także swojej grupie zawodowej. Po sześciu miesiącach Fatima zdobyła pracę jako asystentka edukatora w lokalnej szkole i rozpoczęła kurs językowy w niepełnym wymiarze godzin.

- • • **Wrażliwość kulturowa:** Szkolenie dotyczące wrażliwości kulturowej było kluczowe w pomaganiu mentorom zrozumieć unikalne wyzwania, przed którymi stają migrantki i uchodźczynie.
- • • **Elastyczność:** Umożliwienie elastyczności w czasach spotkań i działaniach programu pomogło dostosować się do różnych harmonogramów uczestników.
- • • **Ciągłe wsparcie:** Ciągłe wsparcie i monitorowanie były niezbędne do szybkiego rozwiązywania problemów i zapewnienia sukcesu relacji mentorskich.
- • • **Zaangażowanie społeczności:** Angażowanie szerszej społeczności w program pomogło zbudować bardziej inkluzywne środowisko dla podopiecznych.

Rozwiązanie/Wynik: Integracja społeczna: Fatima czuła się bardziej związana z lokalną społecznością. Skutkowało to zwiększeniem uczestnictwa w wydarzeniach społecznych i aktywnościach. Wiele podopiecznych nawiązało trwałe przyjaźnie ze swoimi mentorami.

Możliwości zatrudnienia: W naszej analizie przypadku, jak w wielu innych przykładach, kilka podopiecznych znalazło pracę lub staż dzięki sieci i radom udzielanym przez swoich mentorów.

Wsparcie emocjonalne: Podopieczne czuły się bardziej wspierane i mniej izolowane, wiedząc, że mają kogoś, do kogo mogą się zwrócić po radę i wsparcie. Zwiększyła się ich pewność siebie i poczucie własnej wartości.

Nauka języków: Podopieczne wykazały znaczną poprawę w swoich umiejętnościach językowych. Mentorzy pomagali podopiecznym w ćwiczeniu umiejętności konwersacyjnych oraz zrozumieniu lokalnego slangu i idiomów.

Kluczowe wnioski: Ta analiza przypadku pokazuje, jak połączenie migrantek lub uchodźczyń z lokalnymi kobietami o podobnych zainteresowaniach może przynieść wspólny sukces. Regularne spotkania i komunikacja między nimi pomagają w omawianiu wyzwań, ustalaniu celów i dzieleniu się doświadczeniami. Indywidualna uwaga na tematy takie jak strategie poszukiwania pracy, pisanie CV, umiejętności wywiadowcze oraz poprawa językowa są kluczowe dla ostatecznego celu.

Regularne spotkania w celu omówienia postępów, rozwiązania wszelkich problemów oraz sesje opinii zwrotnej zapewniają, że pary osiągają swoje cele i wprowadzają wszelkie niezbędne zmiany.

2. Kreowanie sieci wsparcia poprzez relacje między rówieśnikami

Wsparcie sieci poprzez relacje rówieśnicze dla migrantek i uchodźczyń polega na budowaniu społeczności, w której osoby wzajemnie sobie pomagają w zakresie wsparcia emocjonalnego, społecznego i praktycznego. Te sieci wykorzystują wspólne doświadczenia i wyzwania migrantek i uchodźczyń, aby wspierać wzajemną pomoc, zrozumienie i wzmocnienie. Nawiązanie kontaktu z rówieśnikami o podobnych doświadczeniach może zapewnić poczucie przynależności i zmniejszyć uczucie izolacji oraz osamotnienia. Rówieśnicy mogą oferować wsparcie w trudnych chwilach, pomagając osobom pozostać zmotywowanym i pozytywnym. Te sieci ułatwiają nawiązywanie przyjaźni i połączeń społecznych, które są kluczowe dla integracji w nowej społeczności. Uczestnictwo w aktywnościach społecznych i wydarzeniach z rówieśnikami pomaga migrantkom i uchodźczyniom poczuć się bardziej związanymi ze swoim nowym otoczeniem. Rówieśnicy mogą dzielić się praktycznymi poradami na temat codziennych problemów, takich jak znalezienie mieszkania, dostęp do opieki zdrowotnej i zrozumienie transportu publicznego. Sieci dostarczają informacji o dostępnych zasobach, takich jak pomoc prawna, możliwości edukacyjne, oferty pracy i usługi socjalne. Bycie częścią wspierającej sieci może umożliwić migrantkom i uchodźczyniom przejęcie kontroli nad własnym życiem i decyzjami. Sieci mogą wspólnie domagać się praw i potrzeb migrantek i uchodźczyń, dając im silniejszy głos w społeczności. W praktyce istnieje kilka kluczowych metod, dzięki którym migrantka lub uchodźczyni może dołączyć do danej sieci:

- • • Sieci wsparcia poprzez relacje rówieśnicze dla migrantek i uchodźczyń polegają na tworzeniu społeczności osób, które nawzajem zapewniają sobie wsparcie emocjonalne, społeczne i praktyczne. Te sieci wykorzystują wspólne doświadczenia i wyzwania migrantek i uchodźczyń, aby wspierać wzajemną pomoc, zrozumienie i wzmocnienie. Nawiązywanie kontaktów z rówieśniczkami o podobnym tle i doświadczeniach może zapewnić poczucie przynależności i zmniejszyć uczucie izolacji oraz samotności. Rówieśniczki mogą oferować wsparcie w trudnych momentach, pomagając osobom utrzymać motywację i pozytywne nastawienie. Te sieci ułatwiają nawiązywanie przyjaźni i połączeń społecznych, które są kluczowe dla integracji w nowej społeczności. Udział w zajęciach społecznych i wydarzeniach lokalnych z rówieśniczkami pomaga migrantkom i uchodźczyniom poczuć się bardziej związanymi z nowym otoczeniem. Rówieśniczki mogą dzielić się praktycznymi radami na temat codziennych spraw, takich jak znalezienie mieszkania, dostęp do opieki zdrowotnej oraz zrozumienie transportu publicznego. Sieci dostarczają informacji o dostępnych zasobach, takich jak pomoc prawna, możliwości edukacyjne, oferty pracy i usługi społeczne. Bycie częścią wspierającej sieci może wzmocnić migrantki i uchodźczynie, pozwalając im przejąć kontrolę nad własnym życiem i decyzjami. Sieci mogą wspólnie domagać się praw i potrzeb migrantek i uchodźczyń, dając im silniejszy głos w społeczności. W praktyce istnieje kilka głównych sposobów, aby migrantka lub uchodźczyni stała się częścią jakiejś sieci:

Dzienna interakcja i możliwości zatrudnienia: Te organizacje zapewniają podstawową edukację w zakresie umiejętności czytania i pisanie dla migrantek i uchodźczyń, które mogły nie mieć dostępu do formalnej edukacji w swoich krajach ojczystych. Zwykle poruszają tematy takie jak zrozumienie lokalnego systemu edukacji, wsparcie w nauce dzieci oraz kontynuacja edukacji dorosłych. Są przydatne w pomaganiu w załatwianiu formalności imigracyjnych, zrozumieniu praw obywatelskich oraz uzyskaniu pomocy prawnej w razie potrzeby. Niektóre organizacje są skierowane do wspierania kobiet w poruszaniu się po lokalnym systemie ochrony zdrowia, w tym w znalezieniu lekarzy oraz zrozumieniu ubezpieczenia zdrowotnego, lub oferują sesje informacyjne na tematy takie jak żywienie, zdrowie matek oraz profilaktyka zdrowotna.

Społeczności online: Są to grupy w mediach społecznościowych, fora oraz platformy internetowe, na których migrantki i uchodźczynie mogą się łączyć, dzielić informacjami i wspierać się nawzajem w wirtualny sposób. Społeczności online wspierają migrantki i uchodźczynie, oferując dostępne platformy do nawiązywania kontaktów, dzielenia się informacjami i wspierania się nawzajem. Te wirtualne przestrzenie mogą przekraczać odległości geograficzne, redukować izolację i zapewniać zasoby, które mogą nie być dostępne lokalnie. Oto szczegółowy przegląd tego, jak funkcjonują społeczności online i jakie korzyści przynoszą migrantkom i uchodźczyniom. Platformy internetowe mogą jednoczyć kobiety z różnych środowisk i doświadczeń, wzbogacając społeczność o różnorodne perspektywy. Istnieją fora i grupy czatu, w których kobiety mogą dzielić się doświadczeniami, szukać porad i oferować wzajemne wsparcie. Kobiety mogą uzyskiwać wsparcie i zasoby w dowolnym czasie, który im odpowiada, co zapewnia elastyczność dla tych, które prowadzą zajęte lub nieprzewidywalne życie. Ciągły dostęp do społeczności może oferować stałe wsparcie na różnych etapach procesu integracji. Kursy online i webinaria mogą pomóc kobietom w rozwijaniu nowych umiejętności i poprawie ich zdolności do zatrudnienia. Dostęp do zasobów edukacyjnych może wspierać

uczenie się przez całe życie i rozwój osobisty. Społeczności internetowe mogą często dostarczać zasoby bardziej efektywnie niż centra fizyczne, docierając do szerszej publiczności bez potrzeby rozbudowanej infrastruktury.

Przykłady społeczności internetowych:

- **Grupy na Facebooku:** Wiele grup na Facebooku jest skierowanych specjalnie do migrantek i uchodźczyń, oferując platformę do wsparcia, dzielenia się informacjami i nawiązywania kontaktów. Przykłady obejmują grupy skoncentrowane na nauce języków, wsparciu w poszukiwaniach pracy i adaptacji kulturowej.
- **Grupy na WhatsApp i Telegram:** Aplikacje do wiadomości, takie jak WhatsApp i Telegram, są popularne w tworzeniu mniejszych, bardziej intymnych grup wsparcia. Te grupy mogą ułatwiać komunikację w czasie rzeczywistym oraz zapewniać natychmiastowe wsparcie i porady.
- **Dedykowane platformy internetowe:** Strony internetowe, takie jak Refugee.info i Women for Women International, oferują dostosowane zasoby i wsparcie dla migrantek i uchodźczyń. Te platformy często zapewniają treści wielojęzyczne, informacje prawne i linki do lokalnych usług.
- **Programy wirtualnego mentorstwa:** Organizacje takie jak Techfugees i Women Who Code oferują programy wirtualnego mentorstwa, które łączą migrantki i uchodźczynie z mentorami w ich dziedzinie zainteresowań. Te programy zapewniają profesjonalne doradztwo, możliwości nawiązywania kontaktów oraz wsparcie w rozwoju kariery.

Refugee Women's Network (RWN) - (Sieć Uchodźczyń)

Obraz 41. Grupa kobiet bierze udział w zajęciach dotyczących udzielania siły w centrum JRS Portugal w Lizbonie (Fot.: Kristof Holvenyi/JRS Europa). Źródło: oficjalna strona JRS/ międzynarodowej organizacji katolickiej z misją towarzyszenia, służenia i rzeczników praw uchodźców oraz innych osób przymusowo przesiedlonych.

Opis: "Sieć Uchodźczyń" to organizacja non-profit, która ma na celu inspirowanie i wyposażanie uchodźczyń oraz imigrantek w umiejętności, aby mogły stać się liderkami w swoich domach, biznesach i społecznościach. Sieć Uchodźczyń (RWN) to organizacja 501c3, która wspiera uchodźczynie osiedlone w stanie Georgia. RWN oferuje grupy wsparcia, w których kobiety mogą dzielić się swoimi doświadczeniami, otrzymywać szkolenia i uczestniczyć w działalności społecznej. Oferują warsztaty dotyczące przedsiębiorczości, zdrowia i dobrego samopoczucia oraz zaangażowania obywatelskiego.

Koncepcja: Oferują usługi dostosowawcze, które mają na celu pomoc uchodźczynom w asymilacji w nowym życiu w USA oraz wspieranie samodzielności, aby jednostki i rodziny mogły skutecznie radzić sobie z podobnymi sytuacjami w przyszłości. Usługi dostosowawcze obejmują:

- Ocena potrzeb
- Opracowanie i zarządzanie planem działania
- Integracja i doradztwo emocjonalne
- Zarządzanie domem
- Interwencja w sytuacjach awaryjnych/kryzysowych
- Usługi zdrowotne i zdrowia psychicznego

Szkolenie Liderów daje uchodźczynom i imigrantkom umiejętności oraz pewność siebie, aby mogły być rzecznikami same dla siebie, swoich rodzin i swoich społeczności. Cele Programu

- Wzmocnienie zdolności kobiet do bycia liderkami w swoich domach, biznesach i społecznościach;
- Poprawa warunków w społecznościach, w których żyją uchodźczynie i imigrantki;
- Zwiększenie działań rzecznich ze strony uchodźczyń i imigrantek oraz członków ich społeczności;
- Zwiększenie ich zdolności do dostępu do zasobów społecznościowych; oraz
- Budowanie sojuszników między różnymi grupami etnicznymi w celu uczestnictwa obywatelskiego i budowania społeczności.

W obliczu problemów związanych ze stresem, takich jak depresja i problemy zdrowia reprodukcyjnego, RWN stworzyło program szkolenia Promotorów Zdrowia z wielojęzycznych społeczności uchodźczych, aby stali się oni nawigatorami zdrowia, pomagając nowym przybyszom w przystosowaniu się do nowego systemu opieki zdrowotnej, nowego jedzenia oraz nowych wyzwań fizycznych i psychicznych. Program CHP (Program Zdrowia Społeczności) ma na celu odpowiedź na unikalne potrzeby każdej społeczności, tworząc wielojęzyczne zasoby i spotkania.

W odpowiedzi na potrzebę zwalczania nieufności wobec szczepionek i dezinformacji, RWN współpracuje z członkami Koalicji Równości Zdrowia w Clarkston, aby zapewnić kulturowo i językowo dostosowane zaangażowanie społeczności uchodźczej, imigranckiej i migrantów (RIM). To, co zaczęło się jako inicjatywa organizowania warsztatów językowych z profesjonalistami zdrowotnymi z różnych grup językowych, mająca na celu stworzenie dostępnych, wiarygodnych informacji oraz sesji Q&A z członkami społeczności, przekształciło się w duże targi zdrowia i wydarzenia szczepień w szkołach i lokalnych instytucjach. Promotorzy Zdrowia RWN pomagają w tłumaczeniu, komunikacji, partnerstwie i dotarciu do swoich specyficznych społeczności.

- • • Teresa urodziła się w Birmie, jednym z najbardziej etnicznie zróżnicowanych krajów na świecie.
- • • Przez większość ostatnich 50 lat Birma była rządzona przez dyktaturę wojskową i zaangażowana w zaciętą wojnę domową. Jako członkowie mniejszości etnicznej, ludzie Teresy byli prześladowani, stając się ofiarami licznych naruszeń praw człowieka, a także całkowicie odrzuceni przez swój rząd.

- • • W 2009 roku mąż Teresy uciekł z Birmy, a ona dołączyła do niego rok później. Jej mąż znalazł pracę w fabryce drobiu i zachęcił Teresę do rozwoju kariery. Zaczęła uczęszczać na zajęcia z języka angielskiego oraz otrzymała szkolenie z zakresu przywództwa i umiejętności życiowych od Sieci Uchodźczyń (RWN). W 2013 roku Teresa pracowała w RWN jako pracownica ds. Wsparcia Społeczności.

Od tego czasu Teresa zdobyła dyplom z rachunkowości i obecnie pracuje w lokalnej firmie rachunkowej, jednocześnie wciąż angażując się w wolontariat w RWN. Ta profesjonalna kobieta jest przykładem siły i odporności każdej uchodźczynie, którą obsługuje RWN.

Rozwiązanie/Wynik:

Umiejętności: Organizacja prowadzi grupy wsparcia rówieśniczego, które koncentrują się na pomaganiu uchodźczym kobietom w zdobywaniu umiejętności i pewności siebie potrzebnej do odbudowy ich życia.

Więzi społeczne: Kobiety nawiązały silne, wspierające przyjaźnie, które pomogły zmniejszyć poczucie izolacji.

Biegłość językowa: Wiele członkiń poprawiło swoje umiejętności językowe, co wspierało ich integrację i zwiększało pewność siebie.

Zatrudnienie: Kilka kobiet znalazło pracę dzięki kontaktom nawiązanym w grupie oraz umiejętnościom zdobytym w warsztatach.

Zaangażowanie w społeczność: Członkinie grupy stały się bardziej aktywne w swojej lokalnej społeczności, biorąc udział w wydarzeniach sąsiedzkich i lokalnych procesach podejmowania decyzji.

Kluczowe wnioski: Niniejsze studium przypadku pokazuje, jak ważną rolę odgrywają grupy i organizacje pozarządowe w pomaganiu migrantkom/uchodźczyniom oraz jak organizują różne wydarzenia, aby ułatwić integrację kobiet w społeczeństwie, zmniejszyć stres i wspierać ich stan fizyczny i psychiczny. Grupy wsparcia dla migrantek i uchodźczyń są cenne w zapewnianiu wsparcia emocjonalnego, praktycznej pomocy oraz możliwości społecznej i ekonomicznej integracji. Te grupy wzmacniają kobiety, tworząc poczucie wspólnoty, wspierając wzajemną pomoc i pomagając im w nawigowaniu po złożonościach ich nowego życia. Uczestnicząc w takich sieciach, migrantki i uchodźczynie mogą budować odporność, zdobywać pewność siebie i osiągać większe dobrostan oraz sukces w swoich nowych środowiskach.

3. Ustanawianie Strukturalnych Inicjatyw Mentorskich

Inicjatywa mentorska to strukturalny program zaprojektowany w celu ułatwienia relacji mentorskich pomiędzy jednostkami, zazwyczaj w obrębie organizacji lub społeczności. Celem tych inicjatyw jest promowanie rozwoju osobistego i zawodowego poprzez łączenie mniej doświadczonych osób (podopiecznych) z bardziej doświadczonymi (mentorami). Przedstawiamy kluczowe aspekty i cele programu mentorstwa:

- **Projekt programu:** Ustalenie celów, zakresu i struktury inicjatywy, w tym zdefiniowanie, jak będzie wyglądać mentoring w danym kontekście.
- **Wybór mentorów i podopiecznych:** Identyfikacja i rekrutacja odpowiednich mentorów i podopiecznych. Może to obejmować procesy aplikacyjne, rozmowy kwalifikacyjne lub algorytmy dopasowujące.
- **Proces dopasowywania:** Łączenie mentorów i podopiecznych na podstawie kompatybilności, co może obejmować zainteresowania zawodowe, potrzeby umiejętności lub dopasowanie osobowości.
- **Szkolenie i wsparcie:** Zapewnienie sesji szkoleniowych dla mentorów i podopiecznych w celu ustalenia oczekiwań, nauczania umiejętności mentorskich oraz określenia odpowiedzialności.

• • • **Istnieją cztery filary mentorskiego wsparcia:** zaufanie, szacunek, oczekiwania i komunikacja.

• • • Musimy mieć plan zarówno dla mentora, jak i podopiecznego, który będzie realizowany, a także powinny być prowadzone określone działania. Ustrukturyzowane mentorstwo może prowadzić do rozwijania podstawowych umiejętności, wiedzy o prawach i obowiązkach w pracy, sieci społecznej oraz przezwyciężania znanych barier, takich jak obowiązki rodzinne, a także większego sukcesu zawodowego, takiego jak awanse, podwyżki i zwiększone możliwości dla migrantek i uchodźczyń.

Zaufanie jest fundamentalnym elementem inicjatyw mentorskich dla migrantek z powodu kilku unikalnych wyzwań i barier, z jakimi się borykają. Migrantki i uchodźczynie często pochodzą z różnorodnych środowisk kulturowych z różnymi wartościami, normami i stylami komunikacji. Zaufanie pomaga zniwelować te różnice kulturowe, umożliwiając otwartą i szczerą komunikację. Gdy zaufanie zostaje nawiązane, mentorzy i podopieczni mogą lepiej zrozumieć i szanować swoje perspektywy oraz doświadczenia. Język może być poważną przeszkodą dla migrantek. Zaufanie zachęca je do wyrażania siebie bez obaw o osąd lub nieporozumienia. Zaufana relacja pozwala mentorom być cierpliwymi i wspierającymi, gdy podopieczni doskonalą swoje umiejętności językowe. Wiele migrantek może doświadczać niskiego poczucia własnej wartości z powodu wyzwań związanych z przystosowaniem się do nowego środowiska, znalezieniem pracy lub stawianiem czoła dyskryminacji. Zaufanie do swoich mentorów może zapewnić im pewność i wsparcie, których potrzebują, aby zbudować pewność siebie i dążyć do swoich celów. Mentorzy często pełnią rolę pośredników w dostępie do zasobów, możliwości i sieci. Zaufanie zapewnia, że migrantki czują się komfortowo, szukając i akceptując pomoc, porady oraz wprowadzenia do zasobów zawodowych lub społecznych.

Szacunek i jasne oczekiwania są kluczowymi elementami inicjatyw mentorskich dla migrantek, ponieważ znacząco przyczyniają się do sukcesu i skuteczności mentorstwa. Okazywanie szacunku dla ich indywidualności sprzyja tworzeniu inkluzywnego środowiska, w którym czują się doceniane i rozumiane. Szacunkowe interakcje potwierdzają wartość i potencjał podopiecznego, podnosząc ich poczucie własnej wartości i pewności siebie. To wzmocnienie jest kluczowe dla ich osobistego i zawodowego rozwoju. Szacunek w komunikacji zapewnia, że zarówno mentorzy, jak i podopieczni czują się komfortowo wyrażając swoje myśli i uczucia bez obaw o osąd lub dyskryminację. Ten otwarty dialog jest niezbędny do rozwiązywania problemów i zapewniania skutecznego wsparcia. Szacunek przyczynia się do stworzenia bezpiecznej przestrzeni, w której migrantki mogą dzielić się swoimi słabościami i szukać wskazówek. Uspokaja je, że ich doświadczenia i perspektywy są cenione.

Zdefiniowanie jasnych oczekiwań pomaga zarówno mentorom, jak i podopiecznym ustalić i dążyć do konkretnych, mierzalnych celów. Ta jasność zapewnia, że mentorstwo jest skoncentrowane i produktywne. Jasne oczekiwania określają role i obowiązki zarówno mentorów, jak i podopiecznych, zapobiegając nieporozumieniom i zapewniając, że obie strony są na tej samej stronie.

- • • Obydwaj mentorzy i podopieczni są bardziej skłonni zaangażować się w relację oraz wziąć odpowiedzialność za swoje działania i postępy. Ustalenie oczekiwań pozwala na regularną ocenę postępów. Zarówno mentorzy, jak i podopieczni mogą przeglądać cele, oceniać osiągnięcia i wprowadzać niezbędne korekty, aby pozostać na właściwej drodze.

- • • 3 Zasady Mentoringu Indywidualnego/Mentoringu Rówieśniczego – komunikacja, klarowność i zaangażowanie – są niezbędne dla skutecznego mentorstwa.

Komunikacja: Efektywna komunikacja jest kluczowym czynnikiem w ustanawianiu produktywniej i znaczącej relacji między mentorem a migrantkami i uchodźczyniami. Pozwala obu stronom zyskać jasne zrozumienie potrzeb, celów i aspiracji drugiej strony. Kluczowe jest, aby mentorzy i podopieczni komunikowali się ze sobą otwarcie i szczerze. To zapewni im solidne podstawy dla ich relacji i pozwoli dążyć do osiągnięcia wspólnych celów.

Klarowność: Klarowność jest kluczowa dla ustanowienia udanego programu mentorowego. Zapewnia, że wszystkie strony zaangażowane w program mają jasne zrozumienie jego celów, problemów, zamiarów i oczekiwań. Dzięki wyraźnym wskazówkom mentorzy oraz migrantki i uchodźczynie mogą wspólnie pracować w kierunku wspólnego celu, zapewniając, że wszyscy są na tej samej stronie. Posiadając jasną mapę drogową, migrantki i uchodźczynie mogą zidentyfikować swoje mocne i słabe strony oraz skutecznie pracować z mentorami, aby je poprawić. Zapewniając wspólne zrozumienie zamiarów, celów i oczekiwań, wszyscy mogą współpracować, aby osiągnąć pożądane wyniki i przezwyciężyć bariery. Ponadto klarowność pomaga tworzyć pozytywne i produktywnie środowisko. Minimalizuje nieporozumienia, redukuje szanse na powstawanie konfliktów oraz zapewnia dostęp do możliwości rozwoju.

Zaangażowanie: Sukces mentoringu rówieśniczego w dużej mierze zależy od poziomu zaangażowania wykazywanego przez zarówno mentora, jak i migrantki i uchodźczynie. Zaangażowanie jest kluczowe dla osiągnięcia podstawowych celów oraz stworzenia satysfakcjonującego doświadczenia z konkretnymi korzyściami. Aby odnieść sukces, zarówno mentor, jak i podopieczni muszą zainwestować swój czas, wysiłek i energię. Muszą być oddani celom projektu i gotowi pracować na ich rzecz, nawet w obliczu dużych wyzwań lub niepowodzeń. Zaangażowany mentor rówieśniczy zapewnia wsparcie, wskazówki i opinię zwrotną dla migrantek i uchodźczyń, podczas gdy zaangażowany podopieczny jest otwarty na opinie i gotowy włożyć niezbędny wysiłek w poprawę. Ogólnie rzecz biorąc, inicjatywy mentoringowe mogą być niezwykle skuteczne w wspieraniu rozwoju, budowaniu silnych relacji oraz wzmacnianiu ogólnego rozwoju jednostek.

Soroptimist International Turku, Finlandia

Obraz 42. Zdjęcie autorstwa Molly Mullen <https://apr.jrs.net/en/story/international-womens-day-recognising-the-strength-and-capacity-of-refugee-women/>

Opis: Soroptimistki to kobiety z różnych zawodów i biznesów, które współpracują na poziomie lokalnym, krajowym i międzynarodowym, aby edukować, wzmacniać i umożliwiać kobietom i dziewczętom poprawę ich życia.

Od założenia Soroptimist International w 1921 roku, Soroptimistki zajmowały się kwestiami kobiet w swoich społecznościach i nie tylko. Dziś stanowią silną międzynarodową sieć około 70 000 kobiet, które są wpływowymi i skutecznymi rzecznikami praw kobiet i dziewcząt.

Dziś Soroptimist International of Europe, największa z pięciu Federacji Soroptimist International, skupia około 30 244 kobiet w całej Europie, na Bliskim Wschodzie i w Karaibach. Krajowe Unie i Kluby Soroptimist International of Europe inicjują, wspierają, finansują i realizują ponad 4 000 projektów na kwoty liczone w milionach euro rocznie. Ich członkinie pracują w swoich społecznościach i nie tylko, aby zapewnić konkretne i praktyczne wsparcie dla kobiet i dziewcząt.

Scenariusz: Sześć członkiń SI Turku mentorowało sześć wysoko wykształconych migrantek w południowo-zachodniej Finlandii wiosną i latem 2020 roku. Pracowały w parach: dwóch mentorów i dwóch podopiecznych. Celem było wsparcie kariery międzynarodowych talentów oraz umiejętności poszukiwania pracy w Finlandii i wdrożenie programu mentorowego Soroptimist.

Projekt ten został zorganizowany we współpracy z Uniwersytetem Nauk Stosowanych w Turku w ramach projektu MESH <https://mesh.turkuamk.fi/>. Projekt trwał sześć miesięcy i obejmował 8-10 spotkań, w tym szkolenie na początku i wydarzenia networkingowe.

Celem projektu MESH (finansowanego z ESF w latach 2019-2021) jest wsparcie osób z imigranckim tłem, innymi słowy, międzynarodowych talentów, w ich integracji na fińskim rynku pracy.

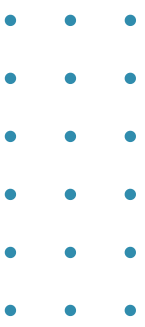
Hang Vo, z Wietnamu, zeznaje: „Jako studentka międzynarodowa w Finlandii, przez te 2 lata, bardzo cieszyłam się swoim życiem. Uwielbiam zdobywać nową, innowacyjną wiedzę, poznawać nowych ludzi i odkrywać nowe kultury. – Jednak po ukończeniu studiów poczułam się nieco zestresowana obecną sytuacją. Muszę przyznać, że znalezienie pracy nie jest łatwe. Ten program mentoringu pomógł mi poprawić pewność siebie i pozostać optymistką w kwestii przyszłości. Spotkałam wielu pozytywnych ludzi, którzy bardzo mnie zmotywowali w mojej drodze do znalezienia pracy.”

Obraz 43. Hang Vo. Źródło: LinkedIn.

Rozwiązanie/Wynik: Wspaniałe doświadczenie dla mentorów i podopiecznych

Podopieczni - to osoby na początku swojej kariery w Finlandii, poszukujące pracy. Wyrazili wdzięczność za wsparcie oraz dzielenie się wiedzą, kompetencjami i sieciami kontaktów przez siostry Soroptimist. Dla sióstr program ten stanowił okazję do prowadzenia praktycznych działań na rzecz wzmocnienia pozycji kobiet. Jak mówi jedna z uczestniczek: „To było wspaniałe, móc wspierać międzynarodowe talenty i poznawać interesujących ludzi!”

Kluczowe Wnioski: Znalezienie pracy dla migrantek jest kluczowe z kilku powodów, wpływając zarówno na ich życie indywidualne, jak i na szerszą społeczność. Zatrudnienie zapewnia migrantkom stabilny dochód, pomagając im utrzymać siebie i swoje rodziny. Ta niezależność finansowa jest niezbędna do poprawy ich standardów życia i zapewnienia stabilności ekonomicznej. Praca zarobkowa może wyciągnąć migrantki i ich rodziny z ubóstwa, dając im środki do dostępu do lepszego mieszkania, edukacji i opieki zdrowotnej. Zatrudnienie ułatwia integrację społeczną, pomagając migrantkom nawiązywać kontakty z innymi w społeczności, budować sieci społeczne i aktywnie uczestniczyć w lokalnych działaniach. Praca w różnorodnych środowiskach sprzyja wymianie kulturowej i wzajemnemu zrozumieniu, pomagając w przełamywaniu stereotypów i uprzedzeń.

PODSUMOWUJĄC

Ten rozdział pokazał uczestnikom korzyści płynące z mentorstwa dla mentorów i podopiecznych oraz jak ważne jest dla migrantek i uchodźczyń znalezienie mentora w jeden sposób lub inny, aby łatwiej zintegrować się w nowym środowisku. Znalezienie pracy to kluczowy krok dla migrantek w osiągnięciu niezależności finansowej, umocnienia osobistego i integracji społecznej. Korzyści płynące z tego dotyczą nie tylko samych kobiet, ale także ich rodzin, społeczności oraz szerszej gospodarki. Zapewnienie dostępu do możliwości zatrudnienia dla migrantek jest kluczowe dla programów mentorstwa rówieśniczego oraz wspierania inkluzywnych i sprawiedliwych społeczeństw.

TEMAT DO PRZEMYŚLEŃ

- Jakie są główne przeszkody dla migrantek i uchodźczyń w znalezieniu mentora lub programu mentoringowego?
- Jakie działania promujące mentoring są potrzebne, aby więcej kobiet mogło zrozumieć jego korzyści?
- Jak społeczeństwo może być bardziej otwarte i świadome problemów migrantek?

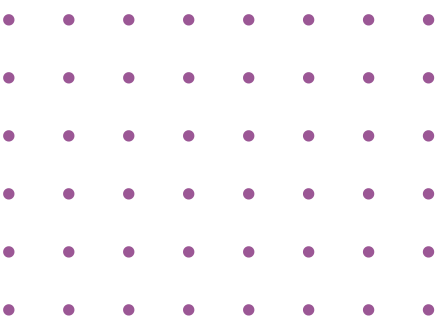

SAMOOCENA

- Jakie korzyści powinny być uwzględnione w głównych zaletach mentorowania?
 - Uczestnicy mogą zyskać nowe perspektywy, wiedzę i umiejętności.
 - Ustalenie silniejszej relacji z rodziną.
 - Pomoc w budowaniu poczucia wspólnoty i przynależności.
- Który kanał komunikacji online jest nieodpowiedni do uczestnictwa w społeczności online?
 - Grupy na Facebooku
 - TikTok
 - Grupy na WhatsAppie i Telegramie
- Jakie są cztery główne filary mentorowania rówieśniczego?
 - Zaufanie, szacunek, oczekiwanie i komunikacja.
 - Słuchanie, empatia, przyjaźń, znajomość.
 - Uwaga, zaufanie, wzajemna pomoc, porada.

ROZDZIAŁ 7: ZROZUMIENIE WSPÓLNYCH WARTOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ POPRZECZ OPOWIADANIE HISTORII

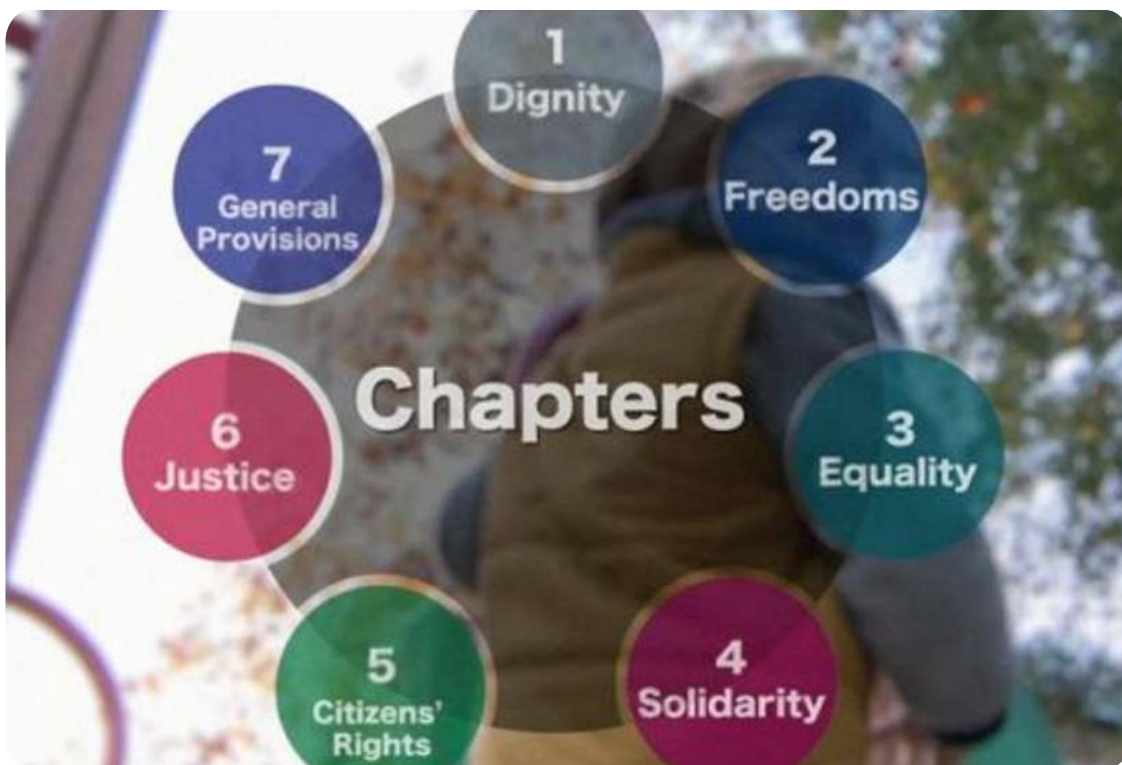
WPROWADZENIE

W tym rozdziale zaprezentujemy kompleksowy przegląd podstawowych wartości europejskich określonych w artykule 2 Traktatu Lizbońskiego oraz Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Na początku lat 2000. przedstawiciele Parlamentu odegrali wiodącą rolę w opracowaniu Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Po raz pierwszy posłowie do Parlamentu Europejskiego połączyli siły z członkami parlamentów krajowych, przedstawicielami głów państw i rządów oraz Komisji Europejskiej, aby stworzyć tekst o charakterze konstytucyjnym.

Wynikiem tych dyskusji była karta zawierająca 54 artykuły, podzielone na siedem rozdziałów. Pierwsze sześć rozdziałów wymienia wszystkie wspólne wartości i prawa (godność ludzka, podstawowe wolności, równość, solidarność, obywatelstwo i sprawiedliwość, demokracja oraz praworządność), natomiast ostatni rozdział zawiera cztery klauzule poziome, które regulują jego interpretację i zastosowanie.

Obraz 44. Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej
(@EUAgencyFRA – Agencja Praw Podstawowych)

Treść praw opiera się na Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, Europejskiej Karcie Społecznej, orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej „TSUE”), tradycjach konstytucyjnych państw członkowskich oraz wcześniejszych przepisach prawa Unii Europejskiej.

Podczas gdy Karta UE w większości potwierdza prawa, które już istniały w porządku prawnym UE, zawiera również kilka innowacyjnych praw, które nie są bezpośrednio zawarte w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Przepisy te mogą pomóc w interpretacji dorobku prawnego UE dotyczącego azylu. Na przykład, zawiera prawo do godności, prawo do azylu, zakaz wydalenia oraz prawo do dobrej administracji. Obecnie w podstawowym prawie UE uwzględnia prawa dziecka i zawiera szersze przepisy dotyczące prawa do skutecznego środka prawnego i sprawiedliwego procesu niż ich odpowiedniki w EKRCh. Te prawa mogą zwiększyć ochronę osób potrzebujących ochrony.

W tym rozdziale zbadamy europejskie wartości, które można zidentyfikować jako:

- Godność ludzka;
- Wolność;
- Równość;
- Solidarność;
- Prawa obywatelskie;
- Sprawiedliwość.

Przez historie Emeryty, Shiraz, Tetiany i jej syna Oleksego, Andżeliki i jej córki Walerii, Augustyny i Gobado odkryjemy, jak te wartości kierowały ich życiem migracyjnym.

Jako obywatele Europy korzystamy z podstawowych rzeczy, które często uważamy za coś oczywistego. Należą do nich region w pokoju, bycie częścią jednej z największych gospodarek świata oraz wolność życia, nauki, pracy i podróżowania w innych krajach UE. Korzystamy również z mniej oczywistych korzyści – codziennych rzeczy, które mają rzeczywiste znaczenie, co widać w zebranych przez nas historiach. Społeczeństwo europejskie opiera się na zasadzie, że integracja włączająca wymaga wysiłków zarówno ze strony osoby, jak i społeczności przyjmującej.

W tym kontekście projekty Just Her starają się pomóc przełamać bariery, które mogą utrudniać udział i integrację osób z migracyjnym tłem, poprzez wiedzę i dzielenie się wspólnymi wartościami UE.

Na koniec tego rozdziału będziesz w stanie:

- Zidentyfikować fundamentalne wartości, na których opiera się UE
- Zrozumieć, w jaki sposób migrantki mogą skorzystać z ich istnienia i stosowania

1. Zrozumienie wspólnych wartości UE poprzez opowiadanie historii

1.1 Badanie europejskich wartości poprzez narracje: GODNOŚĆ

Obraz 45. Karta Praw Podstawowych: Godność (@EUAgencyFRA – Agencja Praw Podstawowych)

Rozdział 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej dotyczy Godności.

Artykuły 1-5 chronią następujące prawa:

- godność człowieka
- prawo do życia
- prawo do integralności osoby
- zakaz tortur oraz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania
- zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej

Rozdział 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, zatytułowany "Godność", zawiera fundamentalne zasady kluczowe dla ochrony wrodzonej godności każdej jednostki w ramach Unii Europejskiej. Rozdział ten obejmuje artykuły od 1 do 5, które wspólnie ustanawiają granice i zobowiązania niezbędne do zapewnienia przestrzegania podstawowych praw człowieka na najwyższym poziomie. Artykuły te szczególnie chronią:

1. Godność człowieka (Artykuł 1): Godność człowieka stanowi podstawową wartość Karty i jest zasadą wyjściową, z której wynikają wszystkie inne prawa. Ustanawia, że każda osoba powinna być traktowana z szacunkiem i uznaniem jej wewnętrznej wartości jako istoty ludzkiej. Ta zasada stanowi ochronę przed praktykami, które mogłyby obniżyć poczucie własnej wartości lub redukować człowieka do środka do osiągnięcia celu.

2. Prawo do życia (Artykuł 2): Prawo do życia jest chronione na mocy Artykułu 2, stwierdzając, że każda osoba ma fundamentalne prawo do tego, aby nie zostać arbitralnie pozbawioną życia. Obejmuje to ochronę przed praktykami takimi jak kara śmierci czy eutanazja, zapewniając, że świętość życia jest zachowana we wszystkich okolicznościach określonych prawem.

3. Prawo do integralności osoby (Artykuł 3): Ten artykuł chroni zarówno integralność psychiczną, jak i fizyczną jednostki. Obejmuje prawa przeciwko manipulacjom genetycznym, jasno wskazując, że osobista zgoda jest kluczowa dla wszelkich procedur medycznych czy naukowych. Prawo to zapewnia ochronę przed nadużyciami, takimi jak eksperymenty medyczne bez zgody czy przymusowa sterylizacja.

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

4. Zakaz tortur oraz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania (Artykuł 4): Artykuł 4 zdecydowanie zakazuje tortur oraz wszelkich form niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania. Odzwierciedla to zobowiązanie do ochrony integralności fizycznej i psychicznej jednostki w każdych okolicznościach, w tym w trakcie zatrzymania lub uwięzienia. Ten zakaz ma charakter absolutny, podkreślając zobowiązanie UE do humanitarnego traktowania we wszystkich państwach członkowskich.

5. Zakaz niewolnictwa i pracy przymusowej (Artykuł 5): Ostatni artykuł w tym rozdziale odnosi się do zakazu niewolnictwa, poddaństwa oraz pracy przymusowej lub obowiązkowej. Artykuł ten gwarantuje, że wszystkie formy współczesnego niewolnictwa i handlu ludźmi są uznawane i zwalczane, promując uczciwe warunki pracy i wolność od przymusu w zatrudnieniu.

Pierwszy rozdział, „Godność”, gwarantuje prawo do życia oraz zakazuje tortur, niewolnictwa, kary śmierci, praktyk eugenicznych i klonowania ludzi.

Emerita była jeszcze dzieckiem, kiedy opuściła Rwandę z rodziną, aby udać się do Belgii krótko po ludobójstwie w 1994 roku.

Obraz 46. Podczas swojej ostatniej wizyty w Rwandzie Emerita pracowała na oddziale pediatrycznym w Szpitalu Neuropsychiatrycznym Ndera. (@ IOM 2023/ Robert Kovacs)

• • • Emerita zawsze marzyła o powrocie do domu, aby pomóc swoim rodakom zmagającym się z problemami zdrowia psychicznego i zapewnić im życie w godności.

• • • Opis: "Ponieważ opuszczaliśmy sytuację wojny i traumy w Rwandzie, wydawało nam się, że jedziemy do wspaniałego miejsca, mimo że nie znaliśmy języka ani nikogo w Belgii. Ale kiedy dorastasz, zaczynasz myśleć o tym, skąd pochodzisz, jak wyjechałeś, i czujesz, że czegoś brakuje."

Scenariusz: Życie Emerity całkowicie się zmieniło, gdy miała zaledwie 10 lat. Wkrótce po ludobójstwie na Tutsi w 1994 roku, jej rodzina przeniosła się do Belgii. "Po prostu wstaliśmy i wyjechaliśmy, nawet nie pożegnaliśmy się z przyjaciółmi." Mimo że przeprowadzka w tak młodym wieku była trudna, życie w Belgii układało się dobrze. "Nie było tak źle, dobrze dorastałam, dobrze jadłam, dobrze spałam i mogłam się uczyć."

Emerita pilnie kontynuowała naukę i poszła do szkoły pielęgniarskiej, gdzie specjalizowała się w zdrowiu psychicznym i psychiatrii. Zgłębiała swoją wiedzę, specjalizując się dodatkowo w etnopsychiatrii – podejściu psychiatrycznym mającym na celu zrozumienie etnicznych i kulturowych wymiarów zaburzeń psychicznych.

"Po ukończeniu szkoły i rozpoczęciu pracy w Belgii, wciąż czułam, że czegoś mi brakuje. Nie czułam się jak w domu, więc postanowiłam, że w ten czy inny sposób muszę wrócić do domu."

Rozwiązanie/Wynik: Emerita podróżowała z Belgii do Senegalu, Mali, Gwinei i Tanzanii, gdzie podczas krótkich wyjazdów mogła udzielać wsparcia psychologicznego i psychospołecznego osobom potrzebującym. Po pewnym czasie natrafiła na program, który miał na celu zaangażowanie społeczności rwandyjskiej w Europie, szczególnie tych, którzy pracują w sektorze zdrowia. Złożyła podanie i wróciła do Rwandy. Podczas swojej trzeciej wizyty spotkała siedmioletnią dziewczynkę, która została ofiarą napaści na tle seksualnym.

„Dzieci komunikują się inaczej, więc grałam z nią w różne gry, rysowałyśmy razem, czy robiłyśmy inne aktywności, które pozwalały mi zebrać drobne informacje. Po tym otworzyła się i opowiedziała nam, jak była źle traktowana w domu. Kiedy lekarz wrócił, przeprowadziliśmy rozmowę z nim oraz z rodziną dziecka, aby opracować plan, jak pomóc jej w powrocie do zdrowia.”

Możliwość pomocy tej dziewczynce dała Emerycie pewność siebie i utwierdziła ją w przekonaniu, że wróciła do domu, gdzie jest jej miejsce.

- • • Kluczowe Wnioski: Przemoc wobec kobiet, w tym przemoc domowa, jest przestępstwem w Europie.
- • • Edukacja na temat szacunku dla kobiet może zapobiegać przemocy seksualnej i związanej z płcią.
- • • Bardzo ważne jest, aby kobiety, które stały się ofiarami (przemocy) seksualnej, mogły zgłaszać przestępstwo i odzyskać życie w godności.

- • • Zaangażowanie Emerity w powrót do domu, aby pomóc swoim rodakom w Rwandzie, szczególnie na oddziale pediatrycznym Neuropsychiatrycznego Szpitala Uczelnianego Ndera, jest przykładem poszanowania ludzkiej godności. Wybierając pomoc tym, którzy zmagają się z problemami zdrowia psychicznego, Emerita wzmacnia wartość godności każdej jednostki, zwłaszcza wrażliwych grup, takich jak dzieci, które doświadczyły przemocy.

Życie i kariera Emerity żywo ilustrują zasady zawarte w Rozdziale 1 Karty Praw Podstawowych UE. Jej działania demonstrują praktyczne zastosowanie tych praw, pokazując, jak indywidualne zaangażowanie może odzwierciedlać szersze standardy praw człowieka. Dzięki swojej dedykacji zdrowiu psychicznemu i dobrostanowi swoich pacjentów, Emerita nie tylko przestrzega, ale także wspiera sprawę godności, integralności i życia, odzwierciedlając fundamentalne wartości promowane przez Kartę Praw Podstawowych UE.

1.2. Badanie europejskich wartości poprzez narracje: WOLNOŚCI

Rozdział 2 Karty praw podstawowych UE dotyczy wolności. Artykuły 6-19 chronią między innymi następujące prawa:

- prawo do wolności i bezpieczeństwa
- poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego
- ochrona danych osobowych
- wolność wyrażania opinii i informacji
- prawo do edukacji

Obraz 47. Karta Praw Podstawowych: Wolności (@EUAgencyFRA - Agencja Praw Podstawowych)

Drugi rozdział, "Wolności", obejmuje między innymi: prawo do wolności i bezpieczeństwa, poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego, wolność myśli, sumienia i religii, wolność wypowiedzi i informacji oraz integralność osobistą, prywatność i prawo do azylu.

1. Prawo do wolności i bezpieczeństwa (Artykuł 6):

To fundamentalne prawo gwarantuje każdemu osobie w UE prawo do osobistej wolności i bezpieczeństwa. Ta ochrona zapewnia wolność od arbitralnych aresztowań i zatrzymań, stanowiąc fundament dla bezpiecznego i przewidywalnego środowiska prawnego, w którym jednostki mogą pewnie korzystać z innych wolności.

2. Poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego (Artykuł 7):

Artykuł 7 chroni prywatność jednostek i ich rodzin, podkreślając znaczenie ochrony przestrzeni osobistej i więzi rodzinnych przed nieuzasadnioną ingerencją. To prawo obejmuje nietykalność domu i poufność komunikacji, co jest kluczowe dla rozwijania relacji osobistych i zapewnienia autonomii osobistej w sferze prywatnej.

3. Ochrona danych osobowych (Artykuł 8):

W epoce, w której dane są potężną walutą, artykuł 8 Karty gwarantuje prawo do ochrony danych osobowych. To prawo jest nie tylko kluczowe w ochronie jednostek przed nieautoryzowanym użyciem ich danych, ale także nakłada obowiązek, aby przetwarzanie danych było sprawiedliwe, przejrzyste i miało uzasadnione cele, co sprzyja budowaniu zaufania w interakcjach cyfrowych.

- • • 4. Wolność wyrażania opinii i informacji (Artykuł 11):

- • • Artykuł ten zapisuje prawo do swobodnego wyrażania opinii oraz otrzymywania i przekazywania
- • • informacji bez ingerencji władz publicznych, niezależnie od granic. Ta wolność jest niezbędna dla
- • • demokracji, umożliwiając otwartą debatę, krytykę rządów oraz szerzenie idei. Dodatkowo, chroniony
- • • jest pluralizm mediów, co zapewnia dostępność różnorodnych punktów widzenia w debacie publicznej.

- • • 5. Prawo do edukacji (Artykuł 14):

Edukacja jest uznawana za podstawowe prawo dostępne dla wszystkich, obejmujące prawo do bezpłatnej edukacji obowiązkowej oraz dostępność kształcenia zawodowego i szkoleń ustawicznych. To prawo wzmacnia jednostki, dostarczając umiejętności i wiedzy niezbędnych do pełnego uczestnictwa w społeczeństwie oraz do ciągłego rozwoju osobistego.

Znajdując wolność, by być sobą: Odyseja Shiraz do Turcji i poza nią.

Obraz 48. Blizny na ramionach Shiraz w milczeniu ujawniają jej walkę o znalezienie akceptacji.

(@IOM/Olga Borzenkova)

- „Chcę zostać kardiochirurgiem, ponieważ to nasze serca często bolą. Chcę pomagać ludziom.”
- Shiraz obecnie czeka na relokację do trzeciego kraju w Europie i jest pełna chęci, aby rozpocząć
- nowy rozdział w kraju, w którym będzie mogła swobodnie realizować swoje marzenia, „jak każda
- dziewczyna powinna”. Biegła władając arabskim, niemieckim, angielskim, francuskim i hiszpańskim,
- jest pewna swoich umiejętności w osiedleniu się w swoim stałym domu w UE wkrótce i wolności
- wyrażania siebie, co jest gwarantowane przez Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Pomimo swoich wyzwań, Shiraz jest ambitna i dąży do spełnienia swojego marzenia o zostaniu kardiochirurgiem.

Organizacje i centra społecznościowe odgrywają kluczową rolę w zapewnieniu niezbędnego wsparcia migrantom i osobom doświadczającym dyskryminacji. Historia Shiraz podkreśla znaczenie dostępu do edukacji i wsparcia w nauce lokalnego języka dla lepszej integracji.

Shiraz jest optymistycznie nastawiona do relokacji w Europie, gdzie będzie mogła w pełni wyrażać siebie i realizować swoje marzenia, odzwierciedlając wolności gwarantowane przez Kartę Praw Podstawowych UE. Podróż Shiraz podkreśla znaczenie praw chronionych w Rozdziale 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Jej historia jest świadectwem odporności jednostek oraz kluczowej roli wspierających ram w pomaganiu im w odbudowie życia i dążeniu do spełniania marzeń.

1.3. Badanie europejskich wartości poprzez narracje: RÓWNOŚĆ

Rozdział 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dotyczy równości.

Artykuły 20-26 chronią następujące prawa:

- **równość wobec prawa**
- **zakaz dyskryminacji**
- **różnorodność kulturowa, religijna i językowa**
- **równość między kobietami a mężczyznami**
- **prawa dziecka**
- **prawa osób starszych**
- **integracja osób z niepełnosprawnościami**

Obraz 49. Karta Praw Podstawowych: Równość (@EUAgencyFRA – Agencja Praw Podstawowych)

Trzeci rozdział, „**Równość**”, zawiera prawo do równości wobec prawa oraz zakaz wszelkiej dyskryminacji, w tym ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne lub społeczne oraz poglądy polityczne lub jakiegokolwiek inne. Rozdział ten obejmuje także prawa dzieci i prawa osób starszych.

Rozdział 3 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, zatytułowany „Równość”, podkreśla zobowiązanie Unii Europejskiej do wspierania społeczeństwa inkluzywnego, w którym równość jest podstawową zasadą we wszystkich wymiarach. Ten rozdział, obejmujący artykuły od 20 do 26, porusza szeroki wachlarz kwestii związanych z równością, od ogólnej równości prawnej po szczególne ochrony dla różnorodnych grup w ramach UE. Wśród zapisanych praw znajdują się:

1. Równość przed prawem (artykuł 20):

To prawo ustanawia, że wszyscy ludzie są równi wobec prawa. Ta zasada stanowi fundament sprawiedliwego traktowania w systemie prawnym, zapewniając, że każda osoba, niezależnie od swojego statusu, otrzymuje te same ochrony prawne i podlega tym samym obowiązkom prawnym.

2. Zakaz dyskryminacji (artykuł 21):

Artykuł 21 zabrania dyskryminacji z jakiegokolwiek powodu, takiego jak płeć, rasa, kolor, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religia lub przekonania, poglądy polityczne lub jakiegokolwiek inne, przynależność do mniejszości narodowej, własność, pochodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientacja seksualna. To szerokie spektrum ochrony jest kluczowe dla budowania społeczeństwa, które ceni różnorodność i inkluzyjność.

- • • 3. Różnorodność kulturowa, religijna i językowa (rozdział 22):

- • • Ten rozdział uznaje bogactwo kulturowe UE oraz znaczenie zachowania i szanowania różnorodnych tradycji kulturowych, religijnych i językowych jej narodów. Zapewnia, że te różnice są postrzegane jako siła, a nie przeszkoda dla jedności.

- • • 4. Równość między kobietami a mężczyznami (rozdział 23):

Dążąc do równości płci, ten rozdział nakłada obowiązek zapewnienia równości między kobietami a mężczyznami we wszystkich dziedzinach życia, w tym zatrudnieniu, pracy i wynagrodzeniu. Wspiera środki, które zapewniają konkretne korzyści w celu promowania pełnej równości w praktyce, tym samym odnosząc się do historycznych nierówności.

5. Prawa dziecka (rozdział 24):

Ten rozdział stawia na pierwszym miejscu dobro i prawa dzieci, uznając ich potrzebę ochrony i opieki. Stwierdza, że dzieci mają prawo do swobodnego wyrażania swoich poglądów, a te poglądy powinny być brane pod uwagę w sprawach, które ich dotyczą, zgodnie z ich wiekiem i dojrzałością.

6. Prawa osób starszych (rozdział 25):

Uznając wkład i potrzeby osób starszych, ten rozdział zapewnia, że osoby starsze mogą prowadzić życie w godności i niezależności oraz aktywnie uczestniczyć w życiu społecznym i kulturalnym, chroniąc w ten sposób swoje prawa i dobrostan.

7. Integracja osób z niepełnosprawnościami (rozdział 26):

Ten rozdział podkreśla znaczenie integracji osób z niepełnosprawnościami w społeczeństwie. Nakłada obowiązek zapewnienia im dostępu do środków mających na celu zapewnienie ich niezależności, integracji społecznej i zawodowej oraz uczestnictwa w życiu wspólnoty.

Malowanie przez ciemność: inspirujący triumf Oleksiego

Obraz 50. Oleksii z rodzicami w fundacji Mudita w Krakowie przed jednym z jego obrazów.
[@IOM / Alexey Shvrin]

Oleksii pokonał wyzwania związane zarówno z niepełnosprawnością, jak i przymusowym przesiedleniem. Poprzez swoją sztukę dowodzi, że talent i determinacja nie znają granic.

Opis: Oleksii, jego rodzice i młodszy brat przyjechali do Polski w marcu 2022 roku z Kijowa, tuż po rozpoczęciu pełnoskalowej wojny na Ukrainie. Jedenastoletni Oleksii cierpi na chorobę Stargarda, rzadką chorobę oczu, która powoduje utratę wzroku u dzieci i dorosłych. Mimo że jest to w dużej mierze choroba genetyczna, żadne z jego rodziców nie ma tej choroby.

Kiedy jej syn został po raz pierwszy zdiagnozowany, Tetiana była zdruzgotana i czuła się bezsilna. „Nie mogłam w to uwierzyć ani z tym żyć. Jego wzrok wciąż się pogarszał, a prognozy i leczenie były niejasne. To było jak koszmar” – mówi. Dziś zachował tylko pięć procent swojego centralnego wzroku, ale ma pełne widzenie peryferyjne. „Kiedy na ciebie patrzę, nie widzę cię, ale widzę to, co jest wokół mnie” – wyjaśnia Oleksii.

Scenariusz: Tetiana i jej mąż znaleźli pracę w sektorze IT, a Oleksii uczęszcza do polskiej szkoły. Szybko przystosował się do nowego otoczenia i nauczył się polskiego w nieco mniej niż trzy miesiące. „Lubię mieszkać w Polsce. Bawię się z dziećmi i lubię swoją szkołę tutaj” – mówi.

Oleksii zaczął malować, gdy miał siedem lat, tuż po zdiagnozowaniu choroby. Odkrył swoją pasję do malowania, używając szpatyły zamiast pędzla. Na Ukrainie znalazł edukatora, który nauczył go podstaw, i od tamtej pory nie przestał malować.

Rozwiązanie/Wynik: Mimo trudności, które napotyka z widzeniem, Oleksii jest bardzo aktywny. „Kiedy mieszkałem na Ukrainie, dużo tańczyłem. Teraz cieszę się malowaniem, grą w szachy lub gitarę oraz słuchaniem audiobooków,” - mówi. Latem malował przed swoim mieszkaniem w Warszawie, ale teraz ćwiczy swoją sztukę w centrum wielokulturowym w Pradze, gdzie przez kilka tygodni były wyeksponowane dziesiątki jego obrazów. Czternaście jego obrazów było również wystawionych w Mudita, polskiej fundacji wspierającej dzieci z niepełnosprawnościami oraz ich rodziny.

Najważniejsze wnioski: Tetiana ma nadzieję, że Oleksii może być inspiracją dla innych dzieci, nie tylko w Polsce, ale także na całym świecie. „Mamy plany na więcej wystaw w przyszłości,” - dodaje. Jej rada dla innych rodziców, których dzieci mają chorobę Stargarda lub inne niepełnosprawności, to nie skupiać się na chorobie i szukać organizacji wspierających w procesie integracji. „Ostatnio wziął nawet udział w igrzyskach paraolimpijskich dla juniorów w pływaniu i zajął pierwsze miejsce,” - mówi jego matka z dumą.

Tetiana jest przekonana, że siłę można znaleźć w obliczu przeciwności losu oraz trudności, które życie może przynieść. „Rób wszystko, co możesz dla swojego dziecka w każdej chwili. Żyj szczęśliwie i nigdy się nie poddawaj. Kochaj swoje dziecko, ufaj mu i zawsze wspieraj w rozwijaniu jego talentów.” Podczas gdy Karta praw podstawowych UE w dużej mierze potwierdza prawa, które już istniały w prawie UE, zawiera również pewne innowacyjne prawa, które nie są bezpośrednio ujęte w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka: teraz w prawie pierwotnym UE zawarte są prawa dzieci do ochrony i opieki, które są niezbędne dla ich dobrostanu. Rola centrów społecznościowych i organizacji w ułatwianiu integracji oraz rozwoju osób z niepełnosprawnościami jest kluczowa.

Podróż Oleksii pokazuje fundamentalne zasady równości i niedyskryminacji, które są zapisane w rozdziale 3 Karty praw podstawowych UE. Jego osiągnięcia i wsparcie, które otrzymał, odzwierciedlają zobowiązanie Karty do zapewnienia, że każdy, niezależnie od swojego pochodzenia czy umiejętności, ma szansę prowadzić satysfakcjonujące i godne życie.

1.4. Badanie wartości europejskich poprzez narracje: SOLIDARNOŚĆ

Rozdział 4 Karty Praw Podstawowych UE dotyczy solidarności. Artykuły 27-38 chronią między innymi następujące prawa:

- uczciwe i sprawiedliwe warunki pracy
- zakaz pracy dzieci oraz ochrona młodzieży w pracy
- życie rodzinne i zawodowe
- zabezpieczenie społeczne i pomoc społeczna
- opieka zdrowotna
- ochrona Środowiska

Obraz 51. Karta Praw Podstawowych: Solidarność (@EUAagencyFRA – Agencja Praw Podstawowych)

Czwarty rozdział, „Solidarność”, obejmuje prawa społeczne i pracownicze, w tym prawo do sprawiedliwych warunków pracy, ochrony przed bezpodstawnym zwolnieniem oraz dostępu do opieki zdrowotnej, pomocy społecznej i mieszkaniowej.

1. Sprawiedliwe i uczciwe warunki pracy (Artykuł 31):

Artykuł ten zapewnia, że każdy pracownik ma prawo do bezpiecznych i godnych warunków pracy. Zawiera postanowienia dotyczące rozsądnych godzin pracy, przerw na odpoczynek i urlopów rocznych, mając na celu zrównoważenie wymagań pracy z osobistym zdrowiem i samopoczuciem. Standardy te są kluczowe dla ochrony pracowników przed wykorzystywaniem oraz promowania zdrowej równowagi między pracą a życiem prywatnym.

- • • 2. Zakaz pracy dzieci i ochrona młodzieży w pracy (rozdział 32):

- • • Prawo to zdecydowanie sprzeciwia się pracy dzieci i zapewnia, że młodzież, która pracuje, czyni to w warunkach odpowiednich do ich wieku. Chroni ich przed wykorzystywaniem ekonomicznym oraz przed wszelką pracą, która może zaszkodzić ich edukacji, zdrowiu lub rozwojowi.

- • • Ten rozdział stanowi fundament zobowiązania UE do ochrony swoich najmłodszych obywateli, zapewniając, że ich doświadczenia zawodowe są bezpieczne i nie hamują ich rozwoju.

3. Życie rodzinne i zawodowe (rozdział 33):

Rozdział 33 uznaje znaczenie równowagi między życiem rodzinnym a zawodowym. Wspiera ochronę przed zwolnieniem z powodów związanych z macierzyństwem i przewiduje płatny urlop macierzyński oraz rodzicielski. To prawo ułatwia integrację życia rodzinnego z obowiązkami zawodowymi, odzwierciedlając nowoczesne rozumienie równowagi między pracą a życiem osobistym.

4. Zabezpieczenie społeczne i pomoc społeczna (rozdział 34):

Ten rozdział zapewnia prawo do dostępu do świadczeń zabezpieczenia społecznego oraz usług społecznych, które chronią obywateli w przypadku macierzyństwa, choroby, wypadków przemysłowych, zależności, starości oraz utraty zatrudnienia. Podkreśla rolę zabezpieczenia społecznego i pomocy w zapobieganiu oraz zwalczaniu wykluczenia społecznego i ubóstwa, zapewniając godne życie dla wszystkich.

5. Opieka zdrowotna (rozdział 35):

Zapewniając dostęp do profilaktycznej opieki zdrowotnej i leczenia medycznego, to prawo podkreśla priorytet UE w utrzymaniu wysokiego poziomu zdrowia publicznego. Gwarantuje, że polityki zdrowotne zapewniają kompleksową opiekę oraz że wszystkie osoby mogą uzyskać dostęp do niezbędnych usług medycznych, wspierając tym samym ogólne dobrostanu populacji.

6. Ochrona Środowiska (rozdział 37):

Ten rozdział zobowiązuje do wysokiego poziomu ochrony Środowiska i poprawy jakości Środowiska, integrując te priorytety w politykach Unii. Uznaje potrzebę zrównoważonego rozwoju i ma na celu zapewnienie, że kwestie Środowiskowe są kluczowymi elementami wszystkich polityk Unii.

Kiedy małe miasteczko Borodyanka na Ukrainie zostało zaatakowane, Andżelika i jej córka wiedziały, że muszą jak najszybciej wyjechać. Dziesięć dni po pierwszym przekroczeniu granicy ze Słowacją Andżelika już pracowała.

Obraz 52. "Praca uchroniła nas przed negatywnymi myślami i nadmiernym refleksjonowaniem o wszystkim, co przeszliśmy." – Andżelika. (@IOM/Dušana Štecová)

Mimo że cieszy się z tymczasowego domu na Słowacji, jedyną rzeczą, za którą tęskni Andżelika, jest pokój. "Niektórzy mogą myśleć, że nam tutaj łatwo, ale tak nie jest. Jestem tutaj, ale moje serce jest tam, gdzie są bomby."

Opis: Zanim wojna zaczęła się na Ukrainie, Andżelika i jej dwie córki, Ruslanka (20) i Valeria (22), prowadziły spokojne życie w Borodyance, w rejonie Buczy w obwodzie kijowskim. 48-letnia matka pracowała w sklepie jubilerskim i spędzała dni na marzeniach o ślubach córek i przyszłych wnukach – aż do 24 lutego.

Scenariusz: Kiedy małe miasteczko Borodyanka zostało zaatakowane, Andżelika i jej córka Valeria schroniły się w pobliskiej piwnicy na kilka dni, aż bombardowania ustały. Samo myślenie o traumatycznych wydarzeniach, które przeszła, ukrywając się, wystarcza, aby jej oczy się zaszkliły.

- • • Kiedy bombardowania były w swoim apogeum, mieszkańcy komunikowali się przez czaty internetowe, wysyłając codziennie znak (+), aby potwierdzić, że wciąż żyją. Z dnia na dzień było coraz mniej znaków (+) wysyłanych. Andżelika wiedziała, że musi jak najszybciej opuścić Borodiankę, aby upewnić się, że jej córka przeżyje.

- • • Opuściły Borodiankę z grupą dwudziestu jeden osób, w tym kilkoma niemowlętami. Chciały jak najdalej uciec od bombardowań. Gdy dotarły do Użhorodu, zdały sobie sprawę, że nie mają gdzie się zatrzymać, aż do momentu, gdy klasztor zaoferował im nocleg. Andżelika nie miała pojęcia, co zrobić dalej ani dokąd powinna iść. Mnich wyjaśnił jej, gdzie znajdują się granice i dokąd mogłaby się udać. „Moja córka doradziła mi, aby pojechać na Słowację, żeby być blisko domu w przypadku, gdybyśmy mogły wrócić w najbliższej przyszłości” – wspomina. „Zgodziłam się, myśląc, że nie będziemy zbyt długo nieobecne.”

Rozwiązanie/Wynik: Andżelika i jej córka przeszły dziesięć kilometrów, aby dotrzeć do granicy Ukrainy ze Słowacją. „Byłyśmy częścią strumienia ludzi idących ramię w ramię z torbami, zwierzętami domowymi i dobytkiem – wszystkim, co miałyśmy. Gdy w końcu przekroczyłyśmy granicę, poczułyśmy ulgę. Wolontariusze dali nam jedzenie i pocieszenie.” Dziesięć dni po pierwszym przekroczeniu granicy ze Słowacją Andżelika już pracowała na farmie w pobliżu Koszyc. „Praca uchroniła nas od negatywnych myśli i zbyt długiego myślenia o wszystkim, co przeszłyśmy. Jest tylko jedna ziemia, niezależnie od tego, czy jest w Słowacji, czy na Ukrainie” – mówi Andżelika.

Kluczowe wnioski: Andżelika jest wdzięczna za interakcje, które miała z mieszkańcami, oraz za otrzymaną solidarność; jej jedyną przeszkodą jest teraz język. Aby poprawić umiejętności językowe wszystkich uciekających z Ukrainy i jeszcze bardziej poprawić ich integrację oraz możliwości zatrudnienia, Andżelika regularnie uczęszcza na zajęcia językowe.

Chroni ją prawo „non-refoulement”, które stanowi fundament międzynarodowego prawa praw człowieka i zakazuje państwom usuwania ludzi z ich jurysdykcji do miejsc, gdzie mogliby być narażeni na poważne naruszenia praw człowieka, w tym prześladowania, tortury, złe traktowanie lub inne fundamentalne naruszenia praw.

Historia Andżeliki jest potężnym przykładem zasad solidarności zapisanych w Karcie Praw Podstawowych UE. Jej podróż podkreśla znaczenie uczciwych warunków pracy, wsparcia społecznego i ochrony praw człowieka w zapewnieniu bezpiecznego i godnego życia dla tych, którzy uciekają przed konfliktem. Solidarność i wsparcie ze strony ludzi słowackich, w połączeniu z determinacją i odpornością Andżeliki, ilustrują głęboki wpływ wspólnoty i ram prawnych na sprzyjanie integracji i nadziei na lepszą przyszłość.

1.5. Badanie europejskich wartości poprzez narracje: PRAWA OBYWATELA

Rozdział 5 Karty Praw Podstawowych UE dotyczy Praw Obywateli. Artykuły 41-46 chronią m.in. następujące prawa:

- prawo do dobrej administracji
- prawo dostępu do dokumentów
- prawo do składania petycji
- wolność poruszania się i zamieszkania
- ochrona dyplomatyczna i konsularna

Obraz 53. Karta Praw Podstawowych: Prawa Obywatela (@EUAagencyFRA – Agencja Praw Podstawowych)

Piąty rozdział, „**Praw Obywateli**”, obejmuje kilka praw administracyjnych, takich jak prawo do dobrej administracji oraz prawo dostępu do dokumentów.

1. Prawo do Dobrej Administracji (Artykuł 41):

To prawo gwarantuje, że każda osoba ma prawo do tego, aby jej sprawy były prowadzone bezstronnie, sprawiedliwie i w rozsądnym czasie przez instytucje i organy UE. Obejmuje to prawo do wysłuchania przed podjęciem decyzji, która mogłaby mieć na nią negatywny wpływ, prawo dostępu do odpowiednich akt oraz obowiązek administracji do uzasadnienia swoich decyzji. Zapewnia to przejrzystość i odpowiedzialność w procesach administracyjnych UE.

- • • 2. Prawo dostępu do dokumentów (artykuł 42):

- • • Artykuł 42 potwierdza, że każdy obywatel UE, a także każda osoba fizyczna lub prawna, zamieszkująca lub mająca siedzibę w państwie członkowskim, ma prawo dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Ta dostępność sprzyja przejrzystości i pozwala obywatelom być lepiej poinformowanym oraz zaangażowanym w funkcjonowanie UE.

- • • 3. Prawo do petycji (artykuł 44):

Prawo to umożliwia każdemu obywatelowi UE, a także każdej osobie fizycznej lub prawnej, zamieszkującej lub mającej siedzibę w państwie członkowskim, składanie petycji do Parlamentu Europejskiego w sprawach związanych z działalnością UE. Jest to istotne narzędzie dla demokracji bezpośredniej, umożliwiające jednostkom wyrażanie obaw, proponowanie zmian lub ubieganie się o zadośćuczynienie bezpośrednio w sercu rządów UE.

- • • 4. Wolność przemieszczania się i osiedlania (artykuł 45):

Artykuł 45 jest jedną z podstawowych wolności obywatelstwa UE, pozwalając każdemu obywatelowi UE na swobodne przemieszczanie się i osiedlanie w terytorium państw członkowskich. To prawo jest fundamentalne dla wewnętrznego rynku UE i promuje mobilność osobistą oraz zawodową w całej Unii, wzmacniając ekonomiczną, społeczną i kulturową integrację jej obywateli.

- • • 5. Ochrona dyplomatyczna i konsularna (artykuł 46):

Artykuł ten zapewnia, że każdy obywatel UE może korzystać z ochrony ze strony władz dyplomatycznych lub konsularnych dowolnego państwa członkowskiego w przypadku przebywania w kraju trzecim, w którym jego własne państwo członkowskie nie jest reprezentowane. To zapewnia obywatelom UE wsparcie za granicą, gwarantując, że otrzymają niezbędną pomoc w trudnych sytuacjach, podobnie jak ochronę oferowaną przez ich własny kraj.

Na początku 2021 roku, w trakcie pandemii, Augustyna nieustannie podróżowała po różnych instytucjach administracji publicznej, aby złożyć dokumenty w celu aplikacji o stopień magistra w Hiszpanii.

Obraz 54. Celem Augustyny w tym momencie jest znalezienie pracy, kontynuowanie nauki i rozwój osobisty w Hiszpanii. (@IOM/Monica Chiriac)

Augustyna zostawiła swoją rodzinę z marzeniami o lepszej przyszłości dla siebie i następnego pokolenia. Argentyna zawsze będzie domem, ale Hiszpania oferowała jej przyszłość, na którą zawsze liczyła.

Opis: Wyczuwając wyraźny spadek sytuacji gospodarczej i politycznej w Argentynie, Augustyna zdecydowała, że nie ma innego wyboru, jak tylko wyjechać, jeśli kiedykolwiek chciała zbudować lepszą przyszłość dla siebie. „Pokolenie moich dziadków mogło sobie pozwolić na kupno domu, ale te czasy dawno minęły” - wyjaśnia Augustyna. „Teraz ludzie martwią się, czy będą mogli zapłacić czynsz”.

Scenariusz: Na początku 2021 roku, w środku pandemii, Augustyna nieustannie poszukiwała instytucji publicznych, aby złożyć dokumenty aplikacyjne na studia magisterskie z zakresu Usług Publicznych i Polityki Społecznej w Salamance, Hiszpania.

Rozwiązanie / Wynik: Po przyjeździe do Hiszpanii proces adaptacji okazał się łatwiejszy, niż oczekiwano, ponieważ większość jej kolegów studiowała politykę społeczną, a ona czuła, że są bardziej otwarci na migrantów.

- • •
- • •
- • •
- • •
- • •
- • •

Augustyna uważa się za zagorzałą aktywistkę na rzecz praw kobiet i już współpracowała z kilkoma organizacjami non-profit. W jej prowincji kobiety są bardziej narażone na przemoc ze względu na płeć, a aborcja niedawno stała się nielegalna. Z pasją angażuje się w temat migracji, pomagała migrantkom w pisaniu CV i zwiększała świadomość wśród nastolatków na temat dyskryminacji i mowy nienawiści.

Kluczowe wnioski: „Každy napotyka różne wyzwania podczas migracji – dla mnie pokonywanie biurokratycznych trudności w czasie pandemii było ogromnym ciężarem do uniesienia.” – Śmieje się. „Czasami rozważam powrót do domu,” – przyznaje Augustyna, „ale wtedy słyszę o problemach, przez które przechodzą moi przyjaciele.” Wiele argentyńskich młodych ludzi nigdy nie kończy studiów i musi w młodym wieku znaleźć pracę, wyjaśnia. „To nie jest taki przyszłość, jaką chcę dla siebie ani dla mojej przyszłej rodziny,” – mówi.

Doświadczenia Augustyny podkreślają wyzwania związane z obsługą administracyjną, szczególnie podczas globalnej pandemii, co uwydatnia znaczenie prawa do dobrej administracji. Aktywizm Augustyny na rzecz praw kobiet i wsparcie dla migrantek podkreśla rolę zaangażowania społeczności oraz rzecznictwa w promowaniu sprawiedliwości społecznej i równości.

Narracja Augustyny ukazuje praktyczne zastosowanie praw obywatelskich chronionych w rozdziale 5 Karty Praw Podstawowych UE. Jej droga odzwierciedla znaczenie dobrej administracji, przejrzystości, swobody poruszania się i wsparcia społeczności w osiągnięciu osobistych aspiracji oraz przyczynianiu się do postępu społecznego. Jej historia stanowi inspirację dla innych migrantek i podkreśla wartość zaangażowania UE w ochronę i promowanie praw obywateli.

1.6. Badanie wartości europejskich poprzez narracje: SPRAWIEDLIWOŚĆ

Rozdział 6 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej dotyczy sprawiedliwości. Artykuły 47-50 w tym rozdziale chronią następujące prawa:

- prawo do skutecznego środka prawnego i do sprawiedliwego procesu
- domniemanie niewinności i prawo do obrony
- zasady legalności oraz proporcjonalności przestępstw i kar
- prawo do tego, aby nie być sądzonym ani karanym dwukrotnie w postępowaniu karnym za to samo przestępstwo

Obraz 55. Karta Praw Podstawowych: Sprawiedliwość (@EUAgencyFRA – Agencja Praw Podstawowych)

Szósty rozdział, „Sprawiedliwość”, obejmuje prawo do skutecznego środka prawnego i do sprawiedliwego procesu, domniemanie niewinności i prawo do obrony, a także zasady legalności i proporcjonalności przestępstw oraz kar.

1. Prawo do skutecznego środka prawnego i do sprawiedliwego procesu (artykuł 47):

Prawo to jest kluczowe dla systemu sprawiedliwości w UE, gwarantując każdemu, czyje prawa i wolności chronione przez prawo UE zostały naruszone, prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem. Zapewnia sprawiedliwe i publiczne przesłuchanie w rozsądnym czasie przez niezależny i bezstronny sąd ustanowiony przez prawo. Artykuł ten zapewnia również pomoc prawną dla osób, które nie mają wystarczających środków, zapewniając, że dostęp do sprawiedliwości nie jest nikomu odmawiany z powodu ograniczeń ekonomicznych.

2. Domniemanie niewinności i prawo do obrony (Artykuł 48):

Artykuł 48 podtrzymuje domniemanie niewinności, dopóki nie udowodni się winy zgodnie z prawem. Zasada ta jest fundamentem wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, zapewniając, że ciężar dowodu spoczywa na oskarżeniu. Gwarantuje także prawa obrony, dając każdemu oskarżonemu prawo do odpowiedniego czasu i środków na przygotowanie obrony oraz do komunikacji z wybranym przez siebie pełnomocnikiem.

3. Zasady legalności i proporcjonalności przestępstw karnych i kar (Artykuł 49):

Artykuł ten stwierdza, że nikt nie może być uznany za winnego przestępstwa karnego na podstawie jakiegokolwiek działania lub zaniechania, które w chwili popełnienia nie stanowiło przestępstwa zgodnie z prawem krajowym lub międzynarodowym. Określa również, że kary nie mogą być nieproporcjonalne do przestępstwa, zapewniając sprawiedliwość w stosowaniu prawa i chroniąc przed nadmiernym karaniem.

4. Prawo do niebycia sądzonym ani karanym dwukrotnie w postępowaniu karnym za to samo przestępstwo (Artykuł 50):

Znane jako zasada *ne bis in idem*, to prawo chroni jednostki przed ponownym sądzeniem lub karaniem za to samo przestępstwo w obrębie UE. Zasada ta zapobiega sytuacjom, w których system sprawiedliwości poddaje jednostki wielokrotnym procesom lub karom za te same czyny, zapewniając tym samym efektywność i sprawiedliwość wymiaru sprawiedliwości.

Stawiając czoła przeciwnościom: trudna droga samotnej matki do sprawiedliwości.

Obraz 56. W wieku zaledwie 17 lat Gobado była się zostać matką – tym bardziej po tym, jak porzucił ją ojciec jej dziecka. (@IOM)

• • • **Miłość Gobado do jej syna skłoniła ją do przekroczenia granic i kontynentów, aby walczyć o ich przyszłość, a teraz pomaga innym samotnym matkom przezwyciężyć podobne przeszkody.**

• • •
• • • Opis: "W 2016 roku wyjechałam do Norwegii, aby znaleźć mężczyznę, który opuścił mnie w czasie ciąży w 2014 roku," - mówi Gobado, młoda senegalska samotna matka szukająca sprawiedliwości.

• • • Scenariusz: Jednak plany nie poszły tak, jak miała nadzieję przed opuszczeniem swojego domu w Dakarze, Senegalu. W pierwszych dniach swojego pobytu w Norwegii znalazła się w nieregularnej i wrażliwej sytuacji, ponieważ ojciec jej dziecka nie wypełnił swoich obietnic i odpowiedzialności rodzicielskiej.

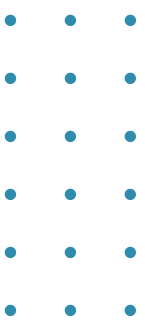
Rozwiązanie/Wynik: Gobado wiedziała, że potrzebuje wsparcia finansowego, aby utrzymać ich oboje przy życiu. Zmagając się w obcym kraju i ledwie będąc w stanie zapewnić sobie i swojemu synowi utrzymanie, Gobado podjęła decyzję o powrocie do domu z pomocą Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji w ramach Norweskiego Programu Dobrowolnego Powrotu (VARP). Dzięki wsparciu finansowemu otrzymanemu w ramach pomocy reintegracyjnej, założyła własny biznes importowo-eksportowy tekstyliów. "To dało mi drugą szansę i pozwoliło odbudować moje życie w Senegalu," - wyjaśnia.

Będąc w Senegalu, Gobado pozostała zdeterminowana, aby szukać sprawiedliwości dla swojego syna. W 2018 roku zainicjowała postępowanie prawne przeciwko ojcu swojego syna w Norwegii, domagając się uznania ojcostwa.

Wobec jego niechęci do współpracy, sąd wydał ultimatum w celu uzyskania jego DNA. Jednak próbował zmusić i zastraszyć Gobado, aby anulowała postępowanie. Pomimo gróźb, Gobado nie dała się zastraszyć i kontynuowała swoją walkę z determinacją. "W 2019 roku zatrudniłam senegalskiego prawnika, który pracuje w Oslo od 30 lat," - zauważa. "Ponieważ wyniki testu DNA potwierdziły, że mężczyzna rzeczywiście jest ojcem mojego dziecka, został zobowiązany do płacenia miesięcznych alimentów na naszego syna."

Kluczowe wnioski: Po zakończeniu swojej batalii prawnej, Gobado zaczęła iść naprzód w swoim życiu, zakładając firmę doradczą, której celem jest wsparcie samotnych matek wychowujących swoje dzieci same. Historia ta odzwierciedla podstawowe zasady sprawiedliwości zapisane w Karcie Praw Podstawowych UE, w tym prawo do sprawiedliwego procesu, domniemanie niewinności oraz znaczenie legalności i proporcjonalności w postępowaniach prawnych.

Podróż Gobado stanowi przykład fundamentalnych zasad sprawiedliwości określonych w rozdziale 6 Karty Praw Podstawowych UE. Jej historia ukazuje znaczenie wsparcia prawnego, odporności oraz dążenia do sprawiedliwości w przezwyciężaniu osobistych i systemowych wyzwań. Stojąc twardo w dążeniu do sprawiedliwości, Gobado nie tylko zabezpieczyła prawa swojego syna, ale także otworzyła drogę do wsparcia innych samotnych matek, wcielając w życie wartości sprawiedliwości, legalności i proporcjonalności, które Karta UE dąży do utrzymania.

PODSUMOWUJĄC

W procesie migrantek wiedza i dzielenie się podstawowymi wartościami UE stanowią kompas dla pełnej integracji społecznej i ekonomicznej.

Podsumowując, Karta Praw Podstawowych UE to potężne narzędzie, które ma duży potencjał, aby po pierwsze zapewnić, że każda proponowana legislacja jest zgodna z prawami i uprawnieniami w niej zawartymi, po drugie, aby zapewnić, że Państwa Członkowskie wdrażają i stosują odpowiednie przepisy prawa UE w zgodności z Kartą, oraz po trzecie, aby zapewnić, że agencje UE działają zgodnie z Kartą. Zawiera nowe innowacyjne prawa, których potencjał dopiero zaczyna być odkrywany. Karta Praw Podstawowych UE jest obecnie niewykorzystywana, ale przy lepszym zrozumieniu, jak można ją wykorzystać, może zapewnić dodatkową ochronę dla dziewcząt i kobiet ubiegających się o azyl w Europie.

TEMATA DO PRZEMYSŁEŃ

„**ZJEDNOCZENI W RÓŻNORODNOŚCI**” zostało przyjęte jako motto Unii Europejskiej w 2000 roku. Symbolizuje to, jak Europejczycy zjednoczyli się w ramach UE, aby dążyć do pokoju i dobrobytu, jednocześnie wzbogacając się o różnorodne kultury, tradycje i języki kontynentu, które jednak łączy wspólny zestaw wartości.

W 2012 roku UE została uhonorowana **Nagrodą Nobla** w dziedzinie pokoju za wspieranie spraw związanych z pokojem, pojednaniem, demokracją i prawami człowieka w Europie.

Na podstawie wspólnych wartości i ochrony prawnej zawartych w Karcie Praw Podstawowych UE, zastanów się nad:

- Biorąc pod uwagę ochrony oferowane w rozdziale 2 na temat Wolności, takie jak prawo do ochrony danych osobowych i wolność wyrażania opinii, jak te wolności równoważą się z bezpieczeństwem narodowym i porządkiem publicznym w państwach członkowskich UE?
 - W świetle praw równości omówionych w rozdziale 3, w tym zakazu dyskryminacji i równości wobec prawa, jakie wyzwania istnieją w jednolitym stosowaniu tych standardów w kulturowo zróżnicowanych krajach UE?
 - Z perspektywy rozdziału 5 na temat Praw Obywateli, w jaki sposób prawo do dobrej administracji i wolność przemieszczania się wzmacniają wartości demokratyczne i funkcjonowanie Unii Europejskiej?
-

SAMOOCENA

- Ile rozdziałów zawiera Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej?
 - 3
 - 6
 - 7
- Ile artykułów w Karcie Praw Podstawowych Unii Europejskiej wyraża wspólne wartości UE?
 - 6
 - 12
 - 50
- Kiedy Unia Europejska została uhonorowana Nagrodą Nobla za promowanie spraw pokoju, pojednania, demokracji i praw człowieka w Europie?
 - 2012
 - 1993
 - 1958

DODATKOWE ZASOBY

ONZ Kobiety

„Na całym Świecie rekordowa liczba kobiet migruje w poszukiwaniu pracy i lepszego życia. Szacuje się, że kobiety i dziewczęta stanowią około połowy 281 milionów międzynarodowych migrantów. Dla wielu migracja przynosi te korzyści; dla innych wiąże się z niebezpiecznymi ryzykami, takimi jak wyzysk w pracach domowych i narażenie na przemoc. Polityki i praktyki migracyjne wolno dostrzegają te ryzyka i podejmują kroki, aby uczynić proces bezpiecznym dla kobiet.”

Obejrzyj film o tym, że migracja jest kwestią równości płci:

<https://www.youtube.com/watch?v=hWAaSgyCd2Y>

Dowiedz się więcej:

<https://www.unwomen.org/en/what-we-do/economic-empowerment/employment-and-migration>

Komisja ds. Uchodźców Kobiet: Raporty i zasoby

Komisja ds. Uchodźców Kobiet regularnie publikuje raporty i zasoby dotyczące specyficznych wyzwań, z jakimi borykają się uchodźczynie i wewnątrznie przesiedlone, dostępne na jej stronie internetowej.

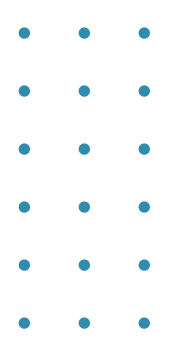
Dowiedz się więcej: <https://www.unhcr.org/>

UNHCR (Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców)

UNHCR (Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców)

Strona internetowa UNHCR oferuje szeroki wachlarz zasobów na temat sytuacji uchodźców na całym świecie, w tym raporty, statystyki i konkretne studia przypadków dotyczące uchodźczyń.

Dowiedz się więcej: <https://www.unhcr.org>

Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM)

IOM zajmuje się globalną migracją, koncentrując się na ochronie i wsparciu migrantów, w tym kobiet i dziewcząt. Jej strona internetowa oferuje zasoby i publikacje na różne tematy związane z migracją. Dowiedz się więcej: <https://www.iom.int>.

Prodigy Game

Nauczanie z uwzględnieniem kulturowym: Przykłady, strategie i działania na rzecz sukcesu

Opis: „Nie ma jednego podejścia do nauczania, które zaangażuje wszystkich uczniów jednocześnie, ale budowanie strategii do konsekwentnego dostarczania lekcji uwzględniających kulturowe różnice pomoże dotrzeć do różnorodnych uczniów z odmiennym tłem.”

Dowiedz się więcej: <https://www.prodigygame.com/main-en/blog/culturally-responsive-teaching/>

TPRS Books

TPRS® – Nauczanie kompetencji językowej poprzez czytanie i opowiadanie historii®

TPRS® to metoda nauczania języków poprzez zrozumiałe lektury i interaktywne opowieści ustne. Dzięki interesującym i powtarzanym opowieściom uczniowie przyswajają język – nawet jeśli jeszcze nie uczyli się gramatyki i słownictwa.

Dowiedz się więcej: <https://www.tprsbooks.com/what-is-tprs/>

TESOL International Association

TESOL International Association, dawniej Nauczyciele Języka Angielskiego dla Mówiących w Innych Językach, to największa profesjonalna organizacja dla edukatorów języka angielskiego jako drugiego lub obcego. Strona internetowa gromadzi wiele zasobów na temat nauki języków.

Dowiedz się więcej: <https://www.tesol.org/>

Storyboard That

Łatwa platforma do tworzenia, która umożliwia osobom o różnych umiejętnościach tworzenie niesamowitych wizualizacji do nauczania, uczenia się i komunikacji.

Dowiedz się więcej: <https://www.storyboardthat.com/>

Projekt Nauczania Kultury

Chociaż nie jest to zasób skierowany specjalnie do migrantek i uchodźczyń w klasie L2, ten projekt jest doskonałym źródłem dla edukatorów. Oferuje dorosłym edukatorom plany lekcji mające na celu poprawę kompetencji międzykulturowej w wielokulturowych klasach oraz umożliwia im poruszanie kwestii międzykulturowych istotnych dla życia w rosnącej europejskiej wspólnocie. Plany lekcji obejmują różnorodne ćwiczenia praktyczne, takie jak gry, ćwiczenia na rozgrzewkę, działania integracyjne oraz odgrywanie ról, a także inne istotne aktywności mające na celu poprawę świadomości i komunikacji międzykulturowej.

Dowiedz się więcej: <http://www.teaching-culture.de/en/products/lesson-plans/lesson-plans.htm>

Refugee Council

Zapewnia usługi wsparcia dla uchodźców i migrantów, w tym programy mentorskie i zatrudnienia.

Dowiedz się więcej tutaj: <https://www.refugeecouncil.org.uk/>

Mentoring Kobiet w Biznesie (Fundacja Cherie Blair na Rzecz Kobiet)

Łączy przedsiębiorczynie z całego Świata, w tym migrantki, z mentorami, aby pomóc im rozwijać swoje firmy.

Dowiedz się więcej tutaj <https://cherieblairfoundation.org/>

MentorSET

Program mentoringowy dla kobiet w STEM, w tym migrantek, wspierany przez Towarzystwo Kobiet Inżynierów (WES)

Dowiedz się więcej tutaj: <https://www.wes.org.uk/>

Międzynarodowy Komitet Ratunkowy

Oferuje kompleksowe programy wsparcia dla migrantów i uchodźców, w tym pośrednictwo pracy i mentoring.

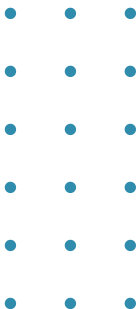
Dowiedz się więcej tutaj: <https://www.rescue.org/>

Jakie są wartości UE? (Parlament UE)

„Wszystkie państwa członkowskie UE dzielą pewne podstawowe wartości, które stanowią fundament wolnego społeczeństwa. UE chroni te wspólne wartości, aby zapewnić włączenie, tolerancję, sprawiedliwość i solidarność.”

Obejrzyj wideo tutaj: https://youtu.be/Fh4uX_Grxrg?feature=shared

SŁOWNIK

Rozdział 1: Zrozumienie potrzeb migrantek i uchodźczyń

Wyzwania kulturowe: To trudności, przed którymi stają migranci i uchodźcy w dostosowywaniu się do norm i wartości kulturowych swoich nowych krajów. Wyzwania te mogą obejmować bariery językowe, różnice w zachowaniach społecznych oraz akceptację w lokalnej społeczności.

CSR = Społeczna Odpowiedzialność Biznesu

DEI = Różnorodność, równość i integracja

Dobrobyt ekonomiczny i pokój społeczny: Terminy te odnoszą się łącznie do pożądaných rezultatów udanej integracji migrantek i uchodźczyń w społeczeństwie. Dobrobyt ekonomiczny odnosi się do zdolności jednostek do samodzielnego utrzymywania się finansowo, podczas gdy pokój społeczny dotyczy harmonijnych relacji w społeczności.

Wzmocnienie pozycji kobiet: W kontekście dokumentu odnosi się to do umożliwienia migrantkom i uchodźczyniom osiągnięcia niezależności ekonomicznej oraz silniejszej pozycji społecznej poprzez edukację, możliwości zatrudnienia i wsparcie ze strony społeczności.

UE = Unia Europejska

• • • **EWSI** = Europejska Strona Internetowa dotycząca Integracji

• • • **ICT** = Technologie Informacyjne i Komunikacyjne

• • • **Krajobrazy Informacyjne:** Koncepcja ta odnosi się do Środowiska i ram, w ramach których jednostki uzyskują dostęp do informacji, przetwarzają je i wykorzystują. Dla migrantów i uchodźców, te krajobrazy mogą stać się zfragmentaryzowane z powodu przesiedlenia, co sprawia, że kluczowe jest ich odbudowanie w nowych warunkach poprzez wsparcie społeczności i programy integracyjne.

Integracja: Odnosi się do wielowymiarowego procesu, w ramach którego migranci i uchodźcy dostosowują się do nowego społeczeństwa. Proces ten obejmuje wzajemne dostosowanie zarówno przybyszów, jak i społeczności przyjmującej, i obejmuje aspekty takie jak nauka języka, zrozumienie norm kulturowych oraz zdobywanie zatrudnienia.

OECD = Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju

Integracja społeczna i ekonomiczna: Termin ten podkreśla proces, dzięki któremu migrantki i uchodźczynie stają się częścią swoich nowych społeczności, nie tylko społecznie, ale również ekonomicznie. Obejmuje to nawiązywanie sieci społecznych, osiągnięcie niezależności ekonomicznej oraz uzyskiwanie dostępu do rynku pracy.

ONZ = Organizacja Narodów Zjednoczonych

UNHCR = Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców

Uniwersalna Deklaracja Praw Człowieka: Jest to kluczowy dokument, który podkreśla podstawowe prawa i wolności, do których ma prawo każda istota ludzka. Jest odniesiony w dokumencie w kontekście edukacji jako podstawowego prawa człowieka, niezbędnego dla rozwoju osobistego.

Rozdział 2: Zrozumienie tożsamości migrantek i uchodźczyń

Tożsamość kulturowa: Odnosi się do zestawu cech, wartości, tradycji, przekonań i praktyk dzielonych przez grupę ludzi, którzy mają wspólną kulturę. Tożsamość kulturowa migrantek i uchodźczyń może być zaburzana i przekształcana przez przymusowe przesiedlenie, a także przez potrzebę dostosowania się do nowego środowiska kulturowego. Zachowanie tożsamości kulturowej jest ważne dla wielu migrantek i uchodźczyń, ponieważ pomaga im utrzymać poczucie ciągłości i więzi z przeszłością podczas pokonywania wyzwań związanych z integracją w nowym społeczeństwie.

Przecięcie czynników: Termin ten odnosi się do kombinacji i nakładania się różnych elementów, które wpływają na życie danej osoby. W kontekście migrantek i uchodźczyń przecięcie czynników obejmuje płeć, imigrację, status prawny, kulturę oraz kontekst społeczno-ekonomiczny. Czynniki te oddziałują na siebie w złożony sposób, wpływając na ich doświadczenia oraz wyzwania, z jakimi się stykają podczas procesu integracji w nowym społeczeństwie.

Intersekcjonalność: Termin ten odnosi się do interakcji i nakładania się różnych form dyskryminacji lub niekorzyści, takich jak płeć, rasa, etniczność, religia i status migracyjny, które mogą jednocześnie wpływać na doświadczenia i możliwości danej osoby. W kontekście migrantek i uchodźczyń intersekcjonalność podkreśla, w jaki sposób wiele czynników może wpływać na specyficzne sposoby, w jakie te kobiety doświadczają przemocy ze względu na płeć, dyskryminacji i innych wyzwań.

Odporność: Odnosi się do zdolności danej osoby do pozytywnego dostosowywania się i odzyskiwania sił w obliczu przeciwności, wyzwań lub stresu. W przypadku migrantek i uchodźczyń odporność przejawia się w ich zdolności do pokonywania trudności związanych z migracją, takich jak bariery językowe, dyskryminacja oraz ograniczony dostęp do podstawowych usług.

Rozdział 3: Kreowanie otwartego i różnorodnego Środowiska edukacyjnego

Aspiracje: Nadzieje, cele i ambicje, które jednostki mają na przyszłość. Wartości kulturowe i oczekiwania mogą kształtować edukacyjne aspiracje uczniów oraz ich dążenie do osiągnięć akademickich i zawodowych.

Style komunikacji: Sposoby, w jakie jednostki wyrażają siebie i interpretują wiadomości innych, wywoływane przez normy kulturowe. Obejmuje to komunikację werbalną i niewerbalną, ton głosu oraz język ciała.

Kompetencje kulturowe: Umiejętność skutecznego interakcji, komunikacji i zaangażowania z osobami z różnych środowisk kulturowych. Obejmuje to świadomość, wiedzę i umiejętności, które pozwalają jednostkom szanować i doceniać różnice kulturowe.

Różnice kulturowe: Zróżnicowania w normach, wartościach, wierzeniach i praktykach kulturowych wśród osób z różnych środowisk kulturowych. Te różnice mogą wpływać na komunikację, zachowanie, preferencje w uczeniu się i wyniki edukacyjne.

Wrażliwość kulturowa: Świadomość i szacunek dla norm, wartości, wierzeń i praktyk kulturowych osób z różnych środowisk kulturowych. Obejmuje to zrozumienie, jak różnice kulturowe mogą wpływać na komunikację i zachowanie.

Kulturowo wrażliwe nauczanie: Podejście edukacyjne, które uznaje i uwzględnia kulturowe tło uczniów w praktykach nauczania, aby stworzyć bardziej inkluzywne i efektywne doświadczenie edukacyjne.

Nauczanie oparte na ciekawości: Metoda nauczania, która zachęca uczniów do eksploracji, zadawania pytań oraz angażowania się w rozwiązywanie problemów i myślenie krytyczne. To podejście ceni autonomię ucznia i uczenie się w grupie.

Różnicowanie: Dostosowywanie metod nauczania i zasobów do różnorodnych potrzeb, stylów uczenia się i zdolności uczniów w klasie.

Różnorodna klasa: Środowisko edukacyjne składające się z uczniów z różnych środowisk kulturowych, językowych i zawodowych.

- • • **Różnorodność:** Obecność różnorodnych tożsamości społecznych i kulturowych, cech, perspektyw i doświadczeń w grupie lub społeczności, w tym, ale nie wyłącznie, rasy, etniczności, płci, wieku, religii, języka i statusu społeczno-ekonomicznego.

- • • **Sprawiedliwość:** Zasada uczciwości w edukacji, zapewniająca wszystkim uczniom dostęp do zasobów, możliwości i wsparcia, których potrzebują, aby odnieść sukces, niezależnie od ich pochodzenia lub okoliczności. Sprawiedliwość polega na identyfikowaniu i eliminowaniu systemowych barier oraz nierówności.

Włączające Środowisko edukacyjne: Ustawienie w klasie, w którym wszyscy uczniowie czują się doceniani, szanowani i wspierani, niezależnie od swoich kulturowych, językowych lub osobistych tła.

Biegłość językowa: Umiejętność mówienia, rozumienia, czytania i pisanie w danym języku. W kontekście edukacyjnym biegłość językowa wpływa na zdolność uczniów do angażowania się w treści instruktażowe i efektywnej komunikacji.

Preferencje uczenia się: Preferowane sposoby, w jakie jednostki przetwarzają i angażują się w informacje. Tła kulturowe kształtują te preferencje, wpływając na to, czy uczniowie preferują mechaniczne zapamiętywanie, myślenie krytyczne, uczenie się oparte na ciekawości czy działania współpracy.

Poczucie własnej skuteczności: Przekonanie jednostki o swojej zdolności do odniesienia sukcesu w konkretnych sytuacjach lub wykonania zadania. Poczucie własnej skuteczności wpływa na motywację, wysiłek i odporność w obliczu wyzwań.

Normy społeczne: Wspólne oczekiwania i zasady, które kierują zachowaniem w grupie kulturowej. Normy społeczne mogą wpływać na zachowanie w klasie, interakcje i relacje, w tym na postawy wobec autorytetu i ról płciowych.

Systemowe bariery: Strukturalne przeszkody, które uniemożliwiają niektórym grupom ludzi dostęp do możliwości i zasobów na równych zasadach. W edukacji te bariery mogą obejmować dyskryminujące polityki, stronnicze programy nauczania oraz nierówny dostęp do zasobów.

Nauczanie skoncentrowane na edukatorach: Podejście dydaktyczne, w którym edukator jest głównym źródłem wiedzy i autorytetu, często polegające na wykładach i mechanicznej nauce. To podejście może być zgodne z wartościami kulturowymi, które podkreślają szacunek dla autorytetu i zorganizowane uczenie się.

Rozdział 4: Nauka języków i opowiadanie jako narzędzie integracji

Nabywanie języka: Proces, w którym jednostki uczą się nowego języka.

Odtwarzanie ról: Działanie edukacyjne, w którym uczniowie odgrywają scenariusze, aby ćwiczyć umiejętności językowe.

Mapowanie opowieści: Narzędzie wizualne, które przedstawia kluczowe elementy opowieści, takie jak postacie, miejsce akcji, fabuła i rozwiązanie.

Opowiadanie: Akt opowiadania lub pisania historii, często wykorzystywany jako metoda nauczania, aby zaangażować uczniów i przekazać wiedzę.

Rozdział 5: Uczenie się oparte na projektach jako metoda nabywania języka

Podjęcie andragogiczne: Andragogika, podejście do uczenia się, które koncentruje się na dorosłych uczniach, zostało po raz pierwszy wprowadzone przez pedagoga Aleksandra Kappa w 1833 roku. To podejście podkreśla znaczenie stosowania strategii nauczania i metod uczenia się, które są zastosowalne w codziennym życiu dorosłych uczniów (Bouchrika, 2024). Innymi słowy, andragogika kładzie większy nacisk na natychmiastowe zastosowanie tego, co jest nauczane. Metody uczenia się dla dorosłych uczniów zazwyczaj koncentrują się na działaniach, praktycznych zastosowaniach i rozwiązywaniu problemów.

Wrażliwość kulturowa: Wrażliwość kulturowa oznacza świadomość i zrozumienie różnic kulturowych, norm, wartości i przekonań, niekoniecznie mając umiejętność skutecznej interakcji lub komunikacji z innymi kulturami. Chodzi o rozpoznawanie i szanowanie różnorodności oraz unikanie zachowań lub działań, które mogą obrażać lub brak szacunku dla osób z innego tła kulturowego. Wrażliwość kulturowa jest ważna dla promowania inkluzji i harmonii w zróżnicowanym środowisku (Słownik psychologii APA, 2018).

Kompetencje (inter)kulturowe: Kompetencje interkulturowe wykraczają poza wrażliwość kulturową. Odnoszą się do zdolności skutecznego komunikowania się, interakcji i angażowania się z osobami z różnych kultur w różnych kontekstach. Kompetencje interkulturowe oznaczają nie tylko zrozumienie różnic kulturowych, ale także umiejętność dostosowywania swojego zachowania, stylu komunikacji i myślenia, aby skutecznie współdziałać z osobami z różnych kultur. Obejmują umiejętności takie jak empatia, komunikacja, elastyczność i umiejętność konstruktywnego radzenia sobie z różnicami kulturowymi. Rozwój kompetencji interkulturowych umożliwia jednostkom budowanie znaczących relacji, rozwiązywanie konfliktów i skuteczną współpracę międzykulturową (Słownik psychologii APA, 2023).

Angielski jako drugi język (ESL) / Angielski jako język obcy (EFL): ESL odnosi się do nauczania lub uczenia się angielskiego przez osoby, dla których angielski nie jest językiem ojczystym. Zazwyczaj ma miejsce w regionach lub krajach, gdzie angielski nie jest językiem głównym. Programy ESL mają na celu rozwijanie umiejętności językowych w języku angielskim, w tym mówienia, słuchania, czytania i pisanie, aby pomóc osobom nie będącym rodzimymi użytkownikami angielskiego skutecznie komunikować się w anglojęzycznym środowisku.

Uczenie się oparte na badaniach: Metoda pedagogiczna opracowana w czasie ruchu uczenia się przez odkrywanie w latach 60. XX wieku jako reakcja na tradycyjne formy nauczania, tzn. naukę na pamięć, zapamiętywanie i powtarzanie. Zachęca uczniów do zadawania pytań i badania problemów ze świata rzeczywistego. Uczenie się oparte na projektach (PBL) jest formą uczenia się opartego na badaniach, które również podkreśla aktywne uczenie się poprzez eksplorację, zadawanie pytań i rozwiązywanie problemów, z uczniami pracującymi nad rzeczywistymi projektami lub pytaniami, które napędzają ich proces uczenia się.

- • • **Niskopoziomowi uczniowie:** Niskopoziomowi uczniowie to osoby znajdujące się na pierwszych lub podstawowych etapach nauki określonego tematu lub umiejętności. W kontekście nauki języków obcych niskopoziomowi uczniowie to ci, którzy mają ograniczoną wiedzę na temat docelowego języka, często charakteryzującą się podstawowym słownictwem, gramatyką i umiejętnościami komunikacyjnymi. Uczniowie ci wymagają podstawowej nauki i wsparcia, aby przejść na wyższy poziom biegłości językowej.

Świadomość metajęzykowa: „Świadoma świadomość formalnych właściwości języka, a także jego funkcjonalnych i semantycznych właściwości. Jest związana z dojrzałym etapem rozwoju językowego i metakognitywnego i zazwyczaj nie rozwija się przed osiągnięciem około 8. roku życia. Przybycie świadomości metajęzykowej często sygnalizowane jest zainteresowaniem dowcipami i grami słownymi. Nazywana jest także świadomością językową” (APA Dictionary of Psychology, 2018).

Umiejętności pasywne odnoszą się do umiejętności słuchania i czytania. Uczniowie nie muszą produkować języka, aby wykonać te umiejętności; zamiast tego przyswajają i rozumieją informacje. Umiejętności te kontrastują z umiejętnościami produkcyjnymi lub aktywnymi, takimi jak mówienie i pisanie (British Council, n.d.).

Nabywanie drugiego języka (SLA) odnosi się do badania osób i grup, które uczą się języka po nabyciu swojego pierwszego języka w dzieciństwie. Obejmuje również metodę nauki tego nowego języka. Nowy język określany jest jako drugi język (L2), niezależnie od tego, czy jest to trzeci, czwarty czy nawet dziesiąty język, którego się uczą (Saville-Troike, 2005).

Rozdział 6: Programy wspólnej nauki i mentoringu

Adaptacja kulturowa odnosi się do procesu, w którym jednostki lub grupy modyfikują swoje zachowanie, zwyczaje, postawy i style komunikacji, aby dostosować się do nowego środowiska kulturowego. Obejmuje uczenie się i integrowanie norm, wartości, przekonań, tradycji oraz praktyk społecznych innego kontekstu kulturowego, często podczas przechodzenia z jednej społeczności do innej.

Uznanie prawne odnosi się do formalnego potwierdzenia przez organ władzy lub system prawny, które przyznaje określone prawa, status lub tożsamość jednostce, grupie, podmiotowi lub dokumentowi. To potwierdzenie zazwyczaj nadaje status prawny i ochronę w ramach prawa, umożliwiając uznanej stronie wykonywanie określonych praw i obowiązków.

Wzajemne uczenie się odnosi się do procesu współpracy, w którym jednostki, grupy lub organizacje angażują się w wymianę wiedzy, umiejętności, perspektyw i doświadczeń dla wzajemnych korzyści i rozwoju. Obejmuje interaktywną i wzajemną wymianę, w której wszystkie zaangażowane strony przyczyniają się do procesu uczenia się i odnoszą z niego korzyści.

Rozwój umiejętności odnosi się do procesu identyfikacji, nabywania i doskonalenia konkretnych zdolności i kompetencji, które są niezbędne dla osobistego i zawodowego rozwoju. Proces ten obejmuje połączenie edukacji, szkolenia, praktyki i doświadczenia w celu poprawy biegłości jednostki w określonych dziedzinach. Rozwój umiejętności jest kluczowy dla przystosowania się do zmieniającego się rynku pracy, awansu zawodowego i osiągnięcia celów osobistych.

Rozdział 7: Zrozumienie wspólnych wartości Unii Europejskiej poprzez opowiadanie historii

Adaptacja kulturowa odnosi się do procesu, w którym jednostki lub grupy modyfikują swoje zachowanie.

DNA: Kwas deoksyrybonukleinowy to cząsteczka zawierająca kod genetyczny, który jest unikalny dla każdej jednostki. Informacje zakodowane w DNA są dziedziczne, co oznacza, że przekazywane są z rodzica na dziecko.

UE: Unia Europejska

Posłowie do PE: Posłowie do Parlamentu Europejskiego

Choroba Stargardta: to rzadka, genetyczna choroba oczu, która występuje, gdy materiał tłuszczowy gromadzi się na plamce żółtej – małej części siatkówki potrzebnej do ostrego, centralnego widzenia. Utrata wzroku zwykle zaczyna się w dzieciństwie, ale niektórzy ludzie z chorobą Stargardta nie tracą wzroku aż do dorosłości.

Transpłciowy: odnoszący się do osoby, której tożsamość płciowa nie odpowiada płci zarejestrowanej przy narodzinach.

REFERENCJE

Adams, B.L. (2017) Wyniki osiągnięć uczniów imigrantów i uczniów uczących się języka angielskiego w miejskiej klasie: Studium przypadku wielkich postępów i nadziei.

Agudelo Rueda, M., Sundin, O., Larsson, M., & Olsson, M. (2020) Od podróży danych do praktyk informacyjnych: Dane generowane przez użytkowników w kontekście biblioteki. *Badania Informacyjne*, 25(4). <https://informationr.net/ir/25-4/isic2020/isic2033.html>

Ahmadi, S. M. (2016) Znaczenie rozumienia ze słuchu w nauce języków. *Międzynarodowy czasopismo badań w nauczaniu języka angielskiego*.
<https://ensani.ir/file/download/article/20170121151405-10102-2.pdf>

Amerykańskie Towarzystwo Psychologiczne. (2018, 2023) Słownik psychologii APA.
<https://dictionary.apa.org/>

Androulakis, G., Gkaintartzi, A., Kitsiou, R., & Tsioli, S. (2017) Nauka języka drugiego na podstawie zadań napędzanych badaniami dla dorosłych imigrantów w czasach kryzysu humanitarnego: Wyniki z dwóch ogólnokrajowych projektów w Grecji. W De Gruyter.
<https://doi.org/10.1515/9783110477498-024>

Baca, L. (1984). Programy kształcenia edukatorów. W P. C. Chinn (red.), Edukacja dzieci wyjątkowych, różnorodnych kulturowo i językowo (s. 101-123). Reston, VA: Rada dla Dzieci Wyjątkowych.

Baker, L. (2019). Uczenie się oparte na usługach społecznych w edukacji językowej: Przegląd literatury. Międzynarodowe Czasopismo Badań nad Učeniem się przez Służbę i Zaangażowaniem Społecznym, 7(1).

Balyasnikova, B. & Gillard, S. (2021). „Odzyskali mi moją siłę”: Wzmacnianie nauki języka przez starszych imigrantów poprzez działania oparte na sztuce, Studia w Edukacji Dorosłych, DOI: 10.1080/02660830.2021.1911109.

Bigelow, M., & Schwarz, R. L. (n.d.). Dorośli uczniowie języka angielskiego z ograniczoną umiejętnością czytania i pisanie. Bigv.

Bouchrika, I. (2024, 17 kwietnia). Podejście andragogiczne: Zasady teorii uczenia się dorosłych Knowlesa w 2024 roku. Research.com. Bigv.

Bradley, L., Berbyuk Lindström, N. i Sofkova Hashemi, S. (2017). Integracja i nauka języka nowo przybyłych migrantów z wykorzystaniem technologii mobilnych. Czasopismo Interaktywnych Mediów w Edukacji, 2017(1): 3, s. 1-9, DOI: Bigv.

Brown, H. D. (2007). Zasady nauki i nauczania języków. Pearson Education. Bigv.

Bruner, J. (1991). Narracyjna konstrukcja rzeczywistości. Krytyczne Badanie, 18(1), 1-21.
https://www.academia.edu/9503047/The_Narrative_Construction_of_Reality.

Cheung, Y. K. (2010). Znaczenie nauczania słuchania w klasie EFL. S.d.

Ciriza, M. del P. (2023). 'Nauczanie angielskiego jako usługi' w programach językowych: Podejście translanguagingowe. L2 Journal, 15(1). <https://doi.org/10.5070/L215159227>.

Crenshaw, K. (1991). Mapowanie marginesów: Intersekcjonalność, polityka tożsamości i przemoc wobec kobiet kolorowych. Przegląd Prawniczy Stanfordu, 43(6), 1241-1299.

Uniwersytet w Curtin. (n.d.). EMPOWER: Wzmocnienie i wspólny mentoring migrantek i uchodźczyń - raport społecznościowy.

CESVI. (2021). MEET: Równiej Europejskiej razem.
https://www.cesvi.eu/wp-content/uploads/2021/04/meet_DEF.pdf.

Donato, K. M., & Gabaccia, D. (2015). Płeć i migracja: Od ery niewolnictwa do globalnej epoki. Polity Press.

Elliott, C. (2022, 6 lutego). Jak angażować uczniów języków obcych poprzez opowiadanie historii. Rośniemy z biegiem czasu. <https://growingwithproficiency.com/how-to-engage-language-learners-with-storytelling/>

Ellis, R. (2003). Nauczanie i uczenie się języka oparte na zadaniach. Oxford University Press.
https://alad.enallt.unam.mx/modulo7/unidad1/documentos/CLT_EllisTBLT.pdf

Elmetaher, H. (2021, 25 marca). Rozwijanie umiejętności słuchania w języku angielskim: Czy aktywne uczenie się może pomóc? <https://eric.ed.gov/?id=EJ1310921>

Encyklopedia Britannica. (n.d.). Opowiadanie historii. Britannica Kids.
<https://kids.britannica.com/students/article/storytelling/277912>

Erel, U., & Reynolds, T. (2014). Migrantki-matki: Kreatywne opory i rekonfiguracje pracy i opieki. Current Sociology, 62(7), 1048-1065.

Europeana. (n.d.). Obrona wartości Unii Europejskiej. W 70 latach europejskiej demokracji w działaniu. <https://www.europeana.eu/en/exhibitions/70-years-of-european-democracy-in-action/defending-the-values-of-the-european-union>

Komisja Europejska. (n.d.). Integracja migrantek. Europejska strona internetowa na rzecz integracji. https://migrant-integration.ec.europa.eu/special-feature/integration-migrant-women_en

Komisja Europejska. (n.d.). Znajdź swoje prawa. https://commission.europa.eu/aid-development-cooperation-fundamental-rights/your-rights-eu/know-your-rights_en

Komisja Europejska. (2024, 11 kwietnia). Statystyki dotyczące migracji do Europy. Komisja Europejska. https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/priorities-2019-2024/promoting-our-european-way-life/statistics-migration-europe_en

Agencja Unii Europejskiej ds. Praw Podstawowych. (n.d.). Filmy. <https://fra.europa.eu/en/publications-and-resources/videos?page=8>

Europejska Strona Internetowa o Integracji. (n.d.). Wspólne podstawowe zasady polityki integracji imigrantów w UE.

https://migrant-integration.ec.europa.eu/sites/default/files/2009-04/docl_8238_582660230.pdf

Fillmore, L. W. (1986). Nauczanie dwujęzycznych uczniów. W M. C. Wittrock (red.), Podręcznik badań nad nauczaniem (3. wyd., s. 648-685). Nowy Jork: Macmillan.

<https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.1177/002248718904000502>

Freedman, J. (2016). Genderowanie międzynarodowej debaty o azylu i uchodźcach. Palgrave Macmillan.

García, M. C. (2017). Wyzwanie uchodźców w Ameryce po zimnej wojnie. Oxford University Press.

Global Citizen. (n.d.). Historie migrantów z pierwszej ręki: Wzmacnianie głosów poprzez inicjatywę UNDP. <https://www.globalcitizen.org/es/content/migrant-first-person-stories-undp/>

Global Learners Institute. (2024). Kompetencje kulturowe w klasie: Studium przypadku dotyczące kształcenia dorosłych. Global Learners Institute.

Heathfield, D. (2014). Opowiadanie historii z naszymi uczniami: Techniki opowiadania opowieści z całego świata. DELTA Publishing.

Hyndman, J. (2004). Zróżnicowane geografie władzy: Analiza przecięcia płci i przestrzeni geograficznej w badaniach uchodźców. Gender, Place & Culture, 11(4), 435-454.

Hynie, M. (2018). Społeczne determinanty zdrowia psychicznego uchodźców w kontekście post-migracyjnym: Krytyczny przegląd. Canadian Journal of Psychiatry, 63(5), 297-303.

Illés, É., & Akcan, S. (2016, 1 lipca). Wprowadzanie rzeczywistego użycia języka do klas EFL. ELT Journal, 71(1), 3-12. <https://doi.org/10.1093/elt/ccw049>

Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji. (n.d.). Historie. <https://www.iamamigrant.org/stories>

JRS Azja i Pacyfik. (2023, 8 marca). Międzynarodowy Dzień Kobiet: Uznawanie siły i zdolności uchodźczyń. JRS Asia Pacific. <https://apr.jrs.net/en/story/international-womens-day-recognising-the-strength-and-capacity-of-refugee-women/>

JRS Europa. (n.d.). O nas. JRS Europe. <https://jrseurope.org/en/about-us/>

Junjuna, Z. (2023, 16 października). Transformacyjna siła edukacji w walce z ubóstwem. Blog UNDP. <https://www.undp.org/blog/transformational-power-education-fight-against-poverty>.

Khan, S. (2022). Czynniki wpływające na umiejętności mówienia i słuchania uczniów języka angielskiego na poziomie szkół Średnich w Sindh, Pakistan. Czasopismo Rozwoju i Nauk Społecznych, 3(II). [https://doi.org/10.47205/jdss.2022\(3-ii\)79](https://doi.org/10.47205/jdss.2022(3-ii)79)

Keygnaert, I. i in. (2015). Zdrowie seksualne i reprodukcyjne migrantów: Czy UE się tym interesuje? Polityka Zdrowotna, 114(2-3), 215-225.

Kofman, E. (2004). Migracje genderowe a globalizacja reprodukcji społecznej i opieki: Nowe dialogi i kierunki. W OECD. <https://www.oecd.org/gender/Gendered-migration-and-the-globalisation-of-social-reproduction-and-care-new-dialogues-and-directions.pdf>

Koo, B., Becker, B. J. i Kim, Y. S. G. (2021). Rola wczesnego języka ustnego w rozwoju umiejętności czytania i pisanie. Wczesna Edukacja i Rozwój, 32(1), 1-24. <https://doi.org/10.1080/10409289.2020.1770835>

Lamble, L. (2017, 16 czerwca). Uchodźcy są już wykształceni. Potrzebują tylko odpowiednich narzędzi, aby to udowodnić. The Guardian. <https://www.theguardian.com/global-development-professionals-network/2017/jun/16/refugees-skills-matching-migration>

Lidén, H. i Nyhlén, S. (2023). Narracje migrantów matek na temat zatrudnienia i integracji w Szwecji: Przepisywanie tradycyjnych ról płciowych poprzez pracę. Integracja Społeczna, 11(1), 166-176. <https://doi.org/10.17645/si.v11i1.6393>

Lightfoot, E. (2021). Zdrowie psychiczne wśród uchodźczyń w Kanadzie: Przegląd literatury. Czasopismo Badań Uchodźców, 34(4), 3730-3748.

Louie, S. i Wang, J. (2022). Integracja uchodźców poprzez naukę języka: Strategie i polityki w praktyce. Czasopismo Języka, Tożsamości i Edukacji, 21(5), 421-439. <https://doi.org/10.1080/15348458.2021.1975109>

Martinovic, B. i Verkuyten, M. (2012). Tożsamość narodowa i religijna wśród muzułmanów tureckich w Holandii: Rola norm grupowych, postrzeganej dyskryminacji i niezgodności wartości. Europejskie Czasopismo Psychologii Społecznej, 42(7), 893-902.

• • • Matthews, G. (2019, 15 maja). Jak terapia opowieści może pomóc dzieciom w leczeniu traum. Konwersacja.
• • • <https://theconversation.com/how-story-therapy-can-help-children-heal-from-trauma-116767>

• • • Mejía, G. (2016). Opowiadanie jako angażujący sposób nauczania świadomości kulturowej.
• • • <https://education.cu-portland.edu/blog/classroom-resources/storytelling-as-an-engaging-way-to-teach-cultural-awareness/>

Morrice, L. (2020). Edukacja międzykulturowa dla uchodźców: Rozwijanie zdolności do uczestnictwa obywatelskiego. *Czasopismo Edukacji dla Nauczania*, 46(3), 332-343.
<https://doi.org/10.1080/02607476.2020.1733402>

Nagel, C., Staeheli, L., i Waters, J. (2015). *Migracja, obywatelstwo i edukacja w zglobalizowanym świecie*. Routledge.

Nakahara, Y., Kodama, T., i Suzuki, T. (2022). Wpływ opowiadania na przyswajanie języka w japońskich klasach EFL w szkołach średnich. *Czasopismo Nauczania Języków i Badań*, 13(3), 570-579.
<https://doi.org/10.17507/jltr.1303.20>

Newbold, B., i Danforth, J. (2003). Zdrowie i wsparcie społeczne: Doświadczenia imigrantów i uchodźczyń w Toronto. *Czasopismo Międzynarodowej Migracji i Integracji*, 4, 499-518.

Nguyen, T. H., i Kellogg, G. (2010). Wczesna umiejętność czytania i pisanie: Podejście odpowiednie dla rozwoju. W *Wczesna umiejętność czytania i pisanie w przedszkolu* (s. 1-15). Springer.
https://doi.org/10.1007/978-1-4419-1774-6_1

Norstrom, M. F. (2023, 15 lipca). Rozpakowywanie interseksyjności doświadczeń uchodźczyń w Europie. *Europejskie Czasopismo Badań nad Kobietami*, 31(2), 175-190.

OECD. (2015). *Wskaźniki integracji imigrantów 2015: Osiedlenie*. Wydawnictwo OECD. https://www.oecd-ilibrary.org/social-issues-migration-health/indicators-of-immigrant-integration-2015-settling-in_9789264234024-en

Biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka. (2008). *Prawa człowieka a handel ludźmi*: Arkusz informacyjny nr 36.
https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Publications/FS36_en.pdf

Ortiz, A. A. (2018). Uczniowie anglojęzyczni z niepełnosprawnościami: Rzucanie światła na uczniów z podwójną identyfikacją. *Amerykański Nauczyciel*, 42(3), 26-33.

Oxfam. (2022). Wzmacnianie kobiet uchodźczyń: Głosy odporności i nadziei.
<https://www.oxfam.org/en/press-releases/empowering-women-refugees-voices-resilience-and-hope>

Pavlenko, A., & Blackledge, A. (red.). (2004). Negocjacje tożsamości w kontekstach wielojęzycznych. Sprawy Wielojęzyczności.

Centrum Badawcze Pew. (2019, 22 października). Wielu mieszkańców Europy Zachodniej postrzega muzułmanów jako wspierających równość płci, ale opinie różnią się w zależności od kraju.
<https://www.pewresearch.org/global/2019/10/22/many-in-western-europe-see-muslims-as-supportive-of-gender-equality-but-opinions-vary-by-country/>

Phillimore, J. (2011). Uchodźcy, strategie akulturacji, stres i integracja. Czasopismo Polityki Społecznej, 40(3), 575-593. <https://doi.org/10.1017/S0047279410000929>

Pottie, K., Greenaway, C., Feightner, J., Welch, V., Swinkels, H., Rashid, M., ... & Tugwell, P. (2011). Oparte na dowodach wytyczne kliniczne dla imigrantów i uchodźców. CMAJ, 183(12), E824-E925.

Rada Uchodźców. (2023). Wzmacnianie uchodźczyń: Narzędzie do integracji i rzecznictwa. Rada Uchodźców.
https://www.refugeecouncil.org.uk/wpcontent/uploads/2023/01/Empowering_Refugee_Women_Toolkit_2023.pdf

Ross, A., Shah, P., & Ong, A. D. (2023). Intersekcjonalność i integracja imigrantów: Zrozumienie doświadczeń migrantek w Europie. Czasopismo Badań nad Imigrantami i Uchodźcami, 21(1), 22-41.
<https://doi.org/10.1080/15562948.2022.2061763>

Shah, P., & Ross, A. (2023). Poza binarną płcią: Rozpakowywanie intersekcjonalności w doświadczeniach migrantek. W: Narracje migrantek (s. 145-164). Routledge.

Shellman, A. (2014). Wzmocnienie i odporność dorosłych uchodźców poprzez programowanie przygód na Świeżym powietrzu. Czasopismo Edukacji Doświadczalnej, 37(4), 307-320.
<https://doi.org/10.1177/1053825913518897>

Simich, L., Beiser, M., & Mawani, F. N. (2003). Wybrukowane dobrymi intencjami: Polityka destynacji uchodźców w Kanadzie i ścieżki drugiej migracji. Kanadyjska Polityka Publiczna, 29(4), 469-492.
<https://doi.org/10.2307/3552323>

• • • Simons, G., & Simons, E. R. (1989). Opowiadanie historii: Książka zasobów dla opowiadaczy.
• • • Wydawnictwo Atheneum.

• • • Tucker, S. (2019, 26 sierpnia). Historie migracji: Perspektywa pierwszej osoby na doświadczenie
• • • uchodźców. *Journal of Storytelling*, 35(2), 115-130. <https://doi.org/10.2307/25700110>

• • • UN Women. (2018, 2023). Fakty i liczby: Handel ludźmi i płeć.
<https://www.unwomen.org/en/what-we-do/ending-violence-against-women/human-trafficking>

UN Women. (2020). Wzmocnienie uchodźczyń: Krótkie opracowanie polityki dotyczącej integracji
ekonomicznej i społecznej.
<https://www.unwomen.org/en/digital-library/publications/2020/06/empowering-refugee-women-policy-brief>

UN Women. (b.d.). Migrantki i dziewczęta. <https://www.unwomen.org/en/what-we-do/migrant-women>

Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju. (2021, 15 lipca). Historie odporności: Wzmocnienie
uchodźczyń w Jordanii.
<https://www.undp.org/jordan/stories/stories-resilience-empowering-women-refugees-jordan>

Wysoki Komisarz ONZ ds. Uchodźców. (2022). Kobiety w ruchu: Integracja uchodźczyń w Europie.
<https://www.unhcr.org/publications/women-on-the-move>

Wysoki Komisarz ONZ ds. Uchodźców. (2023, 31 stycznia). Znaczenie historii w integracji uchodźców.
<https://www.unhcr.org/news/stories/importance-stories-integration-refugees>

Van Leeuwen, T. (2005). Wprowadzenie do semiotyki społecznej. Routledge.
<https://doi.org/10.4324/9780203647028>

Vinogradov, P., & Bigelow, M. (2010). Wykorzystanie umiejętności języka ustnego do budowania
wschodzącej umiejętności czytania u dorosłych uczących się języka angielskiego. Krótkie opracowanie
sieci CAELA, Centrum Akwizycji Języka Angielskiego dla Dorosłych. <https://eric.ed.gov/?id=ED540592>

Walker, S. (2021). Uchodźczynie i przemoc ze względu na płeć: Zrozumienie przecięć. *Studia
Feministyczne*, 47(1), 88-107. <https://doi.org/10.1353/fem.2021.0017>

Whitsett, A., & Sherman, A. (2020). Wczesna umiejętność czytania u dzieci imigrantów i uchodźców.
Podręcznik badań wczesnej alfabetyzacji (tom 3, s. 209-226). Wydawnictwa Guilford.

SAMOOCENA ODPOWIEDZI

Rozdział 1

- 1) B
- 2) C
- 3) A

Rozdział 2

- 1) C
- 2) B
- 3) B

Rozdział 3

- 1) B
- 2) C
- 3) A

Rozdział 4

- 1) B
- 2) B
- 3) C

Rozdział 5

- 1) B
- 2) B
- 3) B

Rozdział 6

- 1) B
- 2) B
- 3) A

Rozdział 7

- 1) C
- 2) C
- 3) A

www.justherproject.eu
[@justherproject](https://www.instagram.com/justherproject)

© Unia Europejska, 2024

Co-funded by
the European Union

Sfinansowane ze środków UE. Wyrażone poglądy i opinie są jedynie opiniami autora lub autorów i niekoniecznie odzwierciedlają poglądy i opinie Unii Europejskiej lub Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Edukacji i Kultury (EACEA). Unia Europejska ani EACEA nie ponoszą za nie odpowiedzialności.

